

ကျွန်

နတ်လက်နှင့်ပရဆန်းကြွယ်ဝမိဂုဏ်ထူးတို့များ

ဆရာကြီးအရိန္ဒမာ
ရွှေယမင်းဦး
ဘသက်ဆွေ
မင်းပုည
အောင်ကျော်စွာ
လှေန်ကျော်စိန်
ဓနတ်ဟိတန်းဇော်
သုန္ဒရီဆွေ(သပြေရုံ)

- စာမူခွင့်ပြုချက်အမှတ် - ၅၀၀၁၄၉၀၁၀၈
- အဖုံးခွင့်ပြုချက်အမှတ် - ၅၀၀၁၅၂၀၂၀၈
- စီစဉ်သူ - ကိုဖြိုး
- ထုတ်ဝေခြင်း - ပထမအကြိမ်၊
၂၀၀၈ခု၊ ဇူလိုင်လ
- အုပ်စု - ၁၀၀၀
- တန်ဖိုး - ၁၀၀၀ ကျပ်
- မျက်နှာဖုံးပန်းချီ - ရဲမာန်
- ထုတ်ဝေသူ - သင်းသင်းမွန် (သင်းစာပေ)
အမှတ်(၁၀)၊ ရတနာမြိုင်လမ်း၊
ကမာရွတ်။
- ပုံနှိပ်သူ - ဦးကျော်စိန်
(ကျောက်စိမ်းပုံနှိပ်တိုက်)
၁၇၁/ ၃၃ လမ်း(အထက်)၊
ရန်ကင်းမြို့။
- ဖြန့်ချိရေး - စိန်မိုးယံ စာပေ

ဆရာကြီးအိမ်ရာ
လူထုရေးသားတတ်သော
အကြောင်း

BURMESE
CLASSIC

ဆရာကြီးဆီရီဟ

လူထူးလူဆန်းတစ်ယောက်အကြောင်း

တစ်ခါတစ်ခါတွင်
 ပြန်လည်၍ပြောပြလျှင်
 မယုံကြည်နိုင်လောက်အောင်ကို
 ထူးထွေဆန်းပြားသော
 ဖြစ်ရပ်များသည်
 လူ့လောကတွင်
 အမှန်တကယ်ပင်
 ဖြစ်ပျက်တတ်၏
 ဂင်သပ်ရွှေမော
 အံ့သြကြရ၏။

www.burmeseclassic.com

ဆရာကြီးအိုဂျွန်

လူထူးလူဆန်းကပ်ယောက်အကြောင်း

တစ်ခါတစ်ခါတွင်
 ပြန်လည်၍ပြောပြလျှင်
 မယုံကြည်နိုင်လောက်အောင်ကို
 ထူးထွေဆန်းပြားသော
 ဖြစ်ရပ်များသည်
 လူ့လောကတွင်
 အမှန်တကယ်ပင်
 ဖြစ်ပျက်တတ်၏
 ဂင်သပ်ရှုမော
 အံ့ဩကြရ၏။

www.burmeseclassic.com

အကျွန်ုပ်သည် အဖော်မွန်စားတောင်ဝှေး လက်ကိုင်တုတ်
လေးကို အဖော်ပြုကာ တပည့်ဖြစ်သူ စောဘီလူးနှင့်အတူ မြန်မာနိုင်ငံ
ဆထက်အောက်အနံ့ ကျေးလက်တောရွာ တောတောင်မြိုင်ယံ အနံ့
အပြားသို့ ဂန္ဓာရီခရီးလှည့်လည်ရင်း မကွေးတိုင်း ပွင့်ဖြူမြို့နယ်
ဖီးကိုင်းရွာကလေးသို့ ရောက်ရှိသွားခဲ့လေ၏။

ဖီးကိုင်းရွာကလေးသို့ ရောက်ရှိခိုက်တွင် သက်ကြီးရွယ်အို
လူကြီးသူမတို့၏ ပြောကြားချက်များအရ လူထူးလူဆန်းကြီး ဦးဆန်း
အကြောင်းကို ကျွန်ုပ်တို့ ကြားသိခဲ့ရ၏။

ထိုလူကြီးသူမတို့၏ ပြောပြ၍သိရှိခဲ့ရသော ဦးဆန်း၏အဖြစ်
အပျက်များမှာ ထူးခြားဆန်းကျယ်ဆန်းကြယ် အံ့ဩဖွယ်ကောင်း
လွန်းလှသောကြောင့် အကျွန်ုပ်တို့သည် မှတ်စုပဒေသာစာအုပ်တွင်
ရေးသားပြီးမှတ်တမ်းတင်ထားခဲ့သည်။ ယင်းသို့ “မှတ်စုပဒေသာ”
စာအုပ်တွင် ရေးမှတ်ထားသည့် မူရင်းအတိုင်း တင်ပြပါအံ့။

လွန်လေခဲ့သော နှစ်ပေါင်း (၈၀) ကျော်ကာလက ဖြစ်၏။
မကွေးတိုင်း ပွင့်ဖြူမြို့နယ် ဖီးကိုင်းရွာကလေးသည် မောင်
ဆန်း၏ ဇာတိချက်ကြွ မွေးရပ်မြေပင်ဖြစ်သည်။ မိဘများမှာ
မိဖိုးဖလာ လယ်ယာကိုင်ကျွန်း လုပ်ကိုင်ကြသူများပင် ဖြစ်ကြ၏။

မောင်ဆန်း (၅) နှစ်သားအရွယ်ကဖြစ်လေ၏။
အချိန်ကာလမှာ စပါး၊ ပဲ၊ ပြောင်းစသည်တို့ကို သိမ်းပြီး
ချိန် နွေဦးပေါက် တပေါင်းလသမယတွင် ဖြစ်၏။

www.burmeseclassic.com

မြန်မာနိုင်ငံတွင် နာမည်ကျော် ရွှေစက်တော် ဗုဒ္ဓပူဇော်ယု
 ပူဇော်ပွဲသို့ မောင်ဆန်းတို့ မွေးချင်းဆွေမျိုးတစ်စု ဘုရားပူးသွားကြ
 သည်။ ထိုစဉ်သမယက ယခုမျက်မှောက်ခေတ်ကာလကဲ့သို့ ကားများ
 မပေါ်များသေး။ နွားလှည်းများဖြင့်သာ ညအိပ်ညဉ့်နေသွားလာကြရ
 လေ၏။

မန်းစက်တော်ရာသို့ ရောက်လေလျှင် မန်းချောင်းသဲပြင်တွင်
 လှည်းများ ဝိုင်းဖွဲ့ကာ စိတ်အေးလက်အေးဖြင့် နေကြရသည်။ နွား
 လှည်းတန်းကြီးများမှာ တမျှော်တခေါ်ရှည်လျားလှသည်။ ကြည့်လျှင်
 ကား မျက်စိတင်ဆုံး ဖြစ်နေတော့၏။

ဘုရားပူးများက ကြိတ်ကြိတ်တိုး စည်ကား၍နေလေ၏။

ထိုစဉ်တွင် မောင်ဆန်းသည် လူအုပ်ကြားထဲတွင် လူကြီးများနှင့်
 တကွတခြားစီဖြစ်သွားတော့သည်။ အမှန်တော့ မောင်ဆန်းသည်
 လူအုပ်ကြားထဲတွင်ညှပ်၍ ကျန်ရစ်ခဲ့ခြင်းဖြစ်၏။

မောင်ဆန်း၏မိဘဆွေမျိုးများကား လူစုခွဲကာနေရာအနှံ့သို့
 ရှာဖွေကြသည်။ သို့သော် မောင်ဆန်းကိုကား ရှာဖွေ၍မတွေ့။ ထို
 ကြောင့် လေးငါးဆယ်ရက်နေထိုင်ပြီး ဂရုတစိုက် လိုက်လံရှာဖွေ
 ကြည့်သည်။ မောင်ဆန်းကား အရိပ်ယောင်မျှ မမြင်တွေ့ရာ၊ ပျောက်ချင်း
 မလှပျောက်ဆုံးနေသဖြင့် နောက်ဆုံးတွင် မောင်ဆန်းအား ရှာဖွေကတ်
 ဖွင့်ခြင်းကို လက်လျော့လိုက်ရတော့၏။

ထိုကဲ့သို့ မောင်ဆန်းပျောက်ဆုံးသွားခဲ့သည်မှာ နှစ်ပေါင်း(၅၀)

ကျော် ကြာမြင့်ခဲ့လေပြီ။

“သေသောသူ ကြာလျှင်မေး ပျောက်သောသူ ရှာလျှင် တွေ့။”

ဆိုသော မြန်မာစကားစဉ်ရှိ၏။

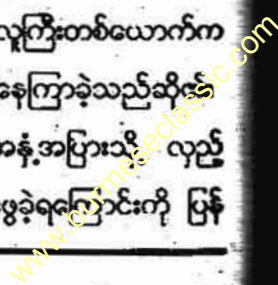
မောင်ဆန်းကလေးမှာ မသေသော်လည်း ရှာ၍မတွေ့လေသော ကြောင့် ဇီးကုန်းရွာကလေးရှိ လူကြီးလူငယ်များသည် အချိန်ကာလ ကြာလာသည်နှင့်အမျှ မေ့မေ့ပျောက်ပျောက်ပင် ဖြစ်၍နေကြလေပြီ။

အချိန်ကာလက ပျောက်ခြင်းမလှ ပျောက်ဆုံးသွားခဲ့သည် မောင်ဆန်းကလေးသည် ဦးဆန်းအဖြစ်နှင့် ရွာသို့မမျှော်လင့်ဘဲ ပြန် လည် ရောက်ရှိလာတော့၏။

ဦးဆန်းသည် ဇီးကုန်းရွာကလေးသို့ ပြန်လည်ရောက်ရှိလာချိန် ဝယ် သူ၏မိဘများကား မရှိရှာကြတော့၊ ကွယ်လွန်အနိစ္စရောက် ကြပြီ ဖြစ်သည်။ သူ၏ဆွေမျိုးသားချင်းများနှင့်သာ တွေ့ဆုံခွင့် ရတော့၏။

တစ်ချိန်တစ်ခါက ပျောက်ဆုံးသွားခဲ့သော မောင်ဆန်းကလေး သည် ဦးဆန်းအဖြစ်နှင့် ဇီးကုန်းရွာကလေးသို့ ပြန်လည်ရောက်ရှိ လာချိန်ဝယ် သူသည်ပခုက္ကူယောနယ်လက်ရှိ လူကြီးတစ်ယောက်က ခေါ်ဆောင်သွား၍ လိုက်ပါကာသွားခဲ့ပြီး အနေကြာခဲ့သည်ဆို၏။

သူ့မွေးစားဖခင်ကြီးနှင့်အတူ အနေရာအနံ့အပြားသို့ လှည့် လည်၍ အရပ်ရပ်သို့သွားလာကာ စီးပွားရှာဖွေခဲ့ရကြောင်းကို ပြန်

လည်၍ ပြောပြခဲ့၏။

ဦးဆန်း၏ ဥပဓိရုပ်ကိုလည်း ကြည့်ပါဦး။

ဦးဆန်းသည် အရပ်ထောင်ထောင်မောင်းမောင်း၊ မဟာနဖူးနှင့် ဖြစ်သည်။ မျက်လုံးမျက်ဆန်ကောင်းသည်။ နှုတ်ခမ်းမွှေးပါးသိုင်းမွှေး ဓရှိ၊ လျှောင်တုံးနှင့်ကြည့်၍ခန့်သည်။ ယောကျ်ားပီသသော ဥပဓိရုပ် ရှိသည်။ ဣန္ဒြေရသည်။ အနေတည်၏။

ဦးဆန်းသည် ရွာတွင်ရှိကလေးငယ်များကို ချစ်တတ်ခင်တတ် သည်။ အလိုလည်းလိုက်သည်။ အားလျှင် ကလေးသူငယ်များနှင့် ပျော်ပျော်ပါးပါးနေထိုင်ကာ ကလေးသူငယ်တို့၏ အနွံအတာကို လည်းခံ၏။

နွေဦးပေါက်ကာ တစ်နေ့တွင်ဖြစ်၏။

ကျောင်းတော်ရာ တပေါင်းပွဲသို့သွားကြရန် ပြင်ဆင်နေကြသော ရွာတွင်းရှိကလေးသူငယ် တစ်သိုက်အား ဦးဆန်းက ဆီးရွက်တစ် ရွက်စီ ယူခဲ့ကြဟုပြောကြား၏။

ကလေးသူငယ်များကလည်း ဦးဆန်းကိုချစ်ခင်လေးစားကြ၏။ ဆီးရွက်တစ်ရွက်စီရှာကာ ဦးဆန်း၏လက်ထဲသို့ ထည့်ပေးလိုက် ကြ၏။

ဤတွင်ဦးဆန်းက ကလေးသူငယ်များပေးသော ဆီးရွက်တို့ သူ့လက်ထဲသို့ထည့်၍ ဆုပ်ကိုင်လိုက်ပြီး...

“ကဲ . . . ကလေးတို့ မင်းတို့သေသေချာချာကြည့်ကြ”

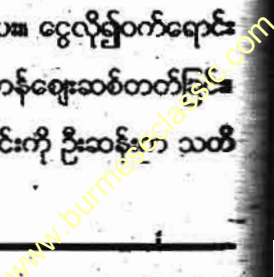
ဟူ၍ပြောပြီး သူ၏ဆုပ်ကိုင်ထားသော လက်ကိုဖြန့်လိုက်သော အချိန်တွင် ဆီးရွက်ဘဝမှ တစ်ကျပ်တန်ငွေဒဂါးချပ်များ ဖြစ်သွားသည်ကို အံ့သြဖွယ် မြင်တွေ့လိုက်ကြရသည်။ ကလေးသူငယ်များက ဦးဆန်းသည် မျက်လှည့်၊ လက်လှည့်၊ ပဉ္စလက်ပြနေသည်အမှတ်ဖြင့် ကြည့်၍နေကြလေ၏။

ထို့ထက်ပိုမို၍ ထူးခြားဆန်ကြယ် အံ့သြဖွယ်ကောင်းသည်မှာ ထိုငွေဒဂါးတစ်ကျပ်ကို ကလေးသူငယ်များအား ပေးအပ်လိုက်ရာ မည်သို့ပင်သုံးသုံး သုံး၍မကုန်ခြင်းပင်ဖြစ်သည်။ ငွေဒဂါးတစ်ကျပ်ကို သုံးလိုက်သော်လည်း နောက်ငွေဒဂါးတစ်ကျပ်က အလိုလိုအိတ်ထဲတွင် ရှိနေပြန်သည်။ သို့သော် ငွေဒဂါးတစ်ကျပ်ထက်ပို၍လည်း သုံးစွဲ၍မရပါ။

တစ်နေ့သ၌ ရေနံချောင်းမှ တရုတ်ကုန်သည်နှစ်ဦးသည် ဖွင့်ဖြူမြို့နယ် ဖီးကောင်းရွာသို့ ဝက်များဝယ်ယူရန်ရောက်ရှိလာခဲ့ကြ၏။

သူတို့နှစ်ယောက်သည် ပတ်ဝန်းကျင်ရှိ ရွာကလေးများသို့ လည်း မကြာခဏဝက်များဝယ်ယူရန် ရောက်ရှိလာလေ့ရှိ၏။

ထိုသို့ရွာများတွင် ဝက်များကိုဝယ်ယူရာတွင် တရုတ်ကုန်သည်နှစ်ဦးသည် သူများတကာပေးသောဈေးကိုမပေး။ ငွေလို၍ဝက်ရောင်းသူများကို ဈေးနှိမ်ပြီးဝယ်ယူခြင်း၊ အဆမတန်ဈေးဆစ်တတ်ခြင်း၊ ငွေများချန်ထားခြင်းများကို ပြုလုပ်တတ်ကြောင်းကို ဦးဆန်းဟာ သတိပေး၏။

သို့အတွက်ကြောင့် ဦးဆန်းကဲ့သို့ညီမဖြစ်သူအား...

“တရုတ်ကုန်သည်တွေ ရွာထဲမှာရောက်နေတယ်လို့ ကြားတယ် ... သွားခေါ်စမ်း ဝက်ရောင်းရအောင်”

“ဘာဝက်... မရှိဘဲနဲ့အစ်ကိုကလည်း ...”

“အို ... သွားမှာသာသွားခေါ်ခဲ့ ... ဝက်ထီးနှစ်ကောင် ရောင်းစရာ ရှိတယ်လို့ပြော...”

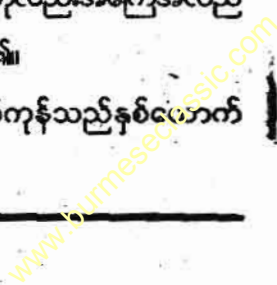
ဦးဆန်းကခိုင်းလိုက်၍ ညီမဖြစ်သူက တရုတ်ကုန်သည်များ ဆီသို့ ထွက်သွားခဲ့၏။

ဦးဆန်းသည် အိမ်နံဘေးရှိ ထင်းပုံကိုသွားရောက်၍ သစ်တုံး ကြီးနှစ်တုံးကို လက်ဖြင့်ရိုက်ပုတ်လိုက်သည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် ဝက်ထီး ကြီးနှစ်ကောင် သွားခနဲပေါ်လာတော့၏။

ညီမဖြစ်သူခေါ်ဆောင်လာခဲ့သည့် တရုတ်ကုန်သည်နှစ်ယောက် သည် ဦးဆန်းတို့နေအိမ်သို့ ရောက်ရှိလာသည်။ ဦးဆန်းထံမှ ဝက် ထီးကြီးနှစ်ကောင်ကို ဈေးနှိမ်၍ဝယ်ယူပြီး အသင့်ပါလာသော နွား ထူညှင်းပေါ်သို့ တင်ဆောင်သွားကြတော့၏။

တရုတ်ကုန်သည်နှစ်ယောက်က ဦးဆန်းထံမှဝက်ထီးကြီးနှစ် ကောင်ကို ဈေးလည်းနှိမ်၍ဝယ်ယူသည်။ ငွေကိုလည်းအကြေအလည် ချုပ်နှောင်ကာ တချို့တစ်ဝက်ကို ချန်ထားခဲ့သေး၏။

ဦးဆန်းကဘာမျှမပြော။ တရုတ်ဝက်ကုန်သည်နှစ်ယောက် သစ်ကိုင်းပုံကို ပြုံးရုံသာပြုံး၍နေတော့၏။

တစ်နာရီခန့်သာကြာ၏။

တရုတ်ဝက်ကုန်သည်နှစ်ဦးသည် နွားလှည်းကိုဒုန်းစိုင်းကာ ပြန်လာကြသည်။ ဒေါသတကြီး ရူးရူးရှဲရှဲနှင့် ဦးဆန်းတို့အိမ်ကို ဝင်ရောက်လာကြပြီး...

“ကျုပ်တို့က ဝက်ဝယ်ချင်တာ ဘာဖြစ်လို့သစ်တုံးတွေကို ပေးလိုက်တာလဲ ... ဘယ်မှာလည်းဟိုလူကြီး”

ဦးဆန်း၏ညီမဖြစ်သူက -

“အစ်ကို ... အိမ်ပေါ်မှာ အိပ်နေတယ်”

ဦးဆန်းကားအိမ်အပေါ်ထပ်တွင် စိတ်အေးလက်အေးဖြင့် တခေါခေါဖြင့် အိပ်ပျော်နေသည်။ တရုတ်ဝက်ကုန်သည်နှစ်ဦးသည် ဒေါသတကြီးဖြင့် အိမ်ပေါ်သို့တက်ရောက်လာကြ၏။

ဦးဆန်းကား နီးချောဖျာတစ်ချပ်ပေါ်ဝယ် စိတ်အေးလက်အေးဖြင့် ခြေပစ်လက်ပစ် အိပ်မောကျ၍နေသည်။ တရုတ်ကုန်သည်နှစ်ဦး အနက် တစ်ဦးကဦးဆန်း၏ ခြေသလုံးတစ်ဖက်ကို ဆောင့်ဆွဲကာနီးသည်။ ကျန်တစ်ဦးက လက်တစ်ဖက်ကိုဆွဲမလိုက်၏။

ဦးဆန်း၏ခြေတစ်ချောင်းမှာ ပေါင်ရင်းအဆစ်နေရာမှ ပြုတ်ပါသွားတော့သည်။ လက်တစ်ဖက်မှာလည်း အရင်းမှပြုတ်၍ထွက်လာသည်။ သွေးများကား လုံးဝမထွက်။ တရုတ်ကုန်သည်နှစ်ဦးမှာ သူတို့ မြင်တွေ့ရသော မြင်ကွင်းမှာ အလွန်အံ့ဩထိတ်လန့်ဖွယ်ဖြစ်နေ၍ မိမိ၏မျက်လုံးကိုပင် မယုံကြည်နိုင်လောက်အောင်ဖြစ်ကာ...

www.burmeseclassic.com

“အမလေး... သရဲခြောက်တယ်...”

ဟူ၍ အသံသေးအသံကြောင်ဖြင့်အော်ဟစ် လန်ဖြန်ပြီး အိမ်
ပေါ်မှ ပြေးဆင်းသွားကြတော့၏။

နောက်တစ်နေ့ မနက်ဖြူပင်။

ဦးဆန်း၏အိမ်ရှေ့သို့ ကုန်းစောင်းရွာရဲစခန်းမှ ရဲသားသုံးဦးနှင့်
အတူ တရုတ်ဝက်ကုန်သည်နှစ်ဦးတို့ လိုက်ပါလာ၏။

ဦးဆန်းအား လိမ်ညာမှုနှင့်တိုင်ချက်ဖွင့်ထား၍...။

“ကျွန်ုပ် ... ငွေလိုချင်လို့ လုပ်တာမဟုတ်ပါဘူး ...

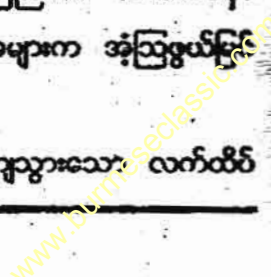
တရုတ်ကုန်သည်နှစ်ယောက်ကို ဆုံးမပြီးပညာပေးချင်လို့
လုပ်တာပါ ... ဈေးနှိမ်ငွေချန်ပြီး သမ္မာအာဇီဝ
လုပ်ကိုင်စားသောက်နေကြတဲ့သူတွေမဟုတ်လို့ ခုလို
သင်ခန်းစာပေးလိုက်တာပါ”

“စခန်းရောက်မှ တာဝန်ရှိတဲ့စခန်းမှူးနဲ့ ပြောစရာရှိ
တာကို ပြောပါဦးလေး”

ထိုသို့ပြောပြောဆိုဆိုနှင့် ဦးဆန်း၏လက်နှစ်ဖက်ကို လက်ထိပ်
ခတ်လှော်တော့၏။

ခဏကြလေသော် ဖြောင်းခနဲအသံမြည်ကာ လက်ထိပ်မှာ
မြေပေါ်သို့ပြုတ်ကျသွားတော့သည်။ လူအများက အံ့သြဖွယ်မြင်
တွေ့ရပြန်၏။

ရဲသားတစ်ဦးက မြေပေါ်သို့ပြုတ်၍ကျသွားသော လက်ထိပ်

ကို ကောက်ယူလိုက်ကာ မြန်ပြီးခတ်ရန်ပြင်ဆင်သည့်အခါ ဦးဆန်းက တညီကြည့်သောမျက်နှာ လေးနက်သောအသံဖြင့်...

“ဟေ့... သူငယ် မင်းတို့ငါ့ကို လက်ထိပ်ခတ်လည်း အပိုပဲ ... ခတ်မနေနဲ့ ဒီလောက်ဆိုရင် မင်းတို့သဘော ပေါက်ကြဖို့ ကောင်းပြီ ... ငါအေးအေးဆေးဆေး မင်းတို့ရဲစခန်းကို လိုက်ခဲ့မယ် ... မင်းတို့သာ ရွှေက သွားနှင့်ကြ”

“တောင်းပန်ပါတယ်ခင်ဗျာ ... ကျွန်တော်တို့နဲ့ တစ်ပါတည်း လိုက်လာခဲ့ပါဦးလေး ကျွန်တော်တို့...”

“ဟေ့... မင်းတို့ဘာမှအစိုးရိမ်ကြနဲ့ ... ငါ့ကြောင့် မင်းတို့တစ်တွေကို လုံးဝအပြောမခံစေရဘူး ... နောက်က ငါမှီအောင်လိုက်ခဲ့မယ်၊ သွားကြ...”

ရဲသားများက မယုံရဲယုံခဲ့ပြီ ဦးဆန်းကိုချန်ထားကာ ရွှေမှ သွားနှင့်ကြသည်။ သွားသာသွားနေကြရသည် စိတ်ထဲတွင်ကား ထင်ထင်ဖြစ်နေသည်။ ကုန်းစောင်းနှင့်ဖီးကိုင်းရွာမှာ (၃)မိုင်ခန့် ကဝေး၏။

သူတို့တတွေ ကုန်းစောင်းကို ခြေချပိဋ်ရဲစခန်းဘက်သို့ မျက် မှုလိုက်ကြသည်။ ရဲစခန်းဝတွင် ဦးဆန်းသည်ရပ်၍ သူတို့အား ကပ်နေသည်ကို အံ့ဩဖွယ်မြင်တွေ့လိုက်ကြရလေ၏။
ဤပေါ်ပြပါဦးဆန်း၏ ဖြစ်ရပ်ဆန်သည် ပုံပြင်ဒဏ္ဍာရီဆန်ဆန်

ဖြစ်ကောင်းဖြစ်နေပေလိမ့်မည်။ အမှန်အတိုင်းဝန်ခံရပါလျှင် ပုံပြင်
လည်းမဟုတ်၊ ဒဏ္ဍာရီလည်းမဟုတ်၊ ဖိတ်ကူးယဉ်ခြင်းလည်းမဟုတ်။
လွန်လေခဲ့သော နှစ်ပေါင်း (၈၀)ကျော် ကာလက မြန်မာ့ကျေးလက်
တောရွာတစ်ရွာတွင် လူမသိ၊ သူမသိနှင့် အမှန်တကယ် ကြုံတွေ့
ဖြစ်ပေါ်ခဲ့ခြင်းသာ ဖြစ်လေ၏။

ဦးဆန်းနေထိုင်ခဲ့သော ရွာကလေး။ အိမ်ပိုင်းနှင့်သိမိုလိုက်ကြ
သည့် လူကြီးသူမများ။ ဦးဆန်းနှင့်ဆွေမျိုးမကင်းသည် မျိုးနွယ်စုများ
သည် မျက်မှောက်ခေတ်ကာလတိုင် သက်ရှိစင်ရှား ရှိနေကြလေ၏။

သိမိုလိုက်ကြသော လူကြီးသူမတို့၏ ပြောပြသော ဦးဆန်းအ
ကြောင်းကို ကျွန်ုပ်သည် မှတ်စုပဒေသာစာအုပ်တွင် “လူထူးလူဆန်း
တစ်ယောက်အကြောင်း” အဖြစ် ရေးသား၍ မှတ်တမ်းတင်ထားခြင်း
ဖြစ်လေ၏။

မြန်မာဂန္ထီရသီပွ၊ ဝိဇ္ဇာဓရ လောကီပညာရပ်ဆိုသည်မှာ တိမ်
မယောင်နှင့်နက်၊ လွယ်မယောင်နှင့်ခက်ခဲ့သော ပညာရပ်မျိုးဖြစ်
သည်။ တစ်ခါတစ်ခါတွင် ခက်မယောင်နှင့်လွယ်ပြီး၊ နက်မယောင်နှင့်
တိမ်နေတတ်သည့် အဖြစ်မျိုးနှင့်လည်း ကြုံတွေ့ရတတ်၏။

ပွင့်ဖြူဖြူနယ်၊ ဇီးကိုင်းကျေးရွာက ဦးဆန်းပြုလုပ်ပြသသွားခဲ့
သောပညာရပ်သည် မည်သို့သော ပညာရပ်မျိုး ဖြစ်ပါသနည်း။

ထိုသို့သော လောကီပညာရပ်မျိုးကို တတ်မြောက်သော
ဦးဆန်းသည် မည်သို့မည်ပုံ သင်ကြားခဲ့ပါသနည်း။

တိုပညာရပ်၏ အကောင်းအဆိုး၊ အကြောင်းအကျိုးတို့သည် မည်သို့ဖြစ်လေသနည်း။

ယင်းတို့နှင့်ပတ်သက်၍ လူထူးလူဆန်းကြီးဖြစ်သော ဦးဆန်းသည် မည်သည့်သဲလွန်စလေးမျှ မထားရစ်ခဲ့ပါ။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ ဦးဆန်းတတ်မြောက်သော ပညာရပ်သည် ဈေးမြန်မာကြီးတို့၏ မြန်မာ့ဂန္ထီရသိပ္ပံ၊ ဝိဇ္ဇာဓရ လောကီပညာရပ်၏ တစ်စိတ်တစ်ပိုင်း ဖြစ်နေသည်ကိုကား ငြင်း၍မရနိုင်ပါ။

လောကတွင် သဘာဝထက် ဆန်းကြယ်နေလျှင် အံ့ဩဖွယ် ဖြစ်နေပေသည်တကား...

အစဉ်ထာဝရ ဂါရဝတရားဖြင့်
ဆရာကြီး အရိန္ဒမာ

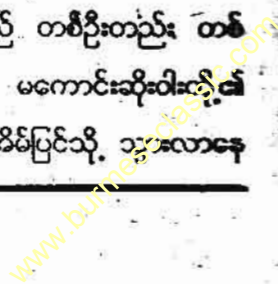
ရွှေယုမင်း
နားရိုးကျမ်း

ရွှေယမင်းဦး

“နွားရိုင်းသွင်းချိန်”

ကိုယ်တစ်ယောက်တည်း မြစ်နားချောင်းစပ် ရေ ၁ ရှိရာ နေရာ
 နားသို့ သွားရောက်ထိုင်ကြည့်နေလိုသော ဆန္ဒစိတ်တို့က ညနေခင်း
 ရောက်ကိုင် ကိုယ့်ရင်တွင်း၌ မင်းမှုကြီးစိုးနေလေ့ရှိ၏။ ရေစီးဆင်း
 နေသော လှုပ်ရှားမှု၊ ရေလွှာ၌ လေကြောင့် လှုပ်ရှားတွန့်လိမ်မှုတို့ကို
 တွေးကြည့်ရင်း၊ ငေးကြည့်ရင်း သူ့ရဲ့ ရုပ်ပုံလွှာတို့က ရေတွင်းမှ
 ကိုယ့်ကို လှောင်ပြောင်ကျိစားနေသလို၊ ရန်တွေ့စိတ်ပျက်နေသလို
 ခံချိမခံသာ ကြေကွဲစွာ၊ ခြောက်သွေ့စွာ၊ ရယ်မောပြနေသလိုမျိုး
 ချင်နေကြ၊ တွေ့နေကြဖြစ်နေခဲ့၏။

နေဝင်ရီတရောအချိန်တွင် လူတို့သည် တစ်ဦးတည်း တစ်
 ယောက်တည်း တွေးတောငေးမောနေပါက မကောင်းဆိုးဝါးညို့၏
 ရုပ်ပုံလွှာများက ခြောက်လှန့်တတ်သည်။ အိမ်ပြင်သို့ သွားလာနေ

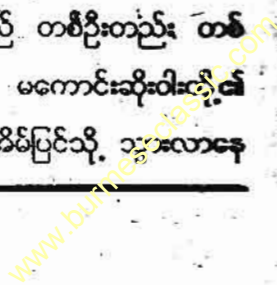

ရွှေယမင်းဦး

“နွားရိုင်းသွင်းချိန်”

ကိုယ်တစ်ယောက်တည်း မြစ်နားချောင်းစပ် ရေပူရီရာ နေရာများသို့ သွားရောက်ထိုင်ကြည့်နေလိုသော ဆန္ဒစိတ်တို့က ညနေခင်းရောက်ကိုင် ကိုယ့်ရင်တွင်း၌ မင်းမှုကြီးစိုးနေလေ့ရှိ၏။ ရေစီးဆင်းနေသော လှုပ်ရှားမှု၊ ရေလွှာ၌ လေကြောင့် လှုပ်ရှားတွန့်လိမ်မှုတို့ကို တွေးကြည့်ရင်း၊ ငေးကြည့်ရင်း သူ့ရဲ့ ရုပ်ပုံလွှာတို့က ရေတွင်းမှ ကိုယ့်ကို လှောင်ပြောင်ကျိစားနေသလို၊ ရန်တွေ့စိတ်ပျက်နေသလို ခံချိမခံသာ ကြေကွဲစွာ၊ ခြောက်သွေ့စွာ၊ ရယ်မောပြနေသလိုမျိုး ချင်နေကြ၊ တွေ့နေကြဖြစ်နေခဲ့၏။

နေဝင်ရီတရောအချိန်တွင် လူတို့သည် တစ်ဦးတည်း တစ်ယောက်တည်း တွေးတောငေးမောနေပါက မကောင်းဆိုးဝါးလို့၏ ရုပ်ပုံလွှာများက ခြောက်လှန့်တတ်သည်။ အိမ်ပြင်သို့ သွားလာနေ

ထိုင်ခြင်းကို ထူကြီးသူမတို့က ထိုအချိန်များတွင် ခွင့်ပြုချက်မပေးဘဲ အိမ်ထဲဝင်ခိုင်းတတ်ကြ၏။ ကျွန်တော် ငယ်စဉ်ကာလကတည်းက အမေ၏ဂရုစိုက်မှုကို အလွန်အမင်း ခံစားခဲ့ရသူ ဖြစ်၏။ ကျွန်တော် သည် ရေကို လွန်စွာခင်မင်ရင်းစွဲ ရှိသူလည်း ဖြစ်၏။ ရေစပ်တွင် အချိန်များစွာကစားတတ်ပြီး နေထိုင်ခြင်း ကိုနှစ်သက်၏။ ဒီအချက် ကို အမေကောင်းစွာသဘောပေါက်၏။ ထို့ကြောင့် နေဝင်ရီတရော အချိန်ရောက်သည်နှင့် အိမ်ထဲဝင်ရန် ခေါ်လေတော့၏။

“သားရေ... ကိုတိုး၊ ဒီလိုအချိန်မျိုးမှာ အိမ်ထဲမှာပဲ နေရတယ်ကွယ်၊ မကောင်းဆိုးဝါးတွေ ပျော်မြူးတဲ့အချိန် သားစိတ်တွေကို သားမပိုင်တဲ့အချိန်၊ ဘာဖြစ်ဖြစ် သတိ လက်လွတ်ဆုံးပြတ်မိတတ်တယ်ကွယ်...။ လာ လာ အိမ်ထဲဝင်၊ ရေပိုးချိုး ထမင်းစားကြရအောင်လေကွယ်နော် သား”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ အမေ သား လာပါမယ်၊ ခဏလေးပါ”

တဝေါဝေါစီးသင်းနေသော ရေစီးသံတို့ထဲမှ စကားပြောသံများ ကို ကြားရလေ့ရှိ၏။ လေတိုးသံတို့က ကျွန်တော့်ကို အဖော်ပြု ဘာသာပြန်ပေးနေလေ့ရှိ၏။

“ဟေ့ကောင် မောင်တိုး၊ မင်း ခုလိုနေရတာ တားကယ် ပျော်နေတာလား၊ ဒါမှမဟုတ် တစ်စုံတစ်ခုကို တွေ့ချင် နေတာလား၊ မင်း ဘာဖြစ်လို့ စိတ်နဲ့ လူနဲ့ မကပ်ဘဲ

တွေးနေငေးနေရတာလဲ၊ မင်းဘာဖြစ်ချင်နေတာလဲ၊ မင်း သူ့ကိုရှာနေတာလား။ သူက မင်းနဲ့ဘယ်လိုမှ ပတ်သက် လို့မရတဲ့ တမလွန်ကို ထွက်သွားခဲ့ပြီလေ...။ မင်းက ရေကူးကျွမ်းပါရက်နဲ့ ဘာဖြစ်လို့ သူ့ကိုမှမကယ်ဆယ် ခဲ့တာလဲ၊ မင်း သူ့ကို သေစေချင်ခဲ့တာ မဟုတ်လား။ မင်း သူ့ကိုလမ်းခွဲချင်ခဲ့တာ မဟုတ်လား။ မင်း သူ့ကို စိတ်ပျက် ငြီးငွေ့သွားခဲ့တာ မဟုတ်လား...”

သည်လေတိုးသံ၊ ရေစီးသံတို့ကို ကြားမိတိုင်း ကိုတိုးကြေကွဲ ဝမ်းနည်းမှုတို့ ကြိတ်မှိတ်ခံစားလျက် နားနှစ်ဖက်ကို လက်ဖြင့်ပိတ်ပြီး မျက်လုံးနှစ်လုံးကို အတင်းမှိတ်ပစ်လိုက်မိလေ၏။ ပူနွေးသောမျက် ရည်စီးကြောင်းများက ကိုတိုး၏ ပါးပြင်ပေါ်သို့ ပိုးပိုးပေါက်ပေါက်စီး ကျလာလေ၏။ ကိုတိုးရှိုက်သံတို့ ထွက်လာခဲ့၏။ ငိုကြွေးပြည်တမ်းခဲ့ မိလေ၏။

“ကိုယ့်ကို ခွင့်လွှတ်ပါ မိသဲရယ်၊ ကိုလေ မိသဲကိုဘယ်လို မှမုန်းလို့ မေ့လို့မရနိုင်ပါဘူး။ ဒါပေမယ့် မိသဲကသာ ကိုယ့်ကို တကယ်တမ်း ရက်စက်သွားခဲ့တာပါ။ မိသဲ ရက်စက်မှုတွေကို ကိုယ်ခံစားရင်း မိသဲနဲ့ဝေးရာကို ကိုယ်က ထွက်သွားချင်ခဲ့တာပါ။ ဒါပေမယ့် ကိုယ့်လို ထားပြီး မိသဲက အရင်ထွက်သွားခဲ့ပြီကိုး။ ကိုနဲ့မိသဲ တွေ့နေကျ နေဝင်ရိတရောအချိန်လေးတွေကို ကိုယ်

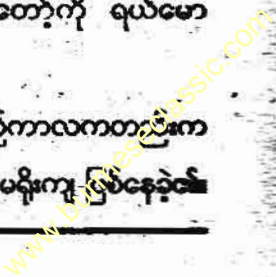
မြတ်နိုးတယ်၊ နောက်ဆုံး မိသဲရဲ့လမ်းခွဲမှလေးတွေကို
ပြန်တွေ့မြင်ယောင်နေခဲ့တယ်၊ ရေကူးကျွမ်းတဲ့မိသဲက
ရေထဲမှာပဲ ဘဝနစ်ပျောခဲ့တာကိုး၊ ကိုယ် ဘယ်လိုပြော
ရမလဲ မိသဲရယ်...”

“အတိုးရေ ဟေး အတိုး၊ သဲလေ အတိုးကို ရေငုပ်ပြမယ်
နော်၊ ကြည့်နေသိလား...”

မိသဲ ညနေတိုင်း ရေကူးလေ့ရှိ၏။ သူမက ရှက်တတ်သူဖြစ်၍
ကိုယ်နှင့်အတူ မကူး၊ သူ ရေကူးတာကိုပဲ ထိုင်ကြည့်နေရမည်ဆိုပြီး
ရေကူးကျွမ်းကျင်စွာဖြင့် အပျိုးပျိုးကူးခတ်ကစားပြခဲ့သူဖြစ်၏။ ရေစပ်
ချောင်းနား ကြီးပြင်းလာကြသူများဖြစ်၍ ရေကူးကျွမ်းကျင်ကြသည်မှာ
မဆန်းလှသလို ရေငုပ်လည်း ကျွမ်းကျင်သူဖြစ်၏။ မိနစ်ပေါင်းများစွာ
ရေငုပ်ပျောက်ကွယ်နေတတ်ခဲ့၏။ ပြီးမှ ဘွားကနဲရေပေါ်သို့ ပြန်တက်
ကြ၍ စိုးရိမ်ကြောက်လန့်ဖြစ်နေသော ကျွန်တော့်ကို ရယ်မော
နောက်ပြောင်လေ့၊ ကျီစယ်လေ့ရှိခဲ့၏။

သည်လိုအဖြစ်အပျက်တွေက ဟိုးငယ်စဉ်ကာလကတည်းက
ယခု ဆယ်ကျော်သက်ဘဝသို့ တိုင်ခဲ့ပြီဖြစ်၍ သမရိုးကျ ဖြစ်နေခဲ့၏။

ကျွန်တော်၏ စိုးရိမ်သောကများကလည်း ယခင်အတိုင်းကလောက် သည်းသည်းသန်သန် မရှိတော့သော အကျင့်ပါနေခြင်းမျိုးဖြစ်၏။

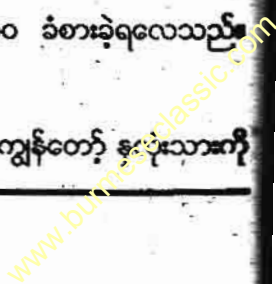
နောက်တစ်ခုက မိသဲသည် ကျွန်တော့်အပေါ်တွင် ဗိုလ်ကျလွန်း လှ၏။ သူ့အလို သူ့ဆန္ဒများကိုသာ ကျွန်တော်က လိုက်လျောညီထွေ လုပ်ကိုင်ပေးရတတ်၏။ ကျွန်တော်၏ စိတ်ချမ်းသာမှုမှန်သမျှကို ဖွဲ့ခြွေဖျက်ဆီးပစ်လိုက်တတ်သူဖြစ်၏။ ကျွန်တော့်ကို ဘယ်လိုမှ အထင်ကြီးစရာမရှိသော လူအန္တတစ်ယောက်ပမာ ပြောဆိုဆက်ဆံ နေထိုင်တတ်သူဖြစ်၏။

“အတိုး နင်က ယောက်ျားလေးဖြစ်ပြီး ငါ့လောက်တောင် ဘဝမှာရဲရင့်တာ၊ စွန့်စားတာမရှိဘူး၊ အလကားငတိုးကြီး၊ လူဖြစ်ရှုံးနေတဲ့ ငတိုးကြီး၊ လူ့ဗာလကြီး၊ အခြောက်ကြီး ဟား...ဟား...ဟား...ဟား...”

ကျွန်တော်က ယဉ်ကျေးမှုကို အထူးလိုက်စား ပြောဆိုနေထိုင် တတ်သူဖြစ်၏။ သိမ်သိမ်မွေ့မွေ့ လှုပ်ရှားသွားလာမှုကို အမေက ငယ်စဉ်ကတည်းက သင်ကြားပေးထားခဲ့၏။ ကျွန်တော်၏ ကမ္ဘာမှာ အချစ်ဆုံးက အပေဖြစ်၏။ အဖေကတော့ ကျွန်တော်ငယ်စဉ်ကတည်းက မျက်ကွယ်ပြုသွားခဲ့ပြီဖြစ်၍ တစ်ဦးတည်းသောသားကို ချစ်သော မိခင်၏ချစ်ခြင်းတို့ကို ကျွန်တော်အပြည့်အဝ ခံစားခဲ့ရလေသည်။

“သားရေ ... ကိုတိုး”

ဟူသော အမေ၏ကရုဏာသံလေးက ကျွန်တော့် နှုတ်သီးသားကို

လွမ်းမိုးပိုင်ဆိုင်ထားပြီးသားဖြစ်၏။ ညနေ နေဝင်ရီတရောအချိန် ပုံပြင်များစွာကိုလည်း အမေက ကျွန်တော့်ကို ညစဉ်ပြောပြလေ့ နားထောင်ခိုင်းလေ့ရှိသူလည်း ဖြစ်၏။

“သားရေ... ကိုတိုး သိလား... ညနေ နေဝင်ရီ တရောအချိန်ရောက်ရင် သေလွန်သွားတဲ့ ပရလောက၊ ကဝိညာဉ်တွေက အသက်ဝင်တတ်တယ်တဲ့။ သူတို့တွေ ဟာ လူယောင်ဖန်ဆင်းပြီး လူတွေနဲ့ရောနှောတတ်ကြ တယ်တဲ့။ လူတွေကို သူတို့နဲ့အဖော်ပြုချင်တာနဲ့ ဖြား ယောင်းဖြူဆွယ်ပြီး သူတို့နောက် လိုက်ချင်အောင် ပြုမှု တတ်ကြတယ်ကွဲ့။ အဘွားတို့က ငယ်ငယ်က အမေကို ပြောပြထားဖူးတယ်သားရဲ့... ဒါကြောင့် ညနေမှောင်မီ ပျိုးပျံမှာ ဘာကိုမှမငေးနဲ့... မတွေ့နဲ့။ ဖုတ်ကောင် တွေက သားကိုဖြူဆွယ်ပြီး သူတို့နောက် လိုက်ချင်အောင် လုပ်ပြတတ်ကြတယ်... သူတို့တွေက အယောင်ဆောင် လည်း ကောင်းကြတယ်... သားနဲ့အလွန်အမင်း ခင်မင် ရင်းနှီးတဲ့ မိတ်ဆွေသူငယ်ချင်း အပေါင်းအသင်းတွေရဲ့ ပုံစံမျိုးနဲ့ ဖြားယောင်းခေါ်ယူတတ်ကြတာ... လူဆိုတာ အသက်ရှင်နေတဲ့ကာလမှာပဲ တန်ဖိုးရှိကြတာ... ဘယ်လိုလူပဲဖြစ်ဖြစ် သေဆုံးသွားတဲ့နောက်မှာ ဘာမှ တန်ဖိုးမရှိကြတော့ဘူး... တန်ဖိုးရှိအောင်နေသွား

လုပ်လွှားကြတဲ့လူတွေသာ လူသေပြီး နာမည်မသေကြတာ”

“ဒါပေမယ့် နာမည်ကျန်တတ်တဲ့လူက အသက်ရှည်ရှည် အကျိုးရှိရှိ နေနိုင်တာကပိုပြီးကောင်းတာပေါ့သားရယ် ကိုတိုးပယ်နော် ... သား အစစအရာရာ သတိတရား မြဲပါစေကွယ် ... သားက လူယဉ်ကျေးဆိုတော့ သနား တတ်၊ ကူညီတတ်တာ ... အဲဒီလို မကောင်းဆိုးဝါး တွေရဲ့ ဆွဲဆောင်မှုကြောင့်တော့ အသက်ဥပါဒ် အရောက် မခံပါနဲ့ကွယ်နော် ... သား ကိုတိုးလေး”

“စိတ်ချပါ အမေရယ် ... သား သတိတရား အမြဲ တမ်းထားပါမယ် ... အမေကိုလည်း သားက လုပ်ကျွေး ချီးမွှားပါ ... သားရင်ထဲမှာ အမေဟာ ကျေးဇူးအ ကြီးမားဆုံး ... သံယောဇဉ်အကြီးမားဆုံး၊ အချစ်ရ ဆုံးပါဗျာ ... သား အမေ့စကားတွေကို မြေဝယ်မကျ နားထောင်ပါ့မယ်ဆိုတာ ယုံပါအမေရာ”

ကျွန်တော်သည် စကားပြောလည်းပြောရင်း မိခင်ကိုလည်း ဖက်တွယ် နမ်းနှံ့လိုက်လေ၏။ မိခင်၏ ကျေနပ်မှုပီတိ မျက်ရည် ကြည်လေးများက ရယ်မောပြုံးရွှင်နေသည့် မျက်နှာပြင်ပေါ်တွင် ထင်းထင်းကလေး အရည်လဲနေခဲ့လေ၏။

သည်နေ့ညနေ ကျွန်တော့်စိတ်တွေ လေးလံထိုင်းပိုင်းနေခဲ့၏။ ကိုယ်လက် မသယ်ချင်၊ မလှုပ်ချင်ဖြစ်နေခဲ့၏။ ထုံးစံအတိုင်း ရေစပ်

တွင် ငေးမောထိုင်ကြည့်နေရင်း အိပ်ငိုက်သလိုလို ဖြစ်သွားခဲ့လေ၏။ ရုတ်တရက် အေးစက်နေသော လက်တစ်ချောင်းက ကျွန်တော့် ခြေထောက်များကို ရေထဲသို့ ဆွဲချသွားခဲ့လေ၏။

“အ... အ... အမလေး အမေရေ”

“မြင်း...”

ကျွန်တော် ယောင်ယမ်းတမ်းတရင်း ရေထဲသို့ ထိုးကျသွား ခဲ့လေ၏။ မသိသူများကတော့ ကျွန်တော် ရေကူးရန် ရေထဲဆင်း သည်ဟု ယူဆကြပေလိမ့်မည်။ ရေထဲရောက်မှ မိသဲလက်ချက်မှန်း သိလိုက်ရ၏။ ရေသံလေ သံတို့နှင့်အတူ မိသဲစကားသံတို့က နီးလိုက်ဝေးလိုက် ပိုးတဝါး မပီမသ ကြားနေခဲ့ရ၏။

“ငတိုး...၊ ငါလေ သိလား။ ရေဘဝဲကြီးတစ်ခုက စုပ်ယူသွားတာလေ၊ ငါ့ခြေထောက်တွေက နွယ်တွေနဲ့ ပတ်ပြီး ချောက်ထဲကို ထိုးကျသွားခဲ့သလိုပဲ။” ရေထဲမှာ ချားစီးနေရသလို လည်နေခဲ့ပြီးမှ မူးပြီး အော့ချင်အန်ချင် ဖြစ်လာပြီး ရေဘဝဲအောက်ကို နစ်မြုပ်သွားခဲ့တာ... တစ်ခါတစ်ရံပေါ်လာပြီး နင့်ကို ကယ်ခိုင်းသေးတယ်။ နင်က ငါ့ကို ဂရုမစိုက်ဘူး။ နင် ငါ့ကို ရက်စက်ထယ် ငါကဟော့ နင်နဲ့ နွေးနွေးထွေးထွေး နေချင်လိုက်ရတာ။ ငယ်ငယ်ကတည်းက နင့်ကို ကျိတ်ပြုကြိုက်ခဲ့တာ... နင်က မသိဟန်ဆောင်နေတတ်တယ်။

“နင်က ငါ့ကိုထက် နင့်အမေကိုပဲချစ်တာ ငါသိသားပဲ၊
 ခုတော့ နင်... နင့်အမေကို မချစ်ရတော့ဘူး။ ငါ့ကိုပဲ
 ချစ်ရမယ်၊ ငါနဲ့ပဲ နေရတော့မယ် သိလား ငတို့။ ငါနင့်ကို
 ပိုင်ပြီ၊ ခုလောက်ဆိုရင် နင့်အမေ နင်ပျောက်လို့ ဝမ်းနည်း
 ပက်လက် ငိုကြွေးချက်မဖြစ်နေလောက်ပြီ၊ ဟား.. ဟား..
 ဟား.. ဟား...။ ငါ နင့်ကိုပိုင်ပြီ၊ နင့်အမေကို ငါနိုင်ပြီ၊
 နင်နဲ့ငါနဲ့ တစ်သက်လုံး မခွဲမခွာနေရတော့မှာ ငတို့ရဲ့”

“မဟုတ်ဘူး၊ မဟုတ်ဘူး၊ မနေဘူး၊ ငါ နင့်နဲ့မနေချင်ဘူး။
 ငါ့အမေနဲ့ပဲ နေမယ်၊ ငါ့အမေကိုပဲ ချစ်တယ်၊ နင့်ကို
 ငါ မချစ်ဘူး၊ နင့်ကို ငါမုန်းတယ်၊ နင်က သရဲမ၊ အစိမ်းမ၊
 ငါ့ကိုလွှတ် မိသဲ၊ ငါ့ကိုလွှတ်...။ အမေရေ... အမေ
 သားကို ကယ်ပါ၊ သား အမေ့စကားနားမထောင်မိလို့
 သေရပါတော့မယ် ... သားကို မိသဲ သတ်နေပါ
 တယ် ... အမေရေ အမေ... အမေ”

ရုန်းရင်းဆန်ခတ်ဖြစ်နေသော ကျွန်တော်၏ ခြေများလက်များကို
 အမေက ဆုပ်ကိုင်လျက် စိုးရိမ်ကြောင့်ကြမှုကြီးမားစွာဖြင့် ပွေ့ဖက်နိုင်
 ကြိုးစားနေလေ၏။ နှုတ်မှလည်း-

“သားရေ... ကိုတို့၊ သားရေ... ကိုတို့၊ ဟဲ့ သားလေး
 အမေလေ၊ အမေပါ သားရဲ့...”

ဟု အော်ဟစ်နေသံတို့ကို ပီပီပြင်ပြင်ကြားလိုက်ရန် ကျွန်

တော်၏ အကြောက်လွန်၍ ဇွတ်မှိတ်ထားသော မျက်လုံးများကို အားယူပြီးဖွင့်၍ ကြည့်လိုက်မိ၏။ စူးစူးစိုက်စိုက်ကြည့်နေသော အမေ၏ သောကမျက်လုံးများကို မြင်လိုက်ရမှ ကြောက်လန့်စိတ်တို့ ပျောက်လွင့်သွားပြီး အမေ့ကို အားကိုးတကြီး ကျွန်တော်ပြန်၍ ဖက်တွယ်ထားလိုက်မိပါ၏။

“သား... အိပ်မက်ဆိုးတွေ မက်နေတာထင်တယ်။
ထ...ထ သကြားရောင်လေးသောက်၊ အမေ ဖျော်ထေး
မယ်”

အမေက ဖျာဖျာသံလဲ သကြားဖျော်ရောင်လေးတံခွက်ဖျော်
၍ တိုက်လိုက်သည်ကို ငြိမ်သက်စွာသောက်နေပြီးမှ ကျွန်တော်
အေးချမ်းစွာ အမေ့ကို စကားပြောနိုင်ခဲ့ပါ၏။

“အမေ...၊ နောက်ဆို ကျွန်တော် ညနေတိုင်း ဖုတ်
စိပ်ပြီး အိပ်ထဲမှာပဲ မေတ္တာပို့နေတော့မယ်နော်...၊
ခွားရိုင်းသွင်းချိန်မှ မိသဲတစ်ယောက် ကောင်းရာဘုံထဲ
ရောက်ရှိနိုင်ပါစေလို့... နော် အမေ”

“အေးကွယ်... သူ့ကိုသား မေတ္တာပို့သင့်တာပေါ့
သူက သားကို သိပ်ပြီးခင်တွယ်ရှာတာ... ခုလောက်ဆို
သူဘယ်ဘဝများ ရောက်နေရှာပါလိမ့်နော်”

“သူ မကျွတ်သေးဘူး အမေရဲ့... သူ့ကို အိပ်
မက်ပေးတယ်... သူနဲ့နေဖို့ခေါ်ဘူးတာ တိုက်

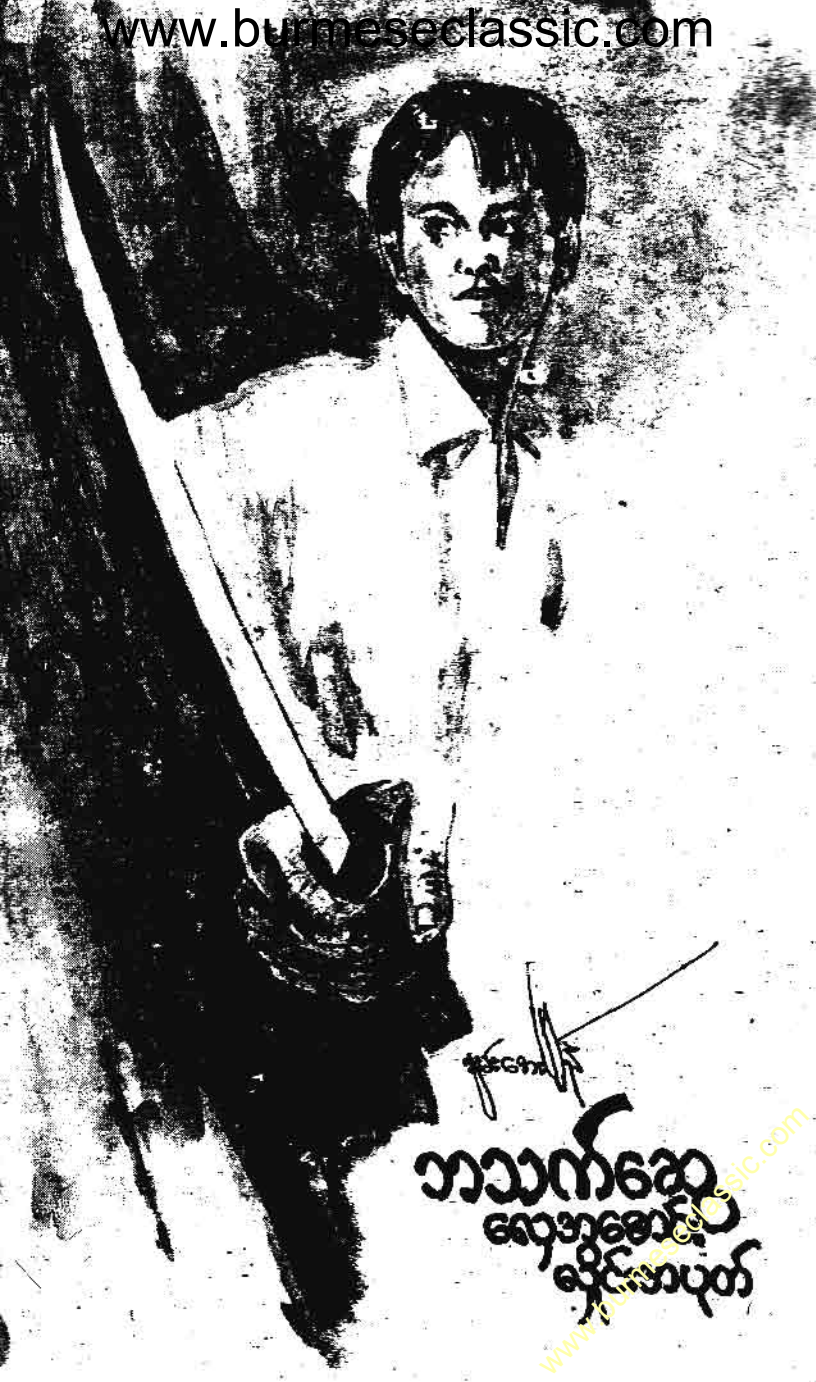
ရေလယ်က ဝဲကြီးတစ်ခုထဲမှာ သူ့ရှိနေတယ် . . . အဲဒါ ကျွတ်လွတ်အောင် သားမေတ္တာပို့ချင်တယ် . . . နောက်ပြီး . . . အမေ သူကမိဘမရှိတဲ့ မိန်းကလေး မဟုတ်လား . . . အမေကလည်း သူ့အတွက် ဘုန်းကြီး တစ်ပါးကို သက်န်းတစ်စုံလှူဒါန်းပေးပြီး သားနဲ့အမေ သူ့ကိုဘဝတစ်ခုကနေ ကျွတ်လွတ်အောင် ကုသိုလ် ကောင်းမှုပြုပေးကြရအောင်ပါ အမေရာ နော်”

“အေးပါ သားရယ် . . . အမေလုပ်ပေးပါ့မယ်၊ ဒါပေ မယ့် သားအမေ့ကို ကတိတစ်ခုတော့ပေးရမယ်နော် . . . နောက်ဆို ဘယ်တော့မှ နေဝင်ရီတရော အချိန်မှာ အိမ် အပြင်ဘက်ကို မသွားတော့ပါဘူးဆိုတဲ့ ကတိလေ”

“ပေးပါ့မယ် အမေရာ . . . ပေးပါ့မယ် . . . သား လည်း အရမ်းကိုကြောက်တတ်သွားပါပြီ . . . အိပ်မက် မို့လို့ တော်သေးတာပေါ့ . . . တကယ်သာဆိုရင် ခုချိန် သားဘဝက ဟိုး . . . အေးစက်နေတဲ့ ရေဝဲကြီးထဲမှာ မိသဲနဲ့နေရပြီး အမေနဲ့ထာဝရခွဲသွားရတော့မှာဗျ . . . သိရဲ့လား . . .”

အမေက ကြင်နာစွာပွေဖက်လျက် ကျွန်တော်၏ ကျောပြင်ကို နှိုးနှိုးညှည့်သော လက်ဝါးကလေးဖြင့် ပွတ်သပ်လျက် . . . ။

ရွှေယမင်းဦး

အောင်ကျော်

ဘာသာရေး
ရော့အောင်
ရိုင်းအုပ်

ဘသက်ဆွေ

“လျှော့အစောင်း လှိုင်းအဝှမ်း”

“ပြဿနာကတော့ ကျွန်တော်ဇနီးမှာ သားဦးလေးမွေးတာက စတယ်လို့ ဆိုရမှာပေါ့ ဆရာရယ်...”

ဤသို့လျှင် မောင်နီသည် သူ့အကြောင်းကို စတင်ရင်ဖွင့်ပါသည်။

မောင်နီသည် ကျွန်တော်ရုံးထိုင်သော ထောင်ကျဆောင်မှုရုံးခန်း၏ အထွေထွေတာဝန်ကို ထမ်းဆောင်ရသော ထောင်ကျအကျဉ်းသား ဖြစ်သည်။ ထောင်ထဲအခေါ်အဝေါ်အရ ထောင်မှူး၏ ဘာယာ” ဟု ခေါ်တွင်ကြသည်။ သူ၏ အထူးတာဝန်မှာ ထောင်မှူး၏ အထွေထွေတာဝန်ကို ထမ်းဆောင်ခြင်းပင် ဖြစ်သည်။ တစ်နည်းအားဖြင့် အဆောင်မှူးဖြစ်သော ကျွန်တော်၏ ဘာယာပင် ဖြစ်သည်။ သို့သော် သူ့ကို ကျွန်တော်က သဘောကျ၍ခန့်အပ်ခြင်းဟုတ်။

ဘသက်ဆွေ

“လှေအစောင်း လှိုင်းအဝှမ်း”

“ပြဿနာကတော့ ကျွန်တော်ဇနီးမှာ သားဦးလေးမွေး
တာက စတယ်လို့ ဆိုရမှာပေါ့ ဆရာရယ်...”

ဤသို့လျှင် မောင်နီသည် သူ့အကြောင်းကို စတင်ရင်ဖွင့်ပါ
သည်။

မောင်နီသည် ကျွန်တော်ရုံးထိုင်သော ထောင်ကျဆောင်မှု
ရုံးခန်း၏ အထွေထွေတာဝန်ကို ထမ်းဆောင်ရသော ထောင်ကျ
အကျဉ်းသား ဖြစ်သည်။ ထောင်ထဲအခေါ်အဝေါ်အရ ထောင်မှူး၏
ဘာသာ”ဟု ခေါ်တွင်ကြသည်။ သူ၏ အထူးတာဝန်မှာ ထောင်မှူး
၏ အထွေထွေတာဝန်ကို ထမ်းဆောင်ခြင်းပင် ဖြစ်သည်။ တစ်နည်း
အားဖြင့် အဆောင်မှူးဖြစ်သော ကျွန်တော်၏ ဘာသာပင် ဖြစ်သည်။
ဆိုသော် သူ့ကို ကျွန်တော်က သဘောကျ၍ခန့်ခွဲခြင်းဟုတ်။

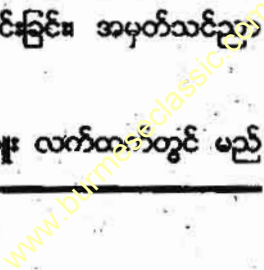
ကျွန်တော် မဟိုင်ပီ ဤအဆောင်တွင် တာဝန်ထမ်းဆောင်သွားသော ထောင်မှူးက ခန့်ထားခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် ကျွန်တော် အဆောင်မှူးဖြစ်လာသောအခါ မောင်နီသည်လည်း အလိုအလျောက် ကျွန်တော်၏ ဘာယာဖြစ်လာရခြင်း ဖြစ်သည်။

အသက်အားဖြင့် သုံးဆယ်ကျော်မျှသာရှိသေးသော မောင်နီမှာ သူ့နာမည်နှင့်မလိုက် အသားမည်းလှသည်။ အရပ်မြင့်သည်။ ကိုယ် ထည်ပြည့်သည်။ နှာတံပေါ်၍ စူးရှတောက်ပြောင်သော မျက်လုံး တို့ကြောင့် ယောက်ျားပီသသည်ဟု ဆိုရမည်။

သူ့အပြောအရမူ ထောင်ထဲရောက်ပါမှ လုံးဝစီးထမင်းကြောင့် ဤမျှ ဝလာတောင့်တင်းလာခြင်း ဖြစ်သည်ဟုဆိုသည်။ ထောင် မကျစီကဆိုလျှင် ပိန်ချိချိ ခါးကိုင်းကိုင်း ဟုဆိုသည်။ ထို့ကြောင့် “ထောင်နှင့်တည့်သူ”ဟု သူ့ကိုယ်သူ ဂုဏ်ယူပြောကတ်သည်။

မောင်နီသည် ငယ်ရွယ်သူဖြစ်၍ ဖြတ်လက်သွက်လက်သည်။ စေ့ခိုင်သည်ကိစ္စများကို တိကျသေချာစွာ ဆောင်ရွက်တတ်သည်။ အထူးသဖြင့် လုပ်ငန်းဆောင်ရွက်ရာတွင် လာဘ်မြင်တတ်ခြင်းပင် ဖြစ်သည်။ ဤသည်မှာလည်း ထောင်ထဲတွင် အနေကြာ၍ ထောင် အထောက် ကျွမ်းလာသောကြောင့် ဖြစ်နိုင်သည်။ သို့သော် သူ့ကို အထူးချီးကျူးရမည့်အချက်မှာ သတိကောင်းခြင်း၊ အမှတ်သင်ညှာ ကောင်းခြင်းပင် ဖြစ်သည်။

ဘယ်ကိစ္စမဆို မည့်သည်အဆောင်မှူး လက်ထက်တွင် မည်

သို့ဆောင် ရွက်ခဲ့သည်။ မည်သည့်အကျဉ်းသားသည် ဘယ်အချိန်
 တုန်းက ထောင်တွင်းပြစ်မှုကို ကျူးလွန်ခဲ့သဖြင့် မည်သည့်ပြစ်ဒဏ်
 ကိုခံရဖူးကြောင်း၊ အဘယ်မည်သော အကျဉ်းသားသည် ယခင်က
 မည်သည့်ပြစ်မှုဖြင့် ထောင်ထဲသို့ ရောက်ခဲ့ဖူးသော လက်ထောက်ဖြစ်
 သည် စသည်ဖြင့် ချက်ချက်ချာချာ တိတိကျကျ ပြောတတ်သည်။

ထို့ကြောင့်ပင် ကျွန်တော်၏ ထောင်မှူးတာဝန်ထမ်းဆောင်ရာ
 တွင် အမှားအယွင်း အတော်အတန်နည်းခဲ့ခြင်းသည် မောင်နီ၏
 အကြံပေးမှုတို့နှင့် မကင်းခဲ့သောကြောင့်လည်း ဖြစ်သည်။

မောင်နီမှာ လူသတ်ရန်ကြံစည်မှု၊ ကိုယ်အင်္ဂါချွတ်ယွင်းစေမှုဖြင့်
 ထောင်ခုနစ်နှစ်ကျခဲ့သူ ဖြစ်သည်။ ကျွန်တော်နှင့် တွေ့သောအခါ
 သူသည်ထောင်ကျနှစ် သုံးနှစ်ခန့်ရှိချေပြီ။ ထောင်တွင်းအလုပ်
 ကောင်းစွာကြိုးစားလုပ်ကိုခြင်း၊ ထောင်တွင်းပြစ်မှုမရှိခြင်းတို့ကြောင့်
 ထောင်မှပေးသောဆုမှတ်ရက်များနှင့် ပေါင်းလိုက်လျှင် အလွန်ဆုံးသူ
 ထောင်ထဲမှာနေရလျှင် နှစ်နှစ်မျှသာရှိတော့သည်။ သို့သော် သူ
 ကံကောင်းသည်မှာ မေလ(၂၁)ရက်နေ့က နိုင်ငံတော်ကြေငြာချက်
 ၂/၈၀ ကိုရလိုက်ခြင်းပင် ဖြစ်သည်။ ယင်းကြေငြာချက်အရ ထောင်
 သားများကို ပြစ်ဒဏ်တစ်ဝက်လျှော့ချခွင့် ရလိုက်ခြင်းပင်ဖြစ်သည်။
 ထို့ကြောင့် မောင်နီလည်း လွတ်ပေးရမည့်အကျဉ်းသားများတွင်
 ပါဝင်သွားတော့သည်။

နိုင်ငံတော်ကြေငြာချက် ၂/၈၀အရ နိုင်ငံရေး အကျဉ်းသားများ

ကို လုံးလုံးလျားလျား လွတ်ရမည်ဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် နိုင်ငံရေး အကျဉ်းသားများကို ရွေးချယ်စာရင်းပြုပြီး အမြန်လွတ်ရန်စီစဉ် ရာသီဖြင့် မောင်နီကဲ့သို့သော ရာဇဝတ်အကျဉ်းသားများမှာ အစီအစဉ် အရ ဒုတိယအသုတ်တွင်မှ လွတ်ပေးရတော့မည် ဖြစ်သည်။

ထို့ကြောင့် မောင်နီသည် ထောင်ထဲတွင် တစ်ရက်ပိုနေသွားခဲ့ရ သည်။ ထိုသို့ နေရခြင်းကပင်လျှင် သူ၏ရင်ဖွင့်သံကို ကျွန်တော် ကြားရခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

“ကျွန်တော်အကြောင်း ပြောရမယ်ဆိုရင် အစကပြန်ပြီး ပြောမှဖြစ်မှာ ဆရာရဲ့...”

မောင်နီက ဤသို့ဖြင့် သူ့ဘဝဇာတ်ကြောင်းကို နိဒါန်းပျိုး လေသည်။

“ကျွန်တော်တို့ ဇာတိက ရန်ကုန်တစ်ဘက်ကမ်း တော ကြီးတန်းကပါဆရာ၊ ‘ကျွန်တော်တို့’လို့ ထည့်ပြောရတာ ဒီလိုပါဆရာ ... အေးမ၊ ဇော်မြင့်နဲ့ ကျွန်တော်တို့ သုံးယောက်ကို ဆိုလိုတာပါ။ သိပ်ချစ်ကြတဲ့ သူငယ်ချင်း တွေပေါ့ ... အေးမနဲ့ ကျွန်တော်ရဲ့ အိမ်ကယှဉ်လျက် ခြံချင်းကပ်၊ လမ်းရဲ့ဒီဘက်မှာ ဇော်မြင့်အိမ်က လမ်းရဲ့ ဟိုဘက်၊ ကျွန်တော်တို့နှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင် ကျွန်တော် တို့တွေက ရွယ်တူတွေ ... ကျောင်းမနေခင်က ကလေး ဖော်သူငယ်ချင်း။ ကျောင်းနေကြတော့လည်း ဆတူတူ

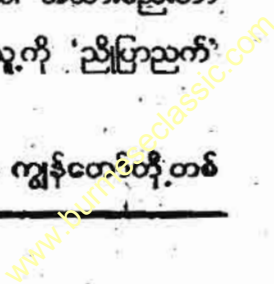
ကျောင်းနေဘက်သူငယ်ချင်း၊ ဒါကြောင့် ဒီပြင် သူငယ်
ချင်းတွေထက် ပိုချစ်ရတာပေါ့...”

“ကျွန်တော့် အဖေက အဝေးပြေးကားမောင်းတယ်၊
အေးမရဲ့အဖေက သင်္ဘောကျင်းအလုပ်သမား၊ ဇော်ပြင်
အဖေကလည်း သင်္ဘောကျင်းမှာပါပဲ ... လုပ်ငန်းအုပ်
ဒါကြောင့် ဒီကောင်က ကျွန်တော်တို့အထဲမှာ အဆင့်
မြင့်တယ် ... မုန့်ဖိုများများရတယ်၊ သူကပဲ ကျွန်တော်
တို့ကို မုန့်ဝယ်ကျွေးရတာများတယ် ... ဒါ့အပြင်
ဒီကောင်ကံကောင်းတာ ရှိသေးတယ် ... အသားဖြူ
တယ်၊ ရုပ်ချောတယ်၊ ဝတ်စားနိုင်တာမို့ အပေါင်းအ
သင်းဆုံတယ်၊ အထူးသဖြင့် မိန်းကလေးတွေက သူ့ကို
အရေးပေးဆုံး”

“ကျွန်တော်ကတော့ မြင်တဲ့အတိုင်းပဲ၊ အသားမည်းတယ်၊
အရပ်ရှည်ပေမယ့် ပိန်တယ်၊ ကျွန်တော်တို့ သူငယ်ချင်း
တွေက ‘ကိုးကန်း’လို့ ခေါ်ကြတာသာ ကြည့်တော့”

“အေးမလည်း မည်းတာပါပဲ၊ ဒါပေမယ့် မိန်းကလေး
ဆိုတော့ ဝတ်စားပြင်ဆင်ဇာတ်တယ်၊ အသားမည်းတာ
မပေါ်လွင်ဘူး၊ ကျွန်တော်တို့က သူ့ကို ‘ညိုပြာညက်’
လို့ အမည်ပေးထားတယ်”

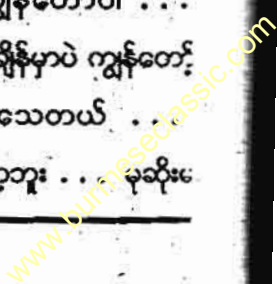
“ဒီလိုနဲ့ အရွယ်ရောက်လာတော့ ကျွန်တော်တို့တစ်

တွေ့ရဲ့ ငယ်ငယ်ကအချစ်ဟာ တစ်မျိုးတိုးပြီး မရိုးတဲ့ အချစ်ဖြစ်လာတာပါ။ ထုံးစံအတိုင်းကံကောင်းသူ ဇော်မြင့်၊ ဒီကောင်က မိန်းကလေးတွေရဲ့ အချစ်တွေကို ရယူနဲ့ မလုံလောက်သေးဘူး ထင်ပါရဲ့။ အေးမရဲ့အချစ်ကို တောင်းဆိုလာသေးတယ် ... ဒါဟာလည်း ကျွန်တော့် ကို အေးမက ဖွင့်ပြီးပြောလို့ သိရတာပါ ... ကျွန်တော် လည်း အေးမကို ချစ်တာပါပဲ ... ဒါပေမယ့် ဖွင့်မပြောရဲဘူး ... ကျွန်တော်က ဆင်းရဲတယ်၊ ရုပ်မချောဘူး ... ဒါကြောင့်ပါ”

“အေးမရှစ်တန်းကို ၂ နှစ်ဆက်ကျလို့ ကျောင်းထွက်လိုက်တယ် ... ဆက်လည်းမနေတော့ဘူး။ အိမ်ဆိုင်လေးဖွင့်ပြီး ဈေးရောင်းတယ် ... ဒီတုန်းက ဇော်မြင့်နဲ့ ကျွန်တော်က ဆယ်တန်း၊ ကိုယ့်ဘဝကိုယ့်အသိနဲ့ကိုယ်မို့ ကျွန်တော်အတော် ကြိုးစားပါတယ် ... ကံဆိုးလိုက်ပုံက စာမကြိုးစားတဲ့ ဇော်မြင့်ရော၊ ကြိုးစားတဲ့ ကျွန်တော်ပါ အဲဒီနှစ်က စာမေးပွဲကျတယ်”

“ဒါပေမယ့် ပိုပြီးကံဆိုးတာက ကျွန်တော်ပါ ... ကျောင်းပြန်တက်မယ်ဆိုပြီး အားခဲနေချိန်မှာပဲ ကျွန်တော့် အဖေမောင်းတဲ့ ကားမှောက်ပြီး သေတယ် ... ကျွန်တော် ကျောင်းဆက်မနေနိုင်တော့ဘူး ... မုဆိုးမ

အမေနဲ့ ညီငယ်၊ ညီမငယ်သုံးဦးကို လုပ်ကိုင်ကျွေးမွေးဖို့ အစ်ကိုကြီးတစ်ယောက်အနေနဲ့ ကျွန်တော့်မှာ တာဝန်ရှိ နေပြီ”

“တော်ပါသေးရဲ့ . . . ကျွန်တော့်အဖေမောင်းတဲ့ ကား ပိုင်ရှင်သူဌေးက ရန်ကုန်-ပုသိမ် ပြေးနေတဲ့ သူပိုင် သင်္ဘောမှာ ကျွန်တော့်ကို အလုပ်သွင်းပေးတယ် . . . ဒီအလုပ်က ကျွန်တော့်ကို အတော်အကျိုးပေးပါတယ်၊ ကျွန်တော့်ရဲ့ ခိုးသားမှု၊ ကြိုးစားမှုကြောင့် ပုသိမ်က ကုန်သည်တွေဟာ ငွေပေးပြီး သူတို့လိုချင်တဲ့ ကုန်တွေ မှာတယ် . . . ကျွန်တော်က အဝယ်တော်ပေါ့ . . . ဒီ အတွက် ဆယ်ရာခိုင်နှုန်း ခံစားခွင့်ရပါတယ် . . . သုံး နှစ်အတွင်းမှာ အိမ်ကိုပြန်ပြင်ဆောက်နိုင်တယ် . . . ညီနဲ့ညီမလေးတွေကို အပူအပင်မရှိ ကျောင်းထားပေး နိုင်တယ် . . . ကျွန်တော့်အမေဆိုတာ ရွှင်တပြုံးပြုံးနဲ့ ပျော်မဆုံးဖြစ်နေတာပေါ့ . . . ကျွန်တော်တို့မိသားစု အတွက် စိတ်အေးချမ်းသာ ကာလတွေပေါ့!”

“ဪ . . . အရေးကြီးတဲ့အကြောင်းမှ မေ့နေတယ် အေးမနဲ့ ကျွန်တော့်အကြောင်းလေ . . . ကျွန်တော် သင်္ဘောလိုက်နေရတော့ ပုသိမ်ကပစ္စည်းလေးတွေ ဝယ် လာတယ် . . . အေးမကိုပေးပြီး ရောင်းခိုင်းတယ် . . .

သူရော ကျွန်တော်ပါ အကျိုးရှိပါတယ် . . . ကြာတော့
 ကျွန်တော်ဟာ အေးမအတွက် အဝယ်တော်ဖြစ်လာတယ်
 အစကတည်းက ရင်းနှီးပြီးသား သူငယ်ချင်းတွေမို့ အထူး
 အထွေ ပြောစရာမလိုပါဘူး . . . ကျွန်တော် သူ့ကို
 ချစ်နေဆဲပါ။ ဒါပေမယ့် . . . ဒါပေမယ့်ပေါ့”

ကျွန်တော့်မှာ စဉ်းစားစရာက ရှိနေတယ်။ ဟိုကောင် ဇော်မြင့်
 လေ အခု ဒီကောင်က ဆယ်တန်းကို လေးကြိမ်ကျပြီး အရပ်ထဲမှာ
 တွင်ကျယ်နေတယ်။ ကျောင်းဆက်မတက်ပေမယ့် ရပ်ကွက်လူကြီး
 တွေနဲ့ အဆင်ပြေပြေနေတတ်တယ်။ ရပ်ကွက်ကိစ္စ၊ စုပေါင်းသန့်ရှင်း
 ရေး၊ ပျော်ပွဲရွှင်ပွဲ၊ ရာသီပွဲတွေမှာ ဒီကောင်က အာဏာပိုင်တွေနဲ့
 အတူ အားသွန်ခွန်စိုက် လှုပ်ရှားတယ်။ ဆောင်ရွက်တယ်။ လူက
 ငယ်ပေမယ့် ဦးနှောက်ကကောင်းတယ်။ တော်ရုံတန်ရုံကိစ္စမှာ ဒီ
 ကောင်က ကြားဝင်ဆောင်ရွက်ပေးရုံနဲ့ ပြီးပြတ်တတ်တယ်။ ဒါ
 ကြောင့် ဒီကောင်ဟာ အလုပ်လုပ်တဲ့ ကျွန်တော်တို့ထက် ရပ်ကွက်က
 အာရုံစိုက်မှုကို ခံခဲ့ရတယ်။

“သူဟာ ကျွန်တော့် သူငယ်ချင်းပါ . . . သူ့ရဲ့ တွင်
 ကျယ်မှုကို ကျွန်တော် ဝမ်းသာသင့်တယ်ဆိုတာ ကျွန်
 တော်သိပါတယ် . . . ဒါပေမယ့် ရှင်းရှင်းပြောရရင်
 ကျွန်တော် ဝမ်းမသာနိုင်ဘူး . . . သူဟာ တစ်ချိန်က
 အေးမကို ချစ်ရေးဆိုတဲ့ သူတစ်ယောက်ဖြစ်ပြီး၊ အခု

အခါမှာ တစ်ရပ်ကွက်လုံး သူ့ကို ဂုဏ်စိုက်ရှိနေချိန်မှာ အေးမကကော သူ့အပေါ် စိတ်မဝင်စားဘဲရှိပါ့မလား ရှင်းရှင်းပြောရရင် ကျွန်တော် အေးမကို ချစ်ရမယ့်ကိစ္စမှာ ဖော်ပြနိုင်တာ အဟန့်အတား ဖြစ်နေတယ်”

ဒါပေမယ့် အချစ်ဆိုတာ ခက်သားပဲ . . . ကြာကြာမျိုးသိပ်လို့ ရတာမဟုတ်ဘူးလေ။ ကိုယ်ချစ်နေတာကို တစ်ဘက်သား မသိရ သေးသမျှ ကျေနပ်တာမျိုးမှ မဟုတ်တာ။ ဒီတော့ အေးမသိအောင် ရင်ဖွင့်ရတာပေါ့။

“နင့်ကို ငါချစ်နေပြီဟာ . . . အခုမှ မဟုတ်ဘူး . . . ဟို . . . ကျောင်းသားဘဝ ဖော်ပြင့်က နင့်ကို ချစ်ရေး မဆိုခင်ကတည်းက”

ဒီတော့ အေးမမမျှာ ကျွန်တော့်ကို တအံ့တကြမ်းကြည့်ပြီး

“နင် ဒီထိအောင် မျိုးသိပ်နိုင်တယ်နော် . . . အံ့ရော ဟယ်”

လို့ ပြန်ပြောတယ်။

နောက်တော့ အေးမက မေးခွန်းတစ်ခုမေးတယ်။

“ဖော်ပြင့် ငါ့ကို ချစ်ရေးဆိုတဲ့အကြောင်း နင့်ကို ဘာလို့ ဖွင့်ပြောတယ်ဆိုတာ သဘောပေါက်ရဲ့လားတဲ့”

ကျွန်တော်က ခေါင်းခါပြတော့ . . .

“ဖော်ပြင့်က ငါ့ကို တကယ်ချစ်ရေးဆိုတာ အမှန်ပါပဲ။

ဒီအကြောင်းနှင့်သိရင် မခံချင်စိတ်နဲ့ နင့်သဘောထား ပွင့်ထွက်လာမလားလို့ ငါမျှော်လင့်လို့ပဲ . . . အခုတော့ ဟယ် မီးနှစ်ကြီးကြာမှ နင်က ပွင့်အံလာတာကိုး”
 “ဒီလိုဆို . . . ငါများ နောက်ကျနေပြီလားဟာ”

လို့ မေးတော့ အေးမက . . .

“နင် နောက်ကျရအောင် ငါ့မှာ ချစ်သူမှ မရှိသေးဘဲတဲ့”

“မကြာပါဘူး။ အေးမနဲ့ ကျွန်တော် လက်ထပ်ဖြစ်ကြ တယ် . . . အိမ်ချင်းကပ်မို့ နှစ်အိမ်တစ်အိမ် စည်းစည်း လုံးလုံး ဖြစ်သွားကြတယ် . . . အေးမရဲ့ဆိုင်လေးကို သူညီမ အေးမြက ဆက်ထိုင် . . . ကျွန်တော်အမေနဲ့ အေးမက ဈေးကြီးထဲမှာဆိုင်ဖွင့်၊ ညီတွေ ညီမတွေက လည်း ကိုးတန်း၊ ဆယ်တန်းတက်ကြနဲ့ အလုပ်ကိုယ်စီ တာဝန်ကိုယ်စီနဲ့ပေါ့ . . . ကျွန်တော်လည်း သဘောမှာပဲ ဆက်လုပ်နေသေးတယ်”

တစ်နေ့တော့ အေးမကလည်း ဇော်မြင့်အကြောင်းကို ဖွင့်ပြော တယ်။ အကျင့်မကောင်းတဲ့အကြောင်း၊ အရပ်လူကြီးတွေနဲ့ ရင်းနှီး ကျွမ်းဝင်တာ အကြောင်းပြပြီး အိမ်တွေကို ဝင်ထွက်ရာက လင်ရှိ မယားတွေနဲ့ မကင်းရှင်းတဲ့အကြောင်း၊ အချို့အရပ်လူကြီးတွေနဲ့ ဇနီးတွေတောင် ပါတဲ့အကြောင်း ဒီလိုလူမျိုးကို ကြိုက်မိသည့် တိုင် အောင် တစ်သက်လုံးပေါင်းရမယ့် လင်တစ်ယောက်အနေနဲ့ ဘယ်သူ

ယူရဲပါမလဲလိုလည်း ပြောသေးတယ်။

အေးမပြောတဲ့စကားတွေထဲမှာ ဒီအကြောင်းကိုမှ ကျွန်တေ့
အမှတ်ရမိတာဟာ ကျွန်တော့်မှာ အကြောင်းရှိပါတယ်။ ဇော်မြင့်ဟာ
အခုထက်ထိ ကျွန်တော့်ကို အခင်အမင်မပျောက် အိမ်ကိုဝင်ထွက်
နေဆဲရှိပါတယ်။ ငယ်သူငယ်ချင်းတွေမို့ မပြောချင်ပေမယ့် ဒီ
အကြောင်းတွေ သိထားပြီးတဲ့အခါမှာတော့ ဒီကောင်ကို သိပ်သဘော
မကျချင်တော့ဘူး။

“ဒီကြားထဲ တွေးစရာတစ်ခု ရှိလာပြန်တယ် . . . အေးမ
က ညိုပြာညက်၊ ကျွန်တော်က ကျီးကန်း၊ ဖွေးလာတဲ့
သားဦးလေးဟာ ဘဲငန်းလို ဖြူဖွေးဖွေးနဲ့ တုတ်ခဲခဲ . . .
ကျွန်တော့်စိတ်ထဲ ဇော်မြင့်နဲ့တူသယောင်ယောင် . . .
သားဦးရလို ရင်မကြွနိုင်ဘဲ ရင်မနေတဲ့ဘဝ”

“ကျွန်တော့်အလုပ်ကလည်း သဘောသား . . . တစ်
ပတ်မှာ နှစ်ရက်နဲ့တစ်ညပဲ အိမ်ပြန်နိုင်တဲ့ဘဝ၊ နေရတဲ့
နှစ်ရက်မှာ ကျွန်တော်က ကုန်ဘွက်ဝယ်၊ အေးမက ဈေး
ထွက်ရောင်းနေတာနဲ့မို့ ကျွန်တော်တို့ချင်း တွေ့ချိန်နည်း
ပါတယ် . . . စီးပွားရေး အဆင်ပြေလိုသာ လုပ်နေ
ပေမယ့် စိတ်ကတော့ သိပ်မချမ်းသာတော့ဘူး . . .
အတွေ့အကြုံအရ အိမ်တွင်းရေး ရှုပ်လွေးမှုတွေဟာ
သဘောသား လောကမှာ မတွေ့ချင်ဆုံး မမြင်ချင်လိ

မျက်နှာလွှဲထားရတဲ့ အပြစ်ကအပုံ”

“တစ်နေ့တော့ ဖော်ပြင်နဲ့ကျွန်တော် ဆုံကြတယ် ...
ခါတိုင်းလည်း ဒီလိုအမှတ်မထင် ဆုံတတ်ကြတာပါပဲ၊
ဒီတစ်ခါအဆုံမှာ သူက ‘ဟေ့ကောင် ကျွန်းကန်း ...
မင်းတို့အပြစ်က ကျွန်းကန်းဘဲဥချီလာတဲ့အပြစ်မျိုးပါလား
ကွ’ လို့ လှမ်းပြောတယ် ... ကျွန်တော်က ကုသိုလ်
ထူးလို့ပဲ ဆိုပါတော့လို့သာ ပြန်ပြောခဲ့တယ် ...
ဒီကောင်နဲ့ စကားသိပ်မပြောချင်လို့ပါ”

“ဒီအတောအတွင်း ဒီကောင်နဲ့ပတ်သက်ပြီး အမေ့ဆီက
ကြားလိုက်ရတဲ့ကိစ္စပါပဲ၊ အမေ့ဆီက သူငွေနှစ်ရာ ချေးယူ
ထားတဲ့အကြောင်း ... ကြာပြီဖြစ်တဲ့အကြောင်း ...
ဟိုတစ်လောက ငွေပြန်တောင်းတော့ ... ‘ခင်ဗျားတို့
အရောင်းအဝယ်လုပ်တာ မှောင်ခိုနဲ့မှကင်းရဲ့လား ...
ကျုပ်က တစ်ရပ်ကွက်သားချင်းမို့ ဒုက္ခမပေးချင်လို့
ကြည့်နေတာကိုပဲ ခင်ဗျားတို့က မသိတတ်ချင်ဘူး’လို့
ပြောတယ်ဆိုပဲ၊ ဒါဟာ အမေ့အနေနဲ့ မမိူ့သိပ်နိုင်လွန်း
လို့ ထွက်လာတဲ့စကားဆိုတာ ကျွန်တော် သိတာပေါ့”

“ကျွန်တော် သူ့အပေါ် ကွက်စရာတွေထဲမှာ ဒါတွေ
လည်းပါတယ် ... အဆိုးဆုံးက ကျွန်တော်သားကြီးနဲ့
ပတ်သက်ပြီး တအံ့နွေးနွေးဖြစ်နေရခြင်းပါပဲ ...

ဒါမျိုးက ဖွင့်မေးလို့ ကောင်းတာလည်း မဟုတ်တော့
ကျွန်တော့်မှာလေ စားလည်းဒီစိတ်၊ သွားလည်းဒီစိတ်၊
အိပ်လည်းဒီစိတ်နဲ့ နေလို့ကိုမပျော်ဘူး”

“ကျွန်တော် သင်္ဘောမှာ အလုပ်ဝင်ပြီး မကြာမီမှာဘဲ
အရက်သောက်တတ်ခဲ့တယ် . . . လုပ်ငန်းထိခိုက်
လောက်အောင် သောက်တာမျိုးတော့ မဟုတ်ဘူး . . .
ဒါပေမယ့် ခုတော့အရင်ထက် ပိုသောက်လာမိတယ် . . .
ဒါကို သတိထားမိတဲ့ အေးမက သတိပေးလာတဲ့အခါမျိုး
ဆိုရင် ပိုတောင်သောက်ပစ်လိုက်သေးတယ် . . . ကြာ
တော့ အေးမလည်း ကျွန်တော့်ကို လက်လျှော့ရတော့
တာပဲ”

“ကျွန်တော် သင်္ဘောနားတဲ့တစ်နေ့ ရှေးထဲအဝင် ဆိုင်
မှာ အေးမ မရှိဘူး . . . တောင်ပိုင်းရပ်မှာ အကြွေးသွား
တောင်းတယ်လို့ အမေကပြောတယ် . . . ကျွန်တော်
အိမ်ပြန်ရောက်တော့ အိမ်ရှေ့မှာ ဖော်မြင့်ရဲ့ညီလေးကို
တွေ့လို့ မေးကြည့်တော့ သူ့အစ်ကို တောင်ပိုင်းရပ်ကို
သွားတယ်လို့ ဆိုပြန်တယ် . . . ကျွန်တော့်ရင်ထဲ ဒီနား
ကနဲ ခံစားရတယ် . . . အဲဒီညနေမှာ ကျွန်တော်
သင်္ဘောလိုက်ရမယ် . . . အေးမကိုလည်း မှာစရာတွေ
နဲ့သေတာပဲ . . . စိတ်ကလည်း သိပ်လှုပ်ရှား ခဲ့ရက်

www.burmeseclassic.com

ကလေးကလည်း မူးနေ၊ မထူးပါဘူးကွာ . . . တစ်ချက်
ခုတ်နှစ်ချက်ပြတ် . . . အခုရှုပ်မှ နောင်ရှင်းဆိုပြီး
ကျွန်တော် တောင်ပိုင်းရပ်ကို ထွက်ခဲ့တယ်”

“အဲဒီအချိန်တုန်းက တောင်ပိုင်းရပ်က တောထူတယ်၊
သစ်ကြီး ဝါးကြီးတွေ ရှိတယ် . . . ကျွန်တော်တို့တစ်တွေ
ထင်းလိုချင်ရင် အဲဒီမှာ သွားပြီး ထင်းခုတ်တယ် . . .
အသီးအပင်ပေါတယ် . . . အဲဒီနေ့က ကျွန်တော်ရောက်
သွားတော့ ဒီကောင်ကို အခန့်သား တစ်ယောက်ထဲ
တွေ့ရတယ် . . . ဒီကောင် ထင်းခုတ်နေတာကို ကျွန်
တော်လာတယ်ဆိုတာ ကြိုသိလို့ ခုတ်ဟန်ဆောင်နေ
တာပဲလို့ ထင်တယ်”

“ဒီကောင်က ကျွန်တော့်ကို ကျောခိုင်းပြီး ထင်းခုတ်နေ
တာ . . . သူ့လက်ထဲမှာ ဓားကြီးနဲ့ ကျွန်တော့်အကြံက
သူ့ဆီကဓားကို ရအောင်ယူ . . . သူ့ကို ဓားနဲ့ထောက်
ပြီး ကျွန်တော်သိချင်တာတွေကို မရရအောင်ပေးမလို့ဘဲ
ဒါကြောင့် သူ့ကို ရုတ်တရက် နောက်ကနေ သိုင်းဖက်ပြီး
တွဲလှဲလိုက်တယ် . . . ဒါပေမယ့် ထင်သလိုမဖြစ်ပါဘူး
ဓားကိုင်ထားတဲ့ သူ့လက်ကို အလွတ်မပေးဘဲ အာရုံစိုက်
နေတော့ သူ့ရော ကျွန်တော်ပါ လုံးထွေးသွားကြတယ်”

“တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် အလွတ်မပေးဘဲ ဘတစ်

ပြန် ကျားတစ်ပြန် လုံးထွေးကြရင်း ချောင်းစပ်နွဲ့ထဲအထိ

ကျညွှားကြတယ်... စူးလိုက်ကြတဲ့ ခရာချုံ့သူကိုတောင်

သတ်မထားနိုင်ကြတော့ဘူး

ချောင်းစပ်နွဲ့ထဲအရောက်မှာ ကျွန်တော်က အပေါ်စီးက

ရဲလိုက်ပါတယ်... ဒါကြောင့် သူ့ခေါင်းကို နွဲ့ထဲ နစ်

သထက်နစ်အောင် ဖိနှစ်ပစ်လိုက်တယ်... ဒါကြောင့်

ထင်ပါရဲ့ ဒီကောင် ဓားကို လွှတ်ချလိုက်တယ် ...

ဘာပြောကောင်းမလဲ... ကျွန်တော်လက်ထဲ ဓားလည်း

ရောက်ရော အရက်ရက် အလလက စုစည်းဖို့သိပ်ထား

ရဲတဲ့ ဒေါသတွေနဲ့ပေါင်းပြီး ဒီကောင်ကိုခုတ်လိုက်တာ

ဘယ်နှစ်ချက်မှန်းတောင် မသိတော့ဘူး”

သူ့မျက်နှာကို တစ်ချက်မိမိရုတ်မိတာရယ်၊ သူ့ပါး

စပ်ကို ဓားနှောင်းနဲ့ ဆောင့်ခဲ့တာရယ်... နောက်ပြီး

သူ့လည်ပင်းကို ဖြတ်ချလိုက်လို့ လည်ချောင်းက သွေး

တွေ ကျွန်တော်ကို စင်တာကိုပဲ သတ်ရတော့တယ်”

လုံးဝ မလှုပ်ရှားနိုင်တဲ့ သူ့ကို နွဲ့ထဲနစ်လိုက်ပြီးမှ သူ့

ခေါင်းကို နည်းနည်း မကြည့်ပြီး ကျွန်တော်ထွက်ခဲ့တယ်။

ကျွန်တော်လက်က ဓားရုတ်တွေ၊ သွေးစွန်းနေတဲ့အင်္ကျီ

လုံချည်တွေကို ချောင်းအလယ်ဆင်းပြီး ဆေးကြောပစ်

လိုက်တယ်... ရေတွေက ဆားရေတွေပို ခပ်ကြာကြာ

မစိပ်ဖြစ်ဘူး... အကျွန်ုပ်တို့ကိုတော့ လုံးဝသွေးပြီး ရေစိုနေတဲ့
စွပ်ကျယ်နဲ့ လုံချည်သာဝတ်ပြီး အိမ်ပြန်ခဲ့တယ် ...
ကံကောင်းချင်လို့ ထင်ပါရဲ့၊ ကျွန်တော့်ကို ဘယ်သူမှ
မမြင်ဘူး ... အိမ်မှာလည်း ဘယ်သူမှ မရှိဘူး။”

“အချိန်ကိုကြည့်လိုက်တော့ ကျွန်တော်သင်္ဘောဆင်းဖို့
အချိန်နီးနေပြီ... ရေစိုအဝတ်စားတွေကို ရေအင်တုံထဲ
ထည့်ပြီး ရေချိုး၊ အဝတ်အစားလဲ ... အမြန်ဆုံး
သင်္ဘောကို ဆင်းခဲ့တယ်... ကျွန်တော့် အလုပ်တွေကို
ကုသေ့မပျက်လုပ်နိုင်ခဲ့တယ်... ဖြစ်ပြီးတဲ့ကိစ္စကို သွေး
အေးအေးနဲ့ ပြန်စဉ်းစားကြည့်တော့လည်း ဘာမှဖြစ်လာ
နိုင်စရာမရှိဘူးဖော်ပြင်လည်း သေပြီပဲ၊ ဘယ်သူမှလည်း
မမြင်၊ ဘယ်သူမှလည်းမတွေ့... ဒီထက်သေချာတာ
ရှိဦးမယ်... အဲဒီလို ကျွန်တော်ထင်ခဲ့တာ”

ဒါပေမယ့် ကျွန်တော်တို့သင်္ဘော ရန်ကုန်လည်းပြန်ရောက်ရော
ရဲတွေက ကျွန်တော့်ကို ဖမ်းဆီးတော့တာပဲ၊ အသက်ပြင်းတဲ့
ဖော်ပြင်က သေမှမသေပဲကို။

“ဖြစ်ပုံက ဒီလို ... ကျွန်တော် သူ့ကိုခုတ်ခဲ့တာတော့
ဟုတ်ပါရဲ့ ... လည်ချောင်းဆိုပြီး ခုတ်လိုက်တာ
အောက်ပေးဖို့ကိုထိပြီး အသားလန် သွေးတုတ်တာကို
ကျွန်တော် အမှတ်မှားခဲ့တာပဲ”

“နောက်ပြီး ရွံ့ထဲနှစ်ပြီးမှ သူ့ခေါင်းကို မကြည့်လိုက်မီ တာကလည်း သွေးထွက်နေတဲ့ သူ့အသားတွေကို ရွံ့နဲ့ မံပေးလိုက်သလိုဖြစ်ပြီး အသက်ရှူခွင့်ရအောင် လုပ်ပေး လိုက်သလို ဖြစ်သွားတာကိုး... ဒီကြားထဲ သွေးစွန်း နေတဲ့ ကျွန်တော့်အဝတ်အစားတွေကို ရဲကဆိမ်းပြီးနေပြီ”

ဒီကောင် စကားမပြောနိုင်ဘူး။ လက်နဲ့ရေးပြီးထွက်ဆိုတယ်။ မျက်နှာတစ်ခုလုံးဟာလည်း ရှုပ်ပျက်ဆင်းပျက်၊ သရဲထက်ကြောက် စရာကောင်းတယ်။ ကျွန်တော့် အဝတ်မှာပေနေတဲ့ သွေးက “အေ” အမျိုးအစား၊ ဇော်မြင့်သွေးကလည်း “အေ” ဖြစ်နေတဲ့အချက်ပါပဲ။ နောက်ပြီး ကျွန်တော့်လက်ကမားရှုရာတွေ၊ ကျွန်တော့်ကိုယ်က ခရာဆူးခြစ်ရာတွေကလည်း သက်သေခံနေပြီ။ ကျွန်တော်က ဆက်မငြင်းနိုင်တော့ဘူးလေ။

“ကျွန်တော့်အမှုကို ငါးလကြာစစ်ဆေးပြီးမှ ပုဒ်မ-၃၂၆ ကိုယ်အင်္ဂါ ချွတ်ယွင်းစေမှု၊ ပုဒ်မ-၅၀၀ သေကြောင်းကြ စည်မှုအရ တစ်ပေါင်းတည်း ခုနှစ်နှစ် အပြစ်ပေးလိုက် တယ်လေ”

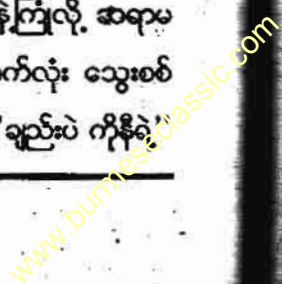
“ကိုယ်နဲ့ ဒီလောက်ရင်းတဲ့ ငယ်သူငယ်ချင်းကိုမှ အညှိုး ကြီးကြီးနဲ့ ရက်ရက်စက်စက်လုပ်ရတဲ့အကြောင်း အေးဖေ ကမေးတယ်လေ... မင်းနဲ့ မသင်္ကာလို့ကွလို့လည်း ပြောလိုက်ရော အေးမ ရင်ဘတ်စည်တီး “ဖြစ်ရလေ

ကိုနီရယ်... ဇော်မြင့်အကြောင်း အေးမ မသိတာမှ
မဟုတ်ဘဲ... သူနဲ့ပတ်သက်မိတဲ့ မိန်းမတိုင်း တံတွေး
ခွက် ပက်လက်မျောရတာကို သိလွန်းလို့ ကိုနီကို လက်
ထပ်တာပေါ့တဲ့”

“အေးမတို့က သစ္စာမဲ့တဲ့ မိန်းမ မဟုတ်ဘူး... အဲဒီ
နေ့က တောင်ပိုင်းရပ်ကို ကြွေးသွားတောင်းတယ်ဆိုတာ
ဟုတ်တယ်... ညီမလေးအေးမြလည်း ပါပါတယ်၊
ဒါပေမယ့် ဈေးဆိုင်လည်းရောက်ရော ကြွေးယူထားတဲ့
ဒေါ်ရင်လှနဲ့တွေ့လို့ တောင်ပိုင်းရပ်ကို မသွားဖြစ်တော့
ဘူး... အဲဒီနေ့က ခါတိုင်းလို ကိုနီများ ဈေးဆိုင်ကို
လာဦးမလားဆိုပြီး မျှော်နေတာ... တစ်ခါတည်း ပေါ်
မလာတော့ဘူး”

“ထားပါတော့၊ နင်ရော ငါပါ အသားမည်းပါရဲ့၊ သားကြီး
ကျတော့ ဖွေးဖွေးဖြူနေတာကရောလို့ မေးလိုက်တော့”

“ဒါကတော့ အေးမလည်း မပြောတတ်ဘူး ကိုနီ...
သူနဲ့ဘာမှမဆိုင်တာတော့ယုံပါ... ကိုနီ ယုံမယ်ဆို
ရင်တော့ ပြောချင်တယ်... သားကြီးကို မေးခိုက်ကာ
ကွယ်ဆေးအထိုးမှာ သွေးအုပ်စုခွဲနေတာနဲ့ကြုံလို့ ဆရာမ
က တိုက်တွန်းတာနဲ့ သားအမိနှစ်ယောက်လုံး သွေးစစ်
ဆေးကြည့်ဖူးတယ်... အားလုံး “အို” ချည်းပဲ ကိုနီရဲ့”

“အဲဒီအကြောင်း နင် ငါ့ကို မပြောခဲ့ပါဘူး”

“စကားမစပ်လို့ မပြောမိတာပေါ့ ... ကိုနီရဲ့သွေး

“အို” ဖြစ်တာတောင် အခုမှ အေးမ သိတာသာကြည့်

တော့ ... ခုလိုသာဖြစ်မယ်ဆိုရင် ကြုံပြောပါရဲ့ ကိုနီ

ရယ် ... ကိုနီကလည်းမပေး ... တစ်ယောက်တည်း

ကြိုက်မှတ်မျိုးသိပ်ခံစားပြီး တစ်ဘက်သတ် ဆုံးဖြတ်လိုက်

တာကိုး၊ အခုတော့ ကောင်းကြသေးရဲ့လား ကိုနီရဲ့”

“ကျွန်တော့်အကြောင်းကတော့ ဒါပါပဲဆရာ ... အေးမ

ပြောလိုက်တဲ့ ‘ကောင်းကြသေးရဲ့လား’ဆိုတဲ့ စကား

အတွက် ‘မကောင်းကြတော့ဘူး’ဆိုတဲ့အဖြေပဲ ကျွန်တော့်

ဘဝမှာ အဖက်တင်ကျန်ပါတော့တယ်”

ဤသို့လျှင် မောင်နီသည် သူ့အကြောင်းကို နိဂုံးချုပ်ပါသည်။

စင်စစ် သူ၏မျိုးသိပ်စိတ်က သူ့ကိုဒုက္ခပေးလိုက်ခြင်းဖြစ်

ကြောင်းကိုမူ မောင်နီ သဘောပေါက်နားလည်နိုင်စေရန် ကျွန်တော်

အတော်ကြာမျှ ရှင်းလင်းပြရပါသည်။

မောင်နီက သဘောပေါက်နားလည်သွားသဖြင့် ကျွန်တော်

သည် သူ့အတွက် ကျေနပ်ဝမ်းသာခဲ့ရပါ၏။

(ဘသက်တွေ)

စိန်မိုးယံစာပေမှထွက်ရှိသည့်စာအုပ်များ

- ၁။ ဝရဇိန် (ပရဆန်းကြယ်ဂန္ထီရဝတ္ထုတိုများ)
- ၂။ ဝရဇိန် (ပရဆန်းကြယ်လုံးချင်းဝတ္ထု)
- ၃။ ဂန္ထီရဝိညာဉ် (ပရဆန်းကြယ်ဂန္ထီရဝတ္ထုတိုများ)
- ၄။ မိုးဆက်ရှင် (အချစ်လုံးချင်းဝတ္ထု)
- ၅။ မင်းယုည (စုံထောက်လုံးချင်းဝတ္ထု)
- ၆။ ဓနုတ်ကိုကိုဇော် (ဟာသဝတ္ထုတိုများ)
- ၇။ ဓနုတ်ဟိထီးဇော် (ဂန္ထီရဝတ္ထုတိုများ)
- ၈။ ဝင်းဇော်(သုံးဆယ်) (စုံထောက်ဝတ္ထုတိုများ)
- ၉။ ဝင်းဇော်(သုံးဆယ်) (ဂန္ထီရဝတ္ထုတိုများ)
- ၁၀။ ရွှေယမင်းဦး (အညံ့အခိုက်ကြုံလျှင် ဓာတ်ရိုက်
ဓာတ်ဆင်ယတြာများ - ၂)
- ၁၁။ ပန်းချီရဲမာန် (ပုံပြဗုဒ္ဓဝင်ရုပ်စုံ)
- ၁၂။ ပန်းချီရဲမာန် (ပုံပြငါးရူးငါးဆယ်ပုံပြင်)
- ၁၃။ ပန်းချီအဝိပတိ (အံ့စွယ်သုတ ဂန္ထီရပုံပြင်)

မင်းယု
စိုးသိန်းမင်းမောင်
မောင်ညွန့်

မင်းပုည

စုံနို့သာမင်းမောင်နှင့်

မွှော်ပဉ္စလင်္ကာ

တစ်နေ့သ၌ အညိုရောင်ဝတ်စုံနှင့်အဘိုးအိုတစ်ယောက်သည်
 ငှက်ပျောသီးအုန်းသီးအပြည့်အဝပါဝင်သော ပွဲသုံးပွဲရှေ့ထိုင်လျက်
 ဂါထာများရွတ်ဆိုလျက်ရှိရာ ၎င်းအဘိုးအိုသည် အသက်(၇၀)ဝန်းကျင်
 ၌ရှိပြီး အခန်းတွင်း၌တစ်ယောက်တည်း ထိုင်လျက်ရှိသည်။ ပတ်ဝန်း
 ကျင်တစ်ခုလုံး တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်နေ၏။

အဘိုးအိုသည် ထိုကဲ့သို့ဂါထာရွတ်ဆိုရင်း သူ၏လက်ပေါ်၌
 ကျောက်သားဖြင့်ပြုလုပ်ထားသည့် မိန်းကလေးတစ်ယောက်၏
 လက်ပုံသဏ္ဍာန်ပေါ်၌ အာရုံစူးစိုက် ရွတ်ဖတ်နေလေ၏။ ဆင်နာ
 မောင်းသဖွယ် မိန်းကလေးလက်ဝါးပြင်ပေါ်တွင် ကလောင်တံနှင့်
 စာများ ရေးသားနေသည်။ ၎င်းပြုလုပ်နေသည်မှာ တခြားမဟုတ်။
 ဂိုဏ်းဝိဇ္ဇာဆရာတို့၏ အခေါ်သမ္မိတင်(အသက်သွင်း) လည်ဟု

မင်းဗုည

စုံနို့သာမင်းမောင်နှင့်

မွှော်ဝဋ္ဌလက်

တစ်နေ့သ၌ အညှို့ရောင်ဝတ်စုံနှင့်အဘိုးအိုတစ်ယောက်သည်
ငှက်ပျောသီးအုန်းသီးအပြည့်အဝပါဝင်သော ပွဲသုံးပွဲရှေ့၌ထိုင်လျက်
ဂါထာများရွတ်ဆိုလျက်ရှိရာ ၎င်းအဘိုးအိုသည် အသက်(၇၀)ဝန်းကျင်
၌ရှိပြီး အခန်းတွင်း၌တစ်ယောက်တည်း ထိုင်လျက်ရှိသည်။ ပတ်ဝန်း
ကျင်တစ်ခုလုံး တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်နေ၏။

အဘိုးအိုသည် ထိုကဲ့သို့ဂါထာရွတ်ဆိုရင်း သူ၏လက်ပေါ်၌
ကျောက်သားဖြင့်ပြုလုပ်ထားသည့် မိန်းကလေးတစ်ယောက်၏
လက်ပုံသဏ္ဍာန်ပေါ်၌ အာရုံစူးစိုက် ရွတ်ဖတ်နေလေ၏။ ဆင်နာ
မောင်းသဖွယ် မိန်းကလေးလက်ဝါးပြင်ပေါ်တွင် ကလောင်တံနှင့်
စာများ ရေးသားနေသည်။ ၎င်းပြုလုပ်နေသည်မှာ တခြားမဟုတ်။
ဂိုဏ်းဝိဇ္ဇာဆရာတို့၏ အခေါ်သန္နိတင်(အသက်သွင်း) သည်ဟု

www.burmeseclassic.com

ခေါ်ကြ၏။ အဘိုးအိုသည် ထိုအခန်းတွင်း၌သုံးခါရီအချိန်ကြာ
 ပြုလုပ်ခဲ့သည်အတွက် ပင်ပန်းညောင်းညှာမှုများဖြစ်ပေါ်လာသည်။
 ကျောက်လက်ဝါးအား လက်ပေါ်မှတစ်ဆင့် အောက်သို့ချလိုက်ချိန်
 တွင် အဖြူရောင်အလင်းတန်းတစ်ခုထွက်ပေါ်လာပြီး ထို့နောက်
 ဖြေးညှင်းစွာပျောက် ကွယ်လုဆဲဆဲတွင် အရာဝတ္ထုတစ်ခုသည်
 အထင်းသားပေါ်လာသည်ကို တွေ့လိုက်ရလေတော့သည်။ အဘိုးအို
 လွန်စွာ ထိတ်လန့်အံ့ဩ သွားတော့သည်။

“မင်း . . . မင်း . . . မင်း”

“ဟား . . . ဟား . . . ဟား အဲဒီလောက်ပဲတုန်လှုပ်
 နေရသလား”

“မင်း ဘယ်သူလဲ . . . ဒီကိုဘာလာလုပ်သလဲ”

“ကျွန်မ ကန်ညီနောင်သခင်မ ‘မြစိမ်းရှင်’ . . . ရှင်ယူသွား
 တဲ့ ကျွန်မရဲ့ညာဘက်လက်တစ်ဖက် လာပြန်တောင်းတာ
 ပဲ”

မျှော်လင့်မထားသော သဏ္ဍာန်နှင့်ထူးဆန်းသည့် အဖန်ကို
 ကြားလိုက်ရသည့်စကားကြောင့် လွန်စွာအံ့ဩနေမိသည်။ ၎င်းသိထား
 သည့် ကန်ညီနောင်သခင်မ မြစိမ်းရှင်သည် လူသားစစ်စစ်မဟုတ်။
 အစွဲအလမ်းရှိသူတစ်ယောက်မှ ကျောက်ရုပ်တစ်ခုထွင်းထုပေးပြီး
 မြစိမ်းရှင်သခင်မဟု အမည်ပေးထားသည်။ အသက်မဲ့ရုပ်တစ်ရုပ်၏
 လက်တစ်ဖက်ဟု ထင်မှတ်ထား၏။ ယခုကြုံတွေ့နေရသည့်မြင်ကွင်း

သည် မယုံနိုင်လောက်အောင်ဖြစ်နေ၏။ အဘိုးအိုသည် ရောဂါဘယ ကုသပေးသည့် ဆရာတစ်ယောက်ဖြစ်ပြီး တခြားဆရာများထက်ပို၍ အောင်မြင်ကျော်ကြားလူသိများလိုသည် လေးစားဆံ့ချင်သူဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် စိတ်ထင်ရာလုပ်နေတတ်သည်။

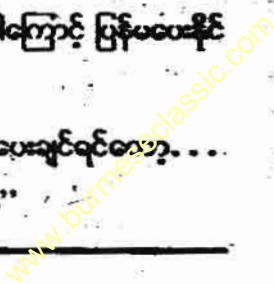
အဘိုးအို၏အမည်မှာ ဦးတိုင်းကျော်ဖြစ်ပြီး သူ၏ရွှေ့ရပ်နေ သည့်မိန်းကလေးအား စူးစိုက်ကြည့်နေသည်။ မြစ်မ်းရှင်ဆိုသည် မိန်းကလေးမှာ အသက်(၂၀)ကျော်အရွယ် လှပချောပေါသော်လည်း မျက်နှာခတ်ထန်တင်းမာချိန်၌ အလွန်ကြောက်စရာကောင်းနေသည်။ ဦးတိုင်းကျော်သည် ဘာလုပ်ရမှန်းမသိအောင်တွေဝေနေ၏။

“ဒီလက်က ခင်ဗျားလက်မဟုတ်ဘူး။ ကျွန်ုပ်တို့ထား တာပဲ”

“မဟုတ်တာဘဲရှင်... ဒီအသက်အရွယ်ရောက်တာ တောင် မုသာဝါဒကို ကျွေးလွန်နေတုန်းပဲလား။ ကျွန်ုပ် ဒေါသထွက်ချင်ဘူး။ ဒီလက်ကိုပြန်မပေးရင်တောင် ရှင် ဘယ်လိုဖြစ်သွားမယ်ထင်သလဲ သိရဲ့လား”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဒီလက်ဟာ ခင်ဗျားလက်မဟုတ်ဘူးဆို တာတော့ သေချာတယ်... ဒဲဒါကြောင့် ပြန်မပေးနိုင် ဘူး”

“ရငယ်လေ... ဒီလက်ကိုပြန်မပေးချင်တော့... ရှင့်ရဲ့လက်ကိုအစားယူသွားရမှာပဲ”

ထိုသို့ပြောဆိုပြီးနောက် မြစ်မ်းရှင်သခင်မသည် ဦးတိုင်းကျော် အားပြတ်သားသည့် အကြည့်မှူးမှူးဖြင့် ကြည့်ရှုလိုက်ရာ မျက်လုံးအစုံသည် မီးတောက်မီးလျှံပမာ ရဲရဲနီနေတော့၏။ မြစ်မ်းရှင်၏အကြည့်အောက်၌ ဦးတိုင်းကျော်အလွန်တုန်လှုပ်ခြောက်ခြားနေ၏။ ဦးတိုင်းကျော်သည် မြစ်မ်းရှင်အားမည်ကဲ့သို့ ဆက်လက်ပြောဆိုရမှန်းမသိအောင်ဖြစ်နေချိန်၌ မြစ်မ်းရှင်သည် မီးဟုန်းဟုန်းတောက်နေသော မျက်လုံးအစုံကို ဖယ်ခွာပြီးနောက် လက်တစ်ဖက်အားလှုပ်ရှားလိုက်လေရာ ဝင်းလက်ထက်ရှုသော မားတိုတစ်ချောင်းသည် မြောက်ကြွလာကာ ဦးတိုင်းကျော်လက်မောင်းရင်းအား ဖြတ်ရန်ကြိုးစားတော့၏။ ဦးတိုင်းကျော်သည် အခန်းတွင်းမှ ထွက်ပြေးတိမ်းရှောင်ရန် ကြိုးစားသော်လည်း မလွယ်ကူအောင်ဖြစ်နေ၏။

အလုံပိတ်ထားသော အခန်းဖြစ်နေသည့်အတွက် မြစ်မ်းရှင်ပြုသမျှ မည်သည့်နည်းဖြင့် ခုခံကာကွယ်ရမှန်းမသိအောင်ဖြစ်နေချိန်၌ မြစ်မ်းရှင်သည် ရုတ်ခြည်းရှေ့သို့ တိုးတက်လာပြီး ဦးတိုင်းကျော်လက်အား ခုတ်ပိုင်းလိုက်လေတော့၏။ အလုံပိတ်ထားသော အခန်းတစ်ခုလုံးဝင်းလက် တောက်ပသွားပေ၏။

- “အောင်မလေးသေပါပြီဗျာ”
- “ဝုန်း... ဝုန်း... ဝုန်း”
- “ဆရာ... ဆရာ... ဆရာ”

အသံများနှင့်အတူ လူတစ်ယောက်အခန်းတွင်းသို့ တွန်းဖွင့်ရင်း

ပြေးဝင်လာသည်။ ပြေးဝင်လာသည့်လူသည် မြင်တွေ့လိုက်ရသည်
မြင်ကွင်းနှင့်ပြေးဝင်လာသော ခြေလှမ်းများရပ်တန့်သွား၏။ အခန်း
တစ်ခန်းလုံး ရှုပ်ထွေးပြန် ကျဲလျက်ရှိပြီး ငှက်ပျောအုန်းပွဲများအားလုံး
လွင့်စင်နေ၏။ ဦးတိုင်းကျော်သည် လဲကျသတိလစ်လျက်ရှိနေပြီး
ကျောက်လက်ဝါးသည် ဦးတိုင်းကျော်ကိုယ်ပေါ်၌ တင်နေသည်။
ဦးတိုင်းကျော်ဦးခေါင်း၌ သွေးများယိုစီးထွက်နေသည်မို့ အံ့ဩမှုများ
ကို လစ်လျူရှုကာပြေးပွေ့လိုက်သည်။

“ဆရာ... ဆရာ”

ခေါ်သံနှင့်အတူ လဲကျနေသောဦးတိုင်းကျော်သည် အနည်း
ငယ် လူးလွန်လာကာ မှိတ်ထားသောမျက်လုံးများ ငှက်ပျော
သည်။ အခန်းတွင်းဝင်လာသူမှာ တပည့်မောင်ဝင်းနိုင်ဖြစ်နေသည်
အတွက် အားအင်ရှိလာကာ တပည့်အားစိုက်ကြည့်နေမိတော့သည်။
တပည့်မောင်ဝင်းနိုင်မှာ ဆရာဖြစ်သူထံထူးဆန်းအံ့ဩစွာနှင့်အတူ
အခန်းတစ်ခန်းလုံးအား လိုက်ကြည့်နေသည့် ဆရာမျက်လုံးအား
ကြည့်ပြီး မေးလိုက်သည်။

“ဆရာ... ဘာတွေကြည့်နေတာလဲ ဘာတွေဖြစ်ကုန်
တာလဲဗျာ”

“ဖြစ်မ်းရှင်... ဟိုဖြစ်မ်းရှင် ဘယ်ရောက်သွားပြီလဲ”

“ဘယ်မှာလဲ ဖြစ်မ်းရှင်ဟုတ်လား... ဖြစ်မ်းရှင် ဖရိုဖါ
ဘူ။ ရောက်လာတဲ့အချိန်မှာ ဆရာဒီနေရာမှာ လဲကျနေ

တာကို တွေ့ရပါတယ်”

“မြစိမ်းရှင်... ငါ့ဆီရောက်လာပြီး လက်ပြန်တောင်း
တယ်၊ အဲဒီကျောက်လက်ကိုမပေးရင် ငါ့ရဲ့လက်ကိုအစား
ယူမယ်ဆိုပြီး လက်ကိုလိုက်ဖြတ်တယ်၊ ငါလဲရှောင်တိမ်း
တယ်၊ နောက်ဆုံးသူက ငါ့ကိုဖမ်းမိသွားပြီး ငါ့လက်ကို
စားနဲ့ခုတ်ဖြတ်လိုက်တယ်”

ဦးတိုင်းကျော်ထိုသို့ပြောနေသည့်အချိန်တွင် တပည့်ဖြစ်သူသည်
ဦးတိုင်းကျော်၏လက်ကိုကြည့်ရင်း စကားကိုမယုံကြည်သလို ဖြစ်
နေ၏။ သူ့အခန်းတွင်းဝင်ရောက်လာသည့်အချိန်တွင် အခန်းတွင်း၌
ဖရိုဖရဲနှင့်ဆရာသမား လဲကျသတိလစ်နေ၏။ မြစိမ်းရှင်မဆိုထား
နှင့် တခြားမည်သည့်မိန်းကလေးတစ်ဦးတစ်ယောက်ကိုမျှ တွေ့ရှိခြင်း
မရှိပေ။ ဦးတိုင်းကျော်၏အခန်းတွင်းသို့ ဝင်ရောက်နိုင်သူမှာ ဦးတိုင်း
ကျော်၏သမီးသာ ဖြစ်နိုင်သည်။

မြစိမ်းရှင်ရောက်လာသည်ဆိုခြင်းမှာ တပည့်မောင်ဝင်းနိုင်
အတွက် အလွန်အခက်ကြုံနေ၏။ မောင်ဝင်းနိုင်သည် ဦးခေါင်းမှ
သွေးထွက်ဒဏ်ရာကို ဆေးစည်းပေးနေပြီး ဆရာဖြစ်သူ၏စကားကို
မယုံကြည်သလို ဖြစ်နေတော့၏။

ဆရာ၏လက်တစ်ဖက်သည် ပြတ်တောက်ခြင်းမရှိသလို
တခြားဒဏ်ရာ ဒဏ်ချက်ဟူ၍မတွေ့ရပေ။ ဦးတိုင်းကျော်သည် ပွကျဲ
နေသည့်အခန်းတစ်ခုလုံး လိုက်လံကြည့်ရှုရင်း၎င်း၌ စွန့်ပတ်သက်

သည် စဉ်းစားစရာများ တသိတတန်းကြီးဖြစ်ပေါ်လာပေတော့သည်။

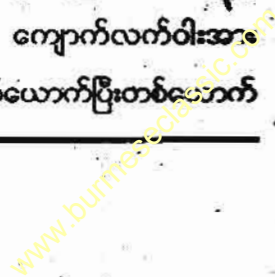
စဉ်းစားတွေးခေါ်စရာများ တစ်နေ့ထက်တစ်နေ့များပြားလာပြီး သောကများကပ်ရောက်ကာ မှိုင်တွေငေးမောနေ၏။

ထိုသို့ဖြစ်ခဲ့ပြီးရက်အနည်းငယ်ခန့်အကြာတွင် ဦးတိုင်းကျော် သမီးငယ်သည် ရုတ်တရက်သေဆုံးသွားသည်။ အချစ်ဆုံးသမီးငယ် ရုတ်ခြည်းသေဆုံးသွားသည့်အတွက် သောကမီးများတောက်လောင်ခဲ့ရ၏။

သမီးသေဆုံးပြီး ၇-ရက်မပြည့်မီ သားကြီးဝမ်းလျော၍သေပြန်သည်။ သားကြီးနှင့်သမီးငယ်တို့နှစ်ဦး ရှေ့ဆင့်နောက်ဆင့်သေဆုံးကုန်၍ ဖြေသိမ့်မရနိုင်အောင် သောကပရိဒေဝမီးများတောက်လောင်နေတော့သည်။

ထိုမတည်ငြိမ်သော သောကအာရုံမီးများကြောင့် ဆေးကုသမှုများမအောင်မြင်ဘဲ အမှားအမှားအယွင်းယွင်းများရှိလာ၏။ သူ၏ဆုံးရှုံးခြင်းများစွာနှင့် ကြုံတွေ့နေရစဉ်အတွင်းမှာပင် ဇနီးသည် 'မတင်' ကွယ်လွန်ရပြန်၏။

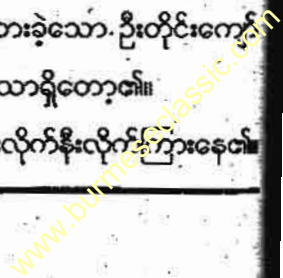
ဦးတိုင်းကျော်ရင်တွင်း၌ သောကအာရုံမီးများ အထိတ်တလန့် ဖြစ်နေ၏။ သူ၏တတ်ခန်းတွင်းမှ အသံများဝုန်းဝုန်းခိုင်းခိုင်းကြားနေရသလို ထင်နေတော့၏။ ဦးတိုင်းကျော်သည် သောကများမှ ဒေါသများဖြစ်ပေါ် ပြောင်းလွဲသွားရ၏။ ကျောက်လက်ဝါးအား အသက်သွင်းခြင်းကြောင့် မိသားစုများတစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက်

သေဆုံးခဲ့ရသည်ဟု သံသယစိတ်နှိုင်းများ ဝင်ပူးကပ်လာ၏။ အမှန်တွင် ကျောက်လက်ဝါးအား ဦးကျော်ငြိမ်းလယ်ကွက်တွင်းမှ ရရှိခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ ဦးကျော်ငြိမ်းသည် ထိုလက်အားပေးပြီးမကြာမီ အဆိပ်ပြင်းသော မြွေကိုက်၍သေဆုံးသွားသည်။ ဦးတိုင်းကျော်သည် ကျောက်လက်ဝါးစတင်ရရှိလာသည့်အကြောင်းကို ပြန်လည်စဉ်းစားရင်း မြစ်မ်းရှင်သခင်မဆိုသူ၏ လက်မဖြစ်နိုင်ကြောင်း တွေးမိတော့၏။ သူသည် တစ်နေ့တခြားစိုးရိမ်စိတ်များနှင့် မတည်မငြိမ်ဖြစ်လာ၏။ ညစဉ်တိတ်ဆိတ်သော လကွယ်ညများကို ပိုမိုကြောက်ရွံ့နေသည်။ မြစ်မ်းရှင်သည် မိမိလက်အားအမြဲလိုလာ၍ တောင်းနေသည်။ ထိုအဖြစ်အပျက်များကို စိတ်ဖြင့်မှန်း၍ကြောက်လန့်တကြားဖြစ်နေရသည်။ ထိုကျောက်လက်ဝါးသည် ဆေးဆရာများအတွက် လွန်စွာအသုံးဝင်သည်။ ပရောဂဆရာများ သူတို့၏ အတတ်ပညာရပ်များ နှင့်ပြုပြင်ဖန်တီး၍ ဆေးစီရင်ကြသည်။ ဦးတိုင်းကျော်ကဲ့သို့ပင် သေချာမရေရာသော ဆေးဆရာအတွက် တွင်မူ ထိုသောကမီးတောက်များ ရင်ဆိုင်ကြုံတွေ့ရသောအခါ စိုးရိမ်စိတ်များပိုမိုဖိစီးလာ၏။

ထိုသို့ကျောက်လက်ဝါးအားကိုင်၍ ငေးငိုင်နေစဉ် ညအချိန်ရောက်နေမှန်း သိတော့၏။ တချိန်၌စည်းတားခဲ့သော ဦးတိုင်းကျော် နေအိမ်တွင် ယခုအခါတပည့်သုံးယောက်သာရှိတော့၏။

အဝေးမှငှက်ဆိုးတို့အော်သံသည် ဝေးလိုက်နီးလိုက်ကြားနေ၏။

ဦးတိုင်းကျော်ညာဘက်အိပ်စက်ရမည်ကို ကြောက်လန့်နေသူဖြစ်၏။
တပည့်အားလုံး အိပ်မောကျနေကြ၏။

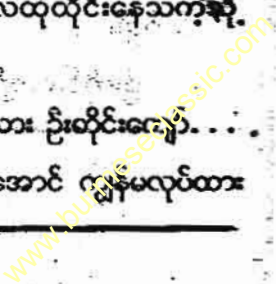
ဦးတိုင်းကျော်သည် မိမိ၏အဖြစ်အပျက်များ ပြန်ပြောင်းတွေး
ရင်း နည်းနည်းတော့ကျောချမ်းနေ၏။ စဉ်းစားခြင်းများစွာနှင့် တွေ့ဝေ
နေ၏။

“ဘာကြောင့် အဲဒီလောက်စဉ်းစားနေတာလဲ ဦးတိုင်း
ကျော်”

“အောင်မလေးဗျ”

ဦးတိုင်းကျော်သည် သူ၏အိမ်တွင်း၌ အိပ်ကျသံပင်မကြား
ရသည့် အခြေအနေမှ အသံတစ်သံကြောင့် အထိတ်တလန့်ဖြစ်သွား
ပြီး ခန္ဓာကိုယ်တစ်ခုလုံး ရှိရှိသမျှကြက်သီးမွှေးညှင်းများထလာသည်။
အသံနှင့်အတူ အဖြူရောင်အဖြူတန်းများကြားမှ အစိမ်းရောင်ဝတ်စုံ
ဖြင့် ချောမောလှပသောမိန်းကလေးတစ်ယောက်လာ၍ ရပ်နေသည်
ကို တွေ့လိုက်ရသည်။ ထိုမိန်းကလေးသည် အသံထွက်အောင်ရယ်
မောရင်း ဦးတိုင်းကျော်အားလှောင်ပြောင်နေသကဲ့သို့ ဖြစ်နေ၏။
ဦးတိုင်းကျော်သည် တပည့်တို့အား အော်ဟစ်အကူအညီတောင်းရန်
ပြင်ဆင်လိုက်စဉ် သူ၏ပါးစပ်များ လေးလံထုံထိုင်းနေသကဲ့သို့
ဖြစ်နေ၏။

“သူတို့ကိုခေါ်ဖို့ ကြိုးစားနေသလား ဦးတိုင်းကျော်...
သူတို့ကိုလာဖို့ မတွေးတောင်နိုင်အောင် ကျန်မလုပ်ထား

ထမ်း ဘယ်လိုလဲရှင် ကျွန်မတို့နှစ်ယောက်တည်း
ဆွေးနွေးရအောင်လား”

ဦးတိုင်းကျော်သည် မိမိအားအမြဲတမ်းလာရောက် နှောင့်ယှက်
သော မိန်းကလေးအား ဆွေးသီးဆွေးပေါက်များ တစ်ကိုယ်လုံးခွဲခွဲစို
လျက်နှင့်ကြည့်နေသည်။

“ကျုပ် မင်းနဲ့ပြောစရာမရှိဘူး... အခု ထွက်သွားစမ်း”

“ဟား... ဟား... ဟား... ဒီမှာကြည့်စမ်းစား၊ ဒီစား
ဟာ ရှင့်ရဲ့လက်ကိုဖြတ်ယူဖို့လာခဲ့တာ၊ ကျွန်မစကား
နားမထောင်ရင်တော့ ရှင့်လက်ကိုဖြတ်ရမှာပဲ၊ အဲဒီတော့
ကျွန်မနဲ့ဆွေးနွေးမလား၊ လက်ဖြတ်ခံမလား၊ ကြိုက်သလို
ပြောပါ”

ဦးတိုင်းကျော်သည် မိမိအားခြောက်လှန့်နေသောမိန်းကလေး
အားကြည့်နေရခြင်းသည် အသက်ရှူကြပ်၍ မောဟိုက်လာ၏။ သေ
မင်းနှင့်စစ်ခင်းနေရသူကဲ့သို့ အားအင်များပျော့ခွေနေ၏။

မြစိမ်းရှင်သခင်မဆိုသူသည် ဘယ်အရာကိုမှ စိုးရွံ့သည်အနေ
အထားမရှိဘဲ သူ၏အကြည့်သည် စူးလက်တောက်ပနေသည်။

နောက်ဆုံးတွင် ဦးတိုင်းကျော်သည်ထိုင်ချလိုက်ပြီး မြစိမ်းရှင်
နှင့်သဘောတူကြောင်း စကားလက်ခံဆွေးနွေးရန် ခေါင်းညိတ်
လိုက်၏။

ဦးတိုင်းကျော်သည် မြစိမ်းရှင်အား မိမိ၏မိသားစုဝင်အား

www.burmeseclassic.com

သေဆုံးရခြင်းကိုပြောပြရာ မြစိမ်းရှင်သည် မိမိအစွမ်းအတတ်
ပညာဖြင့် လုပ်ဆောင်ခဲ့သည်ကိုပြော၏။ ဦးတိုင်းကျော်သည်
မိမိ၏သားသမီးဇနီးတို့၏ အာရုံများနှင့်ရှူးသွတ်နေသူကဲ့သို့ တုန်လှုပ်
သွားရ၏။ လောကတွင် မရှိမမြင်ရသောအရာများကို စိတ်ဖြင့်
တွေးတောကြောက်ရွံ့နေ တော့၏။

ဦးတိုင်းကျော်သည် ကျောက်လက်ဝါးအားအလွန်လိုချင်ခဲ့သူ
ဖြစ်သော မြစိမ်းရှင်မှမိမိ၏လက်ကိုလာရောက်တောင်းယူနေသည့်
အတွက် မိသားစုများထိခိုက်ကြရ၏။ ဦးတိုင်းကျော်သည် ကျောက်
လက်ဝါးကို မည်သို့ပြုလုပ်ရမည်ကိုတွေးနေ၏။

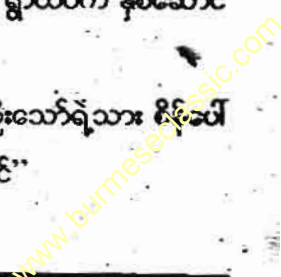
“ကျွန်မ ရှင်ကို ဒုက္ခတွေပေးခဲ့ပြီးပြီဆိုတော့ ဒီလက်ကို
ပြန်မတောင်းတော့ပါဘူး . . . ဒါပေမယ့် တစ်ခုတော့
ရှင်ဆောင် ရွက်ပေးရလိမ့်မယ်”

“ဘာများလဲမြစိမ်းရှင် . . . ကျုပ် ဘာလုပ်ပေးရမလဲ
မင်းခိုင်းတဲ့အတိုင်း လုပ်ပေးပါမယ်”

“ကောင်းပြီလေ . . . ဒါဆိုရင် ဦးတိုင်းကျော် ကျွန်မကို
ဆောင်ရွက်ပေးရမဲ့ အလုပ်ကတော့ ရွာထိပ်က နှစ်ဆောင်
မြိုင်အိမ်ကြီးထဲက စိန်ပေါ် ”

“ဘာပြောတယ် . . . သူဌေးကြီးဦးသော်ရဲ့သား စိန်ပေါ်
ကို ဘာလုပ်ပေးရမှာလဲ မြစိမ်းရှင်”

“သူ့ကို သတ်ပေးပါ”

“ဟာ”

ဦးတိုင်းကျော်သည် မြစိမ်းရှင်အား စူးစိုက်ကြည့်၍ လွန်စွာအံ့
ဩမှင်သက်နေမိသည်။ အမှန်တော့ သူဌေးကြီး ဦးသော်ဇနီးနှင့်
ဦးတိုင်းကျော်တို့သည် ဆွေရိပ်မျိုးရိပ် မကင်းကြပေ။

မြစိမ်းရှင်သည် အဘယ်ကြောင့် မိမိအစွမ်းဖြင့် မသတ်ဘဲ
သူ့အား စိန်ပေါ်ကို အသတ်ခိုင်းနေ၏။

မြစိမ်းရှင်သည် သူ့အား ချောင်ပိတ်၍ ခိုင်းစေနေတော့၏။
သူသည် စိန်ပေါ်အားသတ်ရန် ဝန်လေးနေ၏။ ကျောက်လက်ဝါး
အားလည်း လိုချင်နေ၏။ မြစိမ်းရှင်သည် သူ့အားသတ်ရန် စေခိုင်း
သည်မှာ သုံးရက်အတွင်း ဖြစ်၏။ နောက်ဆုံးတွင် ဦးတိုင်းကျော်
သည် သဘောတူလိုက်ရတော့သည်။ မြစိမ်းရှင်သည် ကြောက်မက်
ဖွယ်ရယ်သံနှင့်အတူ ပျောက်ကွယ်သွားတော့သည်။

နှစ်ရက်မြောက်ညသို့ တိုင်ခဲ့သည်။

ဦးတိုင်းကျော်သည် မြစိမ်းရှင်အား လူသတ်ပေးမည်ဟူသော
ကတိပေးခဲ့မိသည်။ စိန်ပေါ်ကိုသတ်ဖြတ်ရန် ဦးတိုင်းကျော် အချိန်
ပြည့်ကြစည်နေသည်မှာ နှစ်ရက်တိုင် ကျော်လွန်ခဲ့ပြီ ဖြစ်သည်။

မနက်ဖန်ဆိုလျှင် သုံးရက်မြောက်သည့်နေ့သို့ ရောက်ရှိလာ
တော့မည် ဖြစ်သည်။ ဦးတိုင်းကျော် သက်ပြင်းအခါခါ ချနေ၏။
စိန်ပေါ်အား မိမိမသတ်ပါက သူ့အားသတ်မည်ဟု မြစိမ်းရှင်
ပြောခဲ့၏။ ကိုယ့်အသက်အတွက်နှင့် တခြားသူအား သတ်ပေးရမည်

ကို ဝန်လေးနေ၏။ သူသည် ဓားရှည်ကိုကိုင်လိုက် လမ်းလျှောက်
လိုက်နှင့် စိတ်လှုပ်ရှားနေ၏။ နောက်ဆုံးတွင် အမှောင်သည် ကြီးစိုး
လာပြီဖြစ်၍ သွေးများသည် အမှောင်ကြောင့် ရဲသွေးတက်လာသလို
ဖြစ်လာတော့၏။ ဓားကို ခါးကြားထိုးလျက် သွက်လက်သော ခြေ
လှမ်းများဖြင့် ရွာထိပ်ဆီသို့ ထွက်ခဲ့တော့သည်။

သူသည် သူဌေးသား စိန်ပေါ်မြို့မှ ပြန်လာမည်ဟူသော သတင်း
ကို ကြိုတင်ရရှိထားခဲ့၏။ ဦးတိုင်းကျော်သည် နောက်ဘက်မှ အသံ
ကြား၍ နီးရာခြံကွယ်တစ်ခုသို့ အသာအရာ ပုန်းကွယ်လိုက်၏။

လူသံများ ဆက်လက်နားထောင်ပြီးမှ လမ်းနှင့်အနီးဆုံး မြက်
ချုံကြီးအနီးမှ စိန်ပေါ်မြို့မှ အပြန်ကို စောင့်ဆိုင်းနေလိုက်၏။

ထိုအချိန်တွင် လူတစ်ယောက်၏ သွက်လက်သော ခြေလှမ်း
များနှင့် ဦးတည်လာနေသည့်အသံကို ဦးတိုင်းကျော် ကြားရ၏။ သူ
ပုန်းအောင်းစောင့်ဆိုင်းနေသည့် မြက်ချုံကြီးနှင့် တရွေ့ရွေ့နီးကပ်
လာသောအခါ

“ခုတ်တော့လေ ဘာလုပ်နေတာလဲ”

ဟူသော အသံနှင့်အတူ ပုံရိပ်တစ်ခုကို ဟွေ့လိုက်ရတော့
သည်။

အမိန့်ပေးသံသည် နားထဲတွင် ထပ်ကာတလဲလဲ ကြားနေ
သည့်အခါ ဦးတိုင်းကျော် တုန်လှုပ်သွား၏။ နောက်ဆုံးတွင် အမိန့်
ပေးသံကို ကြောက်ရွံ့လာကာ ချုံမြက်အကွယ်မှထွက်၍ နောက်

ကျောဘက်မှ အားစိုက်၍ ခုတ်ပိုင်းလိုက်၏။ လူရိပ်သည် မြေပြင်၌ လဲကျသွားခြင်း ရယ်မောသံကြီးသည် ကျယ်လောင်စွာ ကြားလိုက် ရတော့၏။

“အဖြစ်ကတော့ . . . အဲဒါပဲဗျာ”

ဦးတိုင်းကျော် ထွက်ဆိုချက်သည် ကျွန်ုပ်တို့အတွက် အလွန် အံ့ဩကြရ၏။ တကယ်တော့ စုံနဲ့သာမင်းမောင်သည် ယခု ဖြစ်ပွား ခဲ့သည့်အမှုမှ တရားခံများကို အချိန်တိုအတွင်းမှာ ဖော်ထုတ်ခဲ့သည်။

စုံနဲ့သာမင်းမောင်သည် ဦးတိုင်းကျော်အား စစ်ဆေးပြီးနောက် မြစိမ်းရှင် တပည့်ခံ ‘မသန်းလှ’ထံ ဆက်လက်စစ်ဆေးလျက်ရှိ သည်။

မသန်းလှ၏ ထွက်ဆိုချက်သည် လွန်စွာမှိုရိုးစင်းသည့် နာ ကျည်းချက် သက်သက်များသာ ဖြစ်သည်။

“ကျွန်မမှာ အမွှာညီအစ်မ ရှိပါတယ် . . . သူ့နာမည် က ‘သန်းမြ’ပါ . . . ‘သန်းမြ’ဟာ အခုအသတ်ခံရတဲ့ စိန်ပေါ်နဲ့ ချစ်သူတွေဖြစ်ခဲ့ပြီး . . . လွန်လွန်ကျူးကျူး မှားယွင်းခဲ့ကြတယ် . . . စိန်ပေါ်ကို လက်ထပ်ဖို့ တောင်း ပန်တော့ စိန်ပေါ်ကလက်မခံ၊ တာဝန်မယူနိုင်ဘူးဆိုပြီး တခြားမိန်းကလေးတစ်ယောက်နဲ့ လက်ထပ်ခဲ့ပါတယ် ကျွန်မ ညီမ ‘သန်းမြ’ဟာ စိန်ပေါ်ရဲ့ စိတ်ဝင်စားရာနဲ့ သေ ဆုံးသွားခဲ့တယ် . . . ညီမလေးအလွှာကနဲ့ အမေလည်း

မကြာခင်သေသွားခဲ့တယ် ... ကျွန်မ အဲဒီအတွက်နဲ့
 စိန်ပေါ်ကို လက်တုန့်ပြန်ခဲ့တာပါ ... ဦးတိုင်းကျော်ကို
 အသုံးချခဲ့ရတာကလည်း ဦးတိုင်းကျော်ဟာ ကျောက်
 လက်ဝါးဆိုတဲ့လက်အတွက်နဲ့ စိတ်တွေခြောက်ခြားနေသူ
 ဖြစ်နေမှန်း အတွင်းလူကတစ်ဆင့် သိခဲ့ရတယ် ... သူ့ရဲ့
 'ဥပ္ပဒါန်' နဲ့ သူ့ကို စွဲဆောင်ပြီး ကျွန်မရဲ့ လုပ်ငန်းတွေ
 ဖန်တီးပြီး အသတ်ခိုင်းခဲ့တာပါ ... ဦးတိုင်းကျော်ဟာ
 သူ့ရဲ့အစွဲအလန်းကြောင့် ကျွန်မကို မြစ်စမ်းရှင်သန်
 အမှတ်နဲ့ ကြောက်လန့်နေခဲ့တယ် ... ကျွန်မ အတွင်း
 လူရဲ့ ကူညီမှုနဲ့ ဦးတိုင်းကျော်ကို ခုတ်လှုပ်စိစဉ်ပြီး လူ
 သတ်ခိုင်းခဲ့တာပါ”

“ဒီလောက်ဆိုရင် ကျုပ်တို့ သဘောပေါက်ပါပြီ ...
 ဦးတိုင်းကျော်က ဘာများ ပြောချင်သေးလဲ”

“ကျုပ်ဘာမှ မပြောချင်တာပါဘူး ... အမှန်က ကျုပ်
 မှားပါတယ် ... အရာရာကို စိစစ်ဝေဖန်စဉ်းစားတော့
 ခေါ်တတ်တဲ့ ဉာဏ်ပညာမရှိဘဲ ကြောက်ရွံ့ခဲ့မိတာပါ
 ရူးသွပ်မှုကြီးကြောင့် နောင်တရခဲ့ပြီဗျာ”

ဦးတိုင်းကျော်သည် သူ၏မရေရာသော မစဉ်းစားမချင့်ချိန်သော
 အဖြစ်အပျက်များကို ဝန်ခံရင်း ခေါင်းငိုက်စိုက်ချလိုက်လေတော့၏။

“မှန်တာပေါ့ ... ဦးတိုင်းကျော်ရယ် ... သူတွေဟာ

စိတ်ခံစားချက်တွေ ဖိစီးလို့ ဒုက္ခရောက်ကြရတယ် ...
 အယူသီးတာတွေနဲ့အချိန်တွေ ကုန်ကြရတယ် ... မသိ
 နားမလည်မှုတွေကြားမှာ ကြောက်ရွံ့တာနဲ့ အလုပ်တွေ
 ရှုပ်ထွေးတယ် ... မသိနားမလည်တော့ အမှန်တကယ်
 မရှိဘဲ စိတ်က စွဲလန်းလို့ အာရုံတွေဖြစ်လာတာကို အမှန်
 တကယ်လို့ ယုံကြည်ပြီးမှားယွင်း ကျူးလွန်ကြတာတော့
 ပေါ့ဗျာ”

စုံနဲ့သာမင်းမောင်သည် ထိုသို့ကောက်ချက်ချရင်း ဆေးလိပ်
 ဝီဆိုင်းငွေတန်းကို ငေးမောကြည့်နေ၏။

ကြောမီ စုံနဲ့သာမင်းမောင်သည် ထိုအမှုအား တာဝန်ရှိသူများ
 ထံ အမှုတွဲနှင့်တကွအပ်နှံပြီး ကျွန်ုပ်နှင့်အတူ ထွက်လာခဲ့ကြ၏။

ကျွန်ုပ်သည် မောင်စိန်ပေါ်အား သတ်ဖြတ်သူများအကြောင်း
 တွေးတောရင်း စုံနဲ့သာမင်းမောင်အား သိနူးစကား ပြောခဲ့သည်။

စုံနဲ့သာမင်းမောင်သည် ကျွန်ုပ်အား ရွှင်လန်းသော အကြည့်
 ရူးရူးများနှင့်ကြည့်ရင်း စကားတစ်ခွန်းပြောလိုက်သည်။

“မှော်ပစ္စုလက်ဆိုတာ အဲဒါကိုခေါ်တာ ကိုအောင်သိန်း”

မင်းပုည

ဘောင်ကျော်စွာ

ဆရာကြီး မြစ်ကွေ့

၁၉၅၁ ခုနှစ်

အောင်ကျော်စွာ

ဆရာကြီးမြခင်ကြာ

ရှုစဉ်

တစ္ဆေမိမိတ် - သေသုဗ္ဗေသော်

(၁)

တစ်နေ့သ၌ ကျွန်ုပ်ညိုမြို့မှ မောင်ပြားကြီးဆိုသော သူကြွယ်
 လူငယ် တစ်ယောက်က ကျွန်ုပ်ထံသို့ စာတစ်စောင်ပို့လိုက်၏။
 ထိုစာမှာ ရိဂျစ်စတာ (ခေါ်) မှတ်ပုံတင်ထားသော စာအိတ်
 ကြီးဖြစ်ပြီး စာတွင်ပါသည့် အကြောင်းအရာများမှာ အောက်တွင်
 ဖော်ပြထားသည့် အကြောင်းအရာကိစ္စများပါဝင်ပေ၏။

အောင်ကျော်စွာ

ဆရာကြီး ဖြစ်ကြာ

နှစ်

တစ်ဆယ့်နှစ် - စေတနာ့အလှူ

(၁)

တစ်နေ့သ၌ ကျွန်ုပ်ညိုမြို့မှ မောင်ပြားကြီးဆိုသော သူကြွယ်
လူငယ် တစ်ယောက်က ကျွန်ုပ်ထံသို့ စာတစ်စောင်ပို့လိုက်၏။

ထိုစာမှာ ရိဂျစ်စတာ (ခေါ်) မှတ်ပုံတင်ထားသော စာအိတ်
ကြီးဖြစ်ပြီး စာတွင်ပါသည့် အကြောင်းအရာများမှာ အောက်တွင်
ဖော်ပြထားသည့် အကြောင်းအရာကိုဖွဲ့များပါဝင်ပေ၏။

သို့.

လေးစားခင်မင်ရပါသော... ဆရာကြီးမြစကြာခင်ဗျား။
ကျွန်တော့်တွင် ပုံမှန်မဟုတ်သော ဆန်းပြားလှသည့် ပရလောက
သား (သေဆုံးသူများ)နှင့် တွေ့မြင်နေရပါတယ်။

ဤကဲ့သို့ သေသူနိမိတ်များနှင့် ပြန်လည်ဆုံတွေ့ရပါသော်
အသက်အန္တရာယ် ဖြစ်နိုင်... မဖြစ်နိုင် သိလိုပါတယ်။

ကျွန်တော့်ရဲ့မွေးချင်း ညီအစ်ကိုတော်သူတစ်ယောက်မှာလည်း
ဤအဖြစ်အပျက်မျိုး (သေသူများနှင့် မကြာမီက တွေ့ဆုံခဲ့ရပြီး)
ရန်ကုန်သို့ သင်္ဘောစီး၍ လာရဲသောသတ္တိ မရှိတော့ပါ။

ဆရာကြီးမြစကြာကိုယ်တိုင် ကြွရောက်လာပါလျှင် ကုန်ကျ
သောလမ်းစရိတ်၊ စားစရိတ်အဝဝတို့ကို ကျွန်တော်ကပင် အကုန်
အကျခံပါမယ်။

လာမည့် သင်္ဘောထွက်မည့်ရက်တွင် ကျွန်ညိုမြို့၊ ရွှေဂိုက်
ကွန်စံအိမ်ကြီးသို့ လာရောက်ဆွေးနွေး အကြံပေးပါရန် လေးလေး
စားစားနှင့် ဖိတ်ခေါ်အပ်ပါတယ်။

လေးစားစွာဖြင့်

မောင်ပြားကြီး

ရွှေဂိုက်ကွန်စံအိမ်၊ ဘိုကလေး

ကျွန်ညိုမြို့။

လက်ရှိအခြေအနေအရ ကျွန်ုပ်မှာ ရန်ကင်းမြို့၊ ပုဇွန်တောင်ရပ် (တောင်လုံးပြန်)တွင် ဖွင့်လှစ်ထားသည့် လောကီဝိဇ္ဇာနှင့် ပယောဂ ကုဆေးခန်းကို တပည့်ဖြစ်သူ မောင်ခင်မောင်ဦးနှင့် လွှဲအပ်ထားခဲ့ကာ ပင်လယ်ရှုခင်း၊ ပင်လယ်အစားအစာနှင့် ပင်လယ်လေကို ရှုခိုက် လိုသောကြောင့် ဘိုကလေး၊ ကျွန်းညိုမြို့မှ မောင်ပြားကြီး၏ ဖိတ်ခေါ်မှုကို ကျေကျေနပ်နပ်ကြီး လက်ခံလိုက်လေ၏။

သို့ဖြင့် ကျွန်ုပ်သည် ရောဝတီ ဖလိုတီလာကုမ္ပဏီ (ပြည်တွင်း - ရေလမ်းခရီးဌာန) သို့ ဖုန်းဖြင့်ဆက်သွယ်၍ လက်မှတ်ကို ကြိုတင်ဝယ်ယူလိုက်၏။

လွန်ခဲ့သော ၁၉၄၆-ခုနှစ်ကာလမှာပင် တစ်ပတ်လျှင် (၃) ကြိမ်ထွက်၏။ နံနက် (၆)နာရီခွဲအချိန်တွင် စက်တင်လုံးတပ် “တီ”

အဖျိုးအစား နှစ်ထပ်သင်္ဘောကြီး အောင်ဇေယျနှင့် သွားလာခဲ့ရ
ခြင်းဖြစ်ပြီး။ ရန်ကုန်မြို့မှ တွံတေး၊ ကျိုက်လတ်၊ ကျုံတာ၊
လွှထောင်စု၊ ကျုံကျပ်၊ ကန်ကြီး၊ ကနောင်၊ မြင်းက.ကုန်း၊ သံလိုက်
ဆိပ်ကမ်းများကိုကျော်လွှင် ဘိုကလေးကျွန်းညှိသို့ ရောက်ပေပြီ။

ကျွန်းညှိနှင့် ရန်ကုန်မြို့အကွာအဝေး ရေခိုင်တိုင်မှာ (၈၇)
မိုင်ရှိကြောင်းသိရပြီး လမုပင်၊ ပြာပင်၊ ဝန်ပင်များ ဝိုင်းရံနေသော
ထိုမြို့လေးမှာ တစ်ချိန်က မိကျောင်းဟူသော ကန္တိလ ရန်စွယ်များ
ပေါကြွယ်လှရာ ဖြစ်ခဲ့ပေသည်။

ကျွန်ုပ်ကို ဖိတ်ခေါ်ထားသော မောင်ပြားကြီး၏ ရွှေပိုက်ကွန်
စံအိမ်ကြီးမှာလည်း ပင်လယ်ဝအနီးတွင်ရှိသဖြင့် အကြိုလွတ်လိုက်
သည့် တပည့်တစ်ယောက်လာကြိုသည့် ပဲ့ထောင်လှေလေးနှင့်
လမုတန်းချောင်းဝအတိုင်း စုန်ဆင်းလာခဲ့ရပြန်၏။

ဒီရေတက်စပြုနေပြီဖြစ်၍ အစုန်ဆိုသော်လည်း ရေဆန်ဟု
ခေါ်က မမှားနိုင်ပါချေ။

ဘိုကလေး ကျွန်းညှိမြို့အလွန် (၂)မိုင်ခန့်အကွာ ချောင်းကမ်း
နဖူး၌ နယ်လှည့်အသံတိတ် ပိတ်ကားကြီးပြု ရုပ်ရှင်ရုံတစ်ခု ဆောက်
ထားလေ၏။

ထိုရုံ၏ အနောက်ဘက်တွင် လွှထောင်စုရွာရှိသည်ဟု ပဲ့ခိုက်
မောင်းသူ လူငယ်ကပြော၏။

နယ်လှည့်ရုပ်ရှင်ရုံရှေ့ရှိ သုံးထပ်ပြားတွင် ဒါရိုက်တာ နန္ဒလင်း

www.burmeseclassic.com

၏ အင်းဝိဇ္ဇာ ဆရာညိုဇာတ်ကားကြီးပြသမည်ဟု ရေးသားထားသဖြင့် အယူတော်မင်္ဂလာနိမိတ် ကောက်ယူလေ့ရှိသော ဝိသနာအတိုင်း (နံနက် (၃)နာရီ (၄၅)မိနစ် အင်းဝိဇ္ဇာ ဆရာညို)ဟု မှတ်စုကိုဖွင့်ကာ ရေးသားလိုက်မိလေသည်။

ဆက်လက်၍ ချောင်းကွေ့တစ်ခုအလွန်ရောက်ရှိလာချိန်တွင်မူ အဝေးဆီမှ ပင်လယ်ဝကိုသော်လည်းကောင်း၊ အနီးမှ မောင်ပြားကြီး၏ “ရွှေပိုက်ကွန် စံအိမ်ကြီး” ကိုသော်လည်းကောင်း ပြင်လိုက်ရ၏။

တဖြည်းဖြည်းနှင့် ကျွန်ုပ်စီးလာသောလှေလေး ကမ်းစပ်သို့ အရောက်တွင်မူ မောင်ပြားကြီးဟု ယူဆရသော ရုပ်ရည်သန်ပြန်သည့် လူရွယ်နှစ်ဦးနှင့် မိန်းမချောတစ်ဦး၊ နောက်မှ ခါးကုန်းကုန်းအဘိုးကြီးတစ်ဦးတို့က ကျွန်ုပ်ကို ဆိပ်ခံဗောတံတားလေးပေါ်မှ ကြိုဆိုနေကြပေ၏။

“မြစ်ပေါက်ဘက်က ပဲ့ထောင်သံကြားကတည်းက ဆရာကြီးမြစ်ကြာကို ကျွန်တော်တို့ထွက်ပြီး စောင့်ကြိုနေကြတာပါခင်ဗျာ”

ဟု ရုပ်ရည်သန်သန်ပြန်ပြန်ရှိလှသော်လည်း စိတ်ပင်ပန်းစွာ အိပ်ရေးပျက်ကာ ပျက်နှာချောင်ကျနေသည့်လူရွယ်က ပြောလိုက်၏။

“အင်း... မောင်ရင်က ဆရာ့ကိုဖိတ်ခေါ်ထားတဲ့ ... မောင်ပြားကြီး မှတ်တယ်”

ဟု ကျွန်ုပ်က သေချာအောင် မေးလိုက်ပြန်သည်။

“ဟုတ်ပါတယ် ဆရာကြီး . . . ဒါက ကျွန်တော့်ရဲ့ဇနီး ဥဗ္ဗာစိုးပါ”

ဟု ဆိုကာ မိတ်ဆက်ပေးလာသည်။

မိန်းမချောတစ်ဦး၏ ဖြူဝင်းသောအလှသည် ကျွန်ုပ်၏ စိတ်ကို လေးလံ ထိုင်းမှိုင်းစေပါ၏။ သည်လိုမိန်းမချောမျိုးကို ကျွန်ုပ်အနေဖြင့် လက်ထပ်မယူရဲပါချေ။

မောင်ပြားကြီးကတော့ သတ္တိကောင်းသူလား၊ မိုက်မဲသူလား မသိ၊ အများအားဖြင့် အစွန်းရောက်အောင် ချောမောတတ်သော မိန်းကလေးများကား ရှုပ်ထွေးမှုများနှင့် မယုံနိုင်စရာ ငြိစွန်းနေသည် မဟုတ်ပါလား။

သို့သော် ခါးကုန်းကုန်း၊ လူခပ်ကြီးကြီးနှင့်တော့ ကျွန်ုပ်ကို မိတ်ဆက်ပေးခြင်း မရှိပါချေ။

ပဲ့ထောင်သမားလူငယ်က ကျွန်ုပ်၏ ခရီးဆောင်အိတ်ကိုလွယ်၍ အားလုံးပင် ရွှေပိုက်ကွန်စံအိမ်ကြီးဆီသို့ လျှောက်လာခဲ့ကြ၏။

ကျွန်ုပ်မှာ ခရီးပန်းလာခဲ့သဖြင့် လန်းဆန်းသွားအောင် ရေမိုး ချိုးလိုက်ချပြီး နေ့လည်ခင်းစာကိုမူ ပင်လယ်ပြင်ကြီးအား လှမ်းမြင် ရသော အုန်းခြံထဲမှာပင် စားပွဲဝိုင်းဘေး၌ ပက်လက်ကုလားကိုင် ကိုယ်စီနှင့် ဝိုင်းဖွဲ့ဖြစ်လေသည်။

ထိုနေ့မှာ မိုးရာသီဖြစ်သော်လည်း ရာသီဥတုမှာ အတော်ပင်

သာယာနေပေ၏။

စားပွဲပေါ်တွင် ကျွန်ုပ် အင်မတန်နှစ်သက်သော ပင်လယ်ခရုကို သံပုရာရည်ဆမ်း၍ သုပ်ထားသည်။ နောက် ပြည်ကြီးငါးသုပ်၊ ငါးမန်းတောင်ဟင်းချိုနှင့် ထမင်းမှာ စားကောင်းလှပေ၏။

အိမ်ရှင်ဖြစ်သူ မောင်ပြားကြီးက ထမင်းဝိုင်းအနီးတွင် သူ့ ဇနီးချောလေး ဥမ္မာစိုးကိုခေါ်ထား၍ စကားထောက် ပြုလုပ်စေဟန်ရှိ သော်လည်း ကျွန်ုပ်က...

အလုပ်အကြောင်း ဖြစ်ရပ်တွေကို ဆွေးနွေးပြောဆိုနေချိန်မှာ ကာယကံရှင် တစ်ဦးတစ်ယောက်တည်းသာ ရှိနေသင့်ကြောင်း ပြောလိုက်သဖြင့် မောင်ပြားကြီးမှာ မအီမလည်နှင့် သဘောတူလိုက် ရလေ၏။

“ကိုင်း... မောင်ပြားကြီး၊ မောင်အနေနဲ့ ရင်ဆိုင်နေရတဲ့ ပရလောကသားတွေရဲ့... ပြဿနာ”

ဟု ကျွန်ုပ်က အမေးစကား စတင်ဖွင့်လှစ်လိုက်၏။

(၂)

“ဒီလိုပါ... ဆရာကြီးမကြာခင်များ လွန်ခဲ့တဲ့ (၆)လ
 လောက်က အိမ်မဲမြို့၊ စာချွန်ခံရပ်ကွက်က ပွဲစားကြီး
 ဦးဘိုးလွှာဆီကိုအသွား သင်္ဘောပေါ်မှာပဲ ဒီပွဲစားကြီး
 ဦးဘိုးလွှာကို ခရီးသည်တွေကြားမှာ တွေ့မြင်လိုက်ရပါ
 တယ်... နို့တိုင်းရိပ်တိပ် မဟုတ်ပါဘူး... အပီအပြင်
 ကိုပဲ မြင်တွေ့လိုက်ရတာပါ... ဒါပေမယ့် အပေါ်ထပ်နဲ့
 အောက်ထပ်လည်းဖြစ်၊ လူတွေကလည်း ပြည့်ကြပ်နေ
 တော့ကာ သူ့နေရာကိုရောက်အောင်သွားဖို့က မလွယ်လှ
 ပါဘူး... ဆရာကြီးရယ်”

“အင်း . . . ဟုတ်ပြီ၊ ဆက်ပြောပြပါဦးလေ”

ထိုစဉ်မှာပင် မရမ်းဆီရောင် ဝမ်းဆက်အင်္ကျီနှင့် ဥမ္မာစိုးက လတာပြင်ဘက်သို့ ထွက်သွားသည်။ ဒီရေပြန်ကျနေပြီဖြစ်၏

“ဒီ . . . ဦးဘိုးလွှာကို မြင်လိုက်ရမှ ကျွန်တော့်ရဲ့ လာရင်း ကိစ္စကို သိပ်ပြီးပြောချင်လာတယ် . . . အိမ်မဲမြို့ရောက် အောင်ကို မစောင့်ချင်တော့ဘူး . . . ဦးဘိုးလွှာကြီး ကျွန်းညှိုကနေ သင်္ဘောပေါ်တက်လာတာဆိုရင် ဘာလို့ ကျွန်တော့်ဆီကို မဝင်ရတာလဲ၊ သိချင်စိတ်တွေ တစ်ဖွား ဖွားနဲ့ဖြစ်နေမိပါတယ် . . . ပြီးတော့ . . . ဦးဘိုးလွှာက ကျွန်တော့်ကိုမြင်ပေမယ့်လည်း မမြင်လေဟန် ဆောင်နေ ပြန်တယ် . . . ပြီးတော့မှ အလစ်မှာ ကျွန်တော့်ကို ခိုး . . . ခိုးပြီး ကြည့်တတ်ပါတယ် . . . အဲဒါ ဘယ်လိုမှ စဉ်းစား လို့မရခဲ့ဘူး ဒီလူဟာ ဦးဘိုးလွှာနဲ့ သိပ်တူတဲ့ လူလို့ ဆိုပြန်ရင်လည်း ကျွန်တော့်ကို ခိုးကြည့်စရာ မလို ပါဘူး . . . ဒါဟာ ဦးဘိုးလွှာနဲ့ ကျွန်တော် အဆက် အသွယ်ပြတ်သွားတာ (၅)နှစ်လောက်ရှိနေပြီဆိုတော့ ဒီကြားထဲမှာ ဦးဘိုးလွှာအနေနဲ့ တစ်မျိုးတစ်ပုံ စိတ်ပြောင်း သွားနိုင်ပါတယ် . . . ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် အိမ်မဲမြို့မှာ သင်္ဘော ဆိုက်ရင် ဒီကိစ္စပြီးစီးသွားမှာပဲလို့ အောက်မေ့ဏယ်”

ဟု အိမ်ရှင်သူဌေးလေး မောင်ပြားကြီးက စကားကိုရှည်လျား

စွာပြောရင်း မိုးကုပ်စက်ဝိုင်းဆီသို့သာ ငေးကြောင်စွာကြည့်နေ ရှာပြန်သည်။

ကျွန်ုပ်လည်း သူ့စကားများကို စိတ်ဝင်စားခဲ့မိပါသည်။ ဒီကိစ္စကား သာမန် လူတူမရှား၊ နာမည်တူမရှား ပုံစံမျိုးက လမ်းခွဲ ထွက်နေပြန်သည်။

“ဆိုစမ်းပါဦး . . . အိမ်မဲမြို့ကိုရောက်တော့”

ကျွန်ုပ်က ခရုနှင့် ခရမ်းချဉ်သီးသုပ်ကို ဇွန်းနှင့်ခပ်ရင်းမှ စကားထောက်လိုက်သည်။ (ယခုအချိန်ထိ ဦးဘိုးလွှာမှာ ပရလောက သားတစ်ဦးဟု ကျွန်ုပ်ကိုယ်တိုင်လည်း မထင်မြင်မိသေးချေ။)

“အိမ်မဲရောက်တော့ သင်္ဘောကဆင်းလာကြတဲ့ လူအုပ် ထဲမှာ ဦးဘိုးလွှာဆိုသူကို မတွေ့ရပြန်တော့ပါဘူး . . . ဒါနဲ့ စာချွန်ခံ ရပ်ကွက်ထဲက ဦးဘိုးလွှာအိမ်ကို လိုက် သွားတော့ . . . ဒီဦးဘိုးလွှာ ကွယ်လွန်ဆုံးပါးသွားခဲ့တာ တစ်နှစ်တိတိတောင် ရှိနေပြီဆိုပဲ . . . အင်းလေ . . . ဦးဘိုးလွှာနဲ့ ကျွန်တော်တို့ အဆက်အသွယ်ပြတ်သွား ခဲ့ကြတာ (၅)နှစ်နီးပါးရှိခဲ့ပြီဆိုတော့ . . . သူတို့လည်း မိုးညိုမှာရှိတဲ့ ကျွန်တော့်ကို အကြောင်းမကြားမိဘူးပေါ့ ပြီးတော့ ဦးဘိုးလွှာနဲ့တူတဲ့သူ ရှိ . . . မရှိ ဆိုတမ်းမျိုးကျ တော့ သူတို့လည်း စိတ်မဝင်စားလောက်ဘာ့ပါဘူး”

ဟု မောင်ပြားကြီးက စကားကို လက်စသင်္ဘောလိုက်၏။

သို့သော် လုံးဝစကားအဆုံးသတ်လိုက်ခြင်းတော့တော့ဟုတ်။
ပထမပိုင်းကိုသာ အဆုံးသတ်ဆိုက်ခြင်းပျံ့သာဖြစ်၏။

“အင်း... ဒါလောက်နဲ့တော့ ကျွန်တော့်အနေနဲ့ က
လည်း ပြဿနာမဟုတ် သေးဘူးပေါ့လေ”

“ဒီလိုဆို မောင်ပြားကြီးအနေနဲ့က ဒီ... ဝွဲစားကြီး
ဦးဘိုးလွှာကို နောက်ထပ်တွေ့နေပြန်သေးလို့လား”

“လုံးဝမတွေ့ရတော့ပါဘူးခင်ဗျား အဲ ... အဲ ...
ဒါပေမယ့်”

မောင်ပြားကြီးအနေဖြင့် ဦးဘိုးလွှာကြီးကို နောက်ထပ် မတွေ့ရ
တော့တာကတော့ ဟုတ်ပြီ။ သို့သော်... ဒါပေမယ့်ဆိုသောစကား
က သူ့ဇာတ်လမ်းကို အရှိန်မြှင့်လိုက်တော့မည်ပုံစံမျိုး ဖြစ်သည်။
ပို၍လည်း စိတ်လှုပ်ရှားလာပုံ ပေါ်လွင်နေပေ၏။

“ကျွန်တော်တို့မြို့က သုဿန်ကို ကန်တော်ဦးလို့ ခေါ်ပါ
တယ်ဆရာကြီး... ဘာဖြစ်လို့ အဲဒီလိုခေါ်တယ်...
ဘယ်တုန်းက စခေါ်ကြတယ်ဆိုတာ ဘယ်သူမှမသိပါဘူး
စိတ်လည်းမဝင်စားကြပါဘူး”

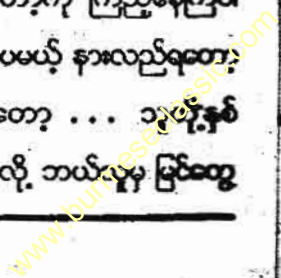
ဟု အထက်ပါအတိုင်း မောင်ပြားကြီးက ဆက်ပြောလိုက်၏။
ကျွန်ုပ်အနေဖြင့်ကား “ကန်တော်ဦး”ဟု ဆိုလိုက်ကတည်းမှာ
ရေနှင့်ပတ်သက်နေလိမ့်မည်ဟု စိတ်ထဲမှာ တေးမှတ်ထားလိုက်၏။

“ကျွန်တော်တို့မြို့က ဆရာဝန်အပျိုကြီး ဒေါက်တာ

မြကေသီရဲ့ အသုဘကို ကျွန်တော်အပါအဝင် လူအတော်များများ လိုက်ပို့ခဲ့ကြပါတယ် . . . သူကလည်း သဘောကောင်းသင့်သလောက် ကောင်းတာဆိုတော့ လက်လုပ်လက်စား ဆင်းရဲသားတစ်ချို့တောင် လိုက်လံပို့ကြပါတယ်။ အဲဒီ . . . အသုဘပို့တဲ့လူတွေကြားထဲမှာ လွန်ခဲ့တဲ့ နှစ်လလောက်က တစ်ပြိုင်တည်း သေဆုံးသွားတဲ့ ပေသီးနဲ့မင်းညိုဆိုတဲ့ ပိုက်သမားနှစ်ယောက်ကို တွေ့လိုက်ရပါတယ် ဆရာကြီး”

ထိုစကားကြောင့် ကျွန်ုပ်တို့နှစ်ဦးစိတ်ဝင်စားသွားသည်။ ကျွန်ုပ်တို့ကိုင်တွယ်ရမည့် ပြဿနာသည် သမရိုးကျမဟုတ်တော့ပေ။ သေဆုံးသွားသော တမလွန်လောကမှ ပရလောကသားများနှင့် ပတ်သက်ဆက်စပ်နေဟန်တူပေ၏။

“သူတို့နှစ်ယောက်ကို ကျွန်တော်က သိရုံပဲသိတာ . . . ကျွန်တော်ပိုင် စက်လှေက အလုပ်သမားတွေမဟုတ်ပါဘူး တစ်ခါမှလည်း စကားမပြောဖူးတော့ သူတို့နဲ့ သွားရောဖို့ ဆိုတာကလည်း ခက်နေပါတယ် . . . သူတို့နှစ်ယောက်ကလည်း စူးစူးစိုက်စိုက်နဲ့ ကျွန်တော့်ကို ကြည့်နေကြပါတယ် . . . ရန်လိုတဲ့ပုံစံ မဟုတ်ပေမယ့် နားလည်ရတော့တော်တော်ခက်တယ် . . . ပြီးတော့ . . . သူတို့နှစ်ယောက်ကိုလည်း ကျွန်တော်ကလွဲလို့ ဘယ်လူမှ မြင်တွေ့

ကြရဟန် မတူပါဘူး . . . ဒီအဖြစ်အပျက်တွေဟာ ထူးဆန်းရာကနေ အလိုလိုနေရင်း ကျွန်တော်လည်း ကြောက်လန့် စိုးရိမ်စိတ်တွေ ဝင်လာပါတယ် ဆရာကြီး . . . ဒီကိစ္စမျိုးဟာ အကောင်းထက် အဆိုးဘက်က ပိုများလိမ့်မယ်လို့ ထင်ပါတယ်”

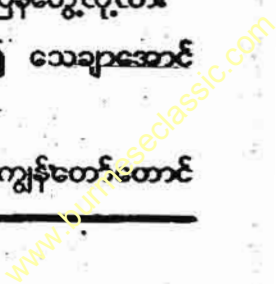
“အင်း . . . ဖြစ်နိုင်ပါတယ် . . . မောင်ပြားကြီး . . . ဆက်စမ်းပါဦး”

“အဲဒီနေ့ . . . သုဿန်ကအထွက်မှာ ကျွန်တော် သူတို့ နှစ်ယောက် နောက်ကိုလိုက်ကြည့်ဖို့ စဉ်းစားကြည့်တယ် သူတို့လည်း သိနေပုံပေါ်တယ် . . . ဒါပေမယ့် သူတို့ နှစ်ယောက် ဆင်းသွားတာကတော့ မိုးညိုနဲ့ မနီးမဝေးမှာ ရှိနေတဲ့ ဗျိုက်တောဘက်ကို ဆင်းသွားကြတော့ ကျွန်တော်လည်း မလိုက်ခဲ့တော့ဘူး . . . ဒါဟာ သူတို့ ပရလောကသားတွေရဲ့ ထောင်ချောက်တစ်ခုလည်း ဖြစ်နိုင်တယ် . . . မဟုတ်လား”

“ဟုတ်တာပေါ့ . . . မောင်ပြားကြီး၊ ဒါထက် . . . သူတို့ သေတယ်ဆိုတာ အလောင်းကော ပြန်တွေ့လို့လား”

ကျွန်ုပ်က လျှို့ဝှက်မှုတစ်ခုရှိမည်ထင်၍ သေချာအောင် ထပ်မေးလိုက်၏။

“တွေ့တာပေါ့ ဆရာကြီးရာ . . . ကျွန်တော်တောင်

ကျွန်ညိုဆေးရုံ မော်ကျူရီ (ရင်ခွဲရုံ)ကို သွားရောက်ကြည့်
ရှုခဲ့ပါသေးတယ်”

သို့ဆိုလျှင်... ဖြစ်စဉ်က ရှင်းနေပါပြီ။

သို့သော်လည်း ကျွန်ုပ်အဖို့မှာကား အဖြေကိုတွေ့ဖို့ မရှင်း
မလင်းဖြစ်နေပါဘူး။ ဤကိစ္စကို ကိုင်တွယ်ဖြေရှင်းရမည်မှာ လွယ်
တော့မလွယ်လှပါချေ။

တကယ်တော့ မောင်ပြားကြီးဆိုသူ လူငယ်မှာ ဩကာသကမ္ဘာ
လောကသံသရာ (သို့မဟုတ်) ယခုဘဝမှာပင် ပရလောစာသားများ
မနှစ်သက်၊ မကျေနပ်စရာဘာတွေကို အမှားမှားအယွင်းယွင်း
လုပ်ခဲ့မိပါသလဲ။

လုပ်ခဲ့လျှင်လည်း မောင်ပြားကြီးအနေဖြင့် ရုတ်တရက် မှတ်မိ
မည်မဟုတ်။ ကိုယ့်ဘက်က ပြဿနာမဟုတ်သော်လည်း သူတို့
ဘက်က ပြဿနာဟု ယူဆလာနိုင်စရာတွေ ရှိနေပေလိမ့်မည်။

“ပိုဆိုးတာက အဲဒီနောက်ပိုင်းမှာ ညှစ်ခိပ်အိပ်မက်တွေပဲ
မက်လာခဲ့ရတယ် ... အိပ်မက်ထဲမှာလည်း အဲဒီ
သေပြီးသားလူတွေနဲ့ ဗျိုက်တောထဲမှာ တဝဲလည်လည်
ဆုံနေရတယ်ဆိုတဲ့ အိပ်မက်တွေပဲ မက်ခဲ့တယ် ..
အဲဒီအိပ်မက်ဆိုးတွေက လန့်နိုးတိုင်း ကျွန်တော့်မှာ ဗိတ်
ရောလှုပ်၊ နုံးပျော့နေမိပါတယ်”

အိမ်ရှင် သူဌေးလေး မောင်ပြားကြီးမှ တိတ်လန့်ကြောက်

မက်ဖွယ်အစုံတို့ကို ခံစားချက်အပြည့်ဖြင့် ကြက်သီးမွေးညင်းတွေ ထလာအောင်အထိပင် ပြောပြနေစဉ်အတွင်းတွင် ကျွန်ုပ်မှာလည်း သက်ပြင်းရှည်ကြီးများကို အခါခါပင် ချနေမိပြန်၏။

ထို့နောက် ကျွန်ုပ်မှာလည်း အအေးခံငဲ့ထားသော ရေနှေး ကြမ်းပန်းကန်ကို လက်စအတ် မှုတ်သောက်လိုက်ရင်း၊ ခရမ်းချဉ်သီး နိုင်နိုင်ဖြင့် သုပ်ထားသော ငြည်ကြီးငါးကို ခရမ်းခွေနှင့်ဖြင့် ဆယ်ယူ လိုက်ကာ ဝါးနေမိပြန်၏။

သို့သော် ကျွန်ုပ်အနေဖြင့် စဉ်းစား၍ ရုတ်တရက် မရနိုင်ဘဲ ရှိနေချေသေးတော့၏။

“ကိုင်း... မောင်ပြားကြီး၊ ဒီလောက်ဆိုရင် မောင်ရင်ရဲ့ ဖြစ်စဉ်ကို ခြုံငုံမိပါပြီ၊ မေးရောရှိတာသာ မေးတော့ကွာ”

“ဟုတ်ကဲ့... ဆရာကြီး၊ တစ်အချက်အနေနဲ့ စတင်ပြီး ကျွန်တော် သိချင်တာက ဒီလိုကွယ်လွန်သွားသူတွေရဲ့ ပုံရိပ်နိမိတ်တွေနဲ့ တွေ့ကြုံနေရတာ ပျောက်ကွယ်သွား အောင် ဘယ်လိုကာ ကွယ်ရမလဲ၊ ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲ ဆိုတာ သိချင်ပါတယ်။ တကယ်လို့ တမလွန်ဘုံရောက် ပရလောကသားတွေနဲ့ ကျွန်တော်ဟာ နှစ်ယောက်ချင်း ဆုံတဲ့အခါမှာ ကျွန်တော့်ရဲ့ဝိညာဉ်နဲ့ အသက်ပါသွားနိုင် တယ်လို့ တွေးမိပါတယ်။ အဲဒီအတွက် အခုကြုံနေရတဲ့ သေဆုံးသူများနဲ့ ပြန်လည်ဆုံတွေ့နေရလို့ ပြဿနာ

အခက်အခဲအတွက် ကျွန်တော့်အသက်အန္တရာယ် စိုးရိမ်စရာရှိ . . . မရှိဆိုတာကို ဆရာကြီးမြစကြာအနေနဲ့ အဖြေပေးစေချင်ပါတယ်”

ဟု အိမ်ရှင်မောင်ပြားကြီးက လိုရင်းထိုရှင်းကိုမေး၍ သူ၏ စကားကို လက်စသတ်လိုက်ပေသည်။

“ကိုင်း . . . မောင်ပြားကြီး အင်္ဂပိဇ္ဇာအခါတိုင်သတောနဲ့ မနက်ဖြန် (၉)နာရီတိတိမှာ ဆရာကြီးအနေနဲ့ စီစဉ်ပေးပါမယ်ကွယ် . . . မောင်ရှင်အနေနဲ့ ခေါင်းအေးအေး ထားပြီးတော့သာ အနားယူနေပါ။ ပြီးတော့ . . . ဒီညဦးအတွက် လက်ဖက်သုပ်ထစ်ဖွဲ့ ဓာတ်ဘူးနဲ့ ရေခွေးကြမ်း အပြည့်ကို စီစဉ်ထားပေးပါကွယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ . . . ဆရာကြီး ကျွန်တော့်မိန်းမကို ကူညီစောင့်ရှောက်ပေးနေတဲ့ ကောင်မလေးကို ရေခွေးပြန်ကို ခိုင်းပြီး စီစဉ်ပေးပါမယ် . . . စိတ်သာအပါ ခင်ဗျာ”

“ဪ . . . ဒါထက် . . . မောင်ပြားကြီးရေ ဆရာကြီး ဒီရွှေပိုက်ကွန် အိမ်တော်ကြီးဆီ ရောက်လာစအချိန်က မောင်ရှင်နီး ဥပမာစီးဘေးမှာရပ်နေတဲ့ ခါးကုန်းအဘိုးကြီး ခွဲမျက်နှာတ ထင်းဟာမာနဲ့ . . . အဲဒါ မောင်ရှင်ရဲ့ အိမ်တော်ဝန်လား . . . တဏှာစီးလား . . . ခါးကြီးကသာ ကုန်းနေပေမယ့် ဥပမိရှင်က မခေသလို . . .

မာနခပ်ထန်ထန်တော့ အရှိသားကွယ်”

ဟု ကျွန်ုပ်က ရောက်ခါစ တစ်ခါပင် မြင်လိုက်ရသော ခါးကုန်းအဘိုးကြီး အကြောင်းကို သိလို၍ မေးကြည့်လိုက်မိ၏။

ကျွန်ုပ်စကားကြောင့် အိမ်ရှင်မောင်ပြားကြီးမျက်နှာမှာ ရှုတ်တရက် သွေးဆုတ်သလိုဖြစ်သွားပြီး အသံတွေ ကတုန်ကယင် နှင့်...

“ဗျာ... ခါးကုန်းကုန်းနဲ့လူကြီး ဟုတ်လား ... အဲဒါ အဲဒါ”

“ဘယ်လို... အဲဒါလည်းကွယ်... မောင်ပြားကြီးရဲ့ စကားကို ပီပီသသဖြစ်ဖြစ် ... ရှင်းရှင်းလင်းလင်း ဖြစ်ဖြစ် ပြောစမ်းပါ ... မောင်ရင် အခုဖြစ်နေပုံက ခွေးအကို လှည်းနင်းခံမိသလို ပုံစံမျိုး ဖြစ်နေပြီကွယ်”

“ဟုတ်... ဟုတ်ကဲ့... ကျွန်တော့်အနေနဲ့ ဆရာကြီး မြစ်ကြာ ... ရှင်းရှင်း လင်းလင်းသိအောင် အမှန် အတိုင်း ပြောလိုက်ပါ့မယ် ခင်ဗျာ ... အဲဒီ ခါးကုန်း ကုန်းနဲ့လူကြီးဟာ အရင်ကျွန်တော် တွေမြင်နေရပြီး ဥပစ္စေဒကကံနဲ့ သေဆုံးသွားတဲ့ ကျွန်တော့် ယောက္ခမ ထီးကြီးမို့ပါ”

ဟု အလန့်တကြား ခြေကားယား၊ လက်ကားယားနှင့်ပင် အိမ်ရှင်သူကြွယ်လေး မောင်ပြားကြီးက အလန့်တကြား ပြော

လိုက်၏။

ဤတစ်ကြိမ် တုန်ယှုပ်ချောက်ချားစွာ ဖြစ်သွားရသူကား မောင်ပြားကြီး မဟုတ်တော့။ ကျွန်ုပ် ဆရာကြီးမြစကြာကိုယ်တိုင်ပင် ဖြစ်တော့သတည်း။ (ကျွန်ုပ် လောကီဝိဇ္ဇာ ပယောဂဆရာကြီး ကိုယ်တိုင် ကွယ်လွန်သွားရှာသူ ပရလောကသားတစ်ဦးကို ထင် ထင်ရှားရှား တွေ့မြင်လိုက်ရပေပြီတကား)

(၃)

သို့ဖြင့် ရွှေပိုက်ကွန်အိမ်တော်ရှိ ရှေးခေတ်ဟောင်း တိုင်ကပ် နာရီအိုကြီးဆီမှ “တဒင်ဒင်” မြည်လျက် ညဉ့် (၁၂) နာရီထိုးသံကို ကျွန်ုပ်ကြားလိုက်ရသည်မှာ လွန်စွာမှပင် စိတ်ချောက်ချားဖွယ်ရာ ကောင်းလှပေ၏။

ထိုအချိန်ကာလထိပင် ကျွန်ုပ်မှာ ရွာလွတ် ဆေးတံဆုံလေးထဲ ဘလူးစတား ဆေးရွက်ကြီးများထည့်၍ ရှိုက်ဖွာကာ စဉ်းစားခန်း ဖွင့်နေမိ၏။

ယခုကိစ္စဖြစ်သော သေသူများနှင့် ပြန်လည်ဆုံတွေ့နေသည့် နိမိတ်ပုံရိပ်များမှာ စိတ်ချောက်ချားရာမှ အအိပ်ပျက်၊ အစားပျက်

ဖြစ်စေကာ အိမ်ရှင်မောင်ပြားကြီး၏ အသက်ပိညာဉ်ကို ရန်ရှာလိုခြင်း ဖြစ်ဟန်တူပေ၏။

စစ်ကြိုခေတ်ကာလလောက်က အမည်မဖော်လိုသော အဆို တော်တစ်ဦး၏ဇနီးမှာ သေဆုံးသွားသူ လူတစ်ဦးက နာနာဘာဝ အဖြစ်နှင့် တစ်ပတ်တိတိ ခြောက်လှန့်ခံရမှုကြောင့် သေဆုံးသွား ခဲ့ဖူး၏။

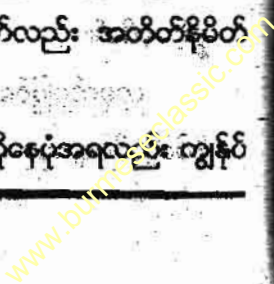
သို့သော် နောက်တစ်ချက် စဉ်းစားမိသည်မှာ အိမ်ရှင် မောင်ပြားကြီး ပြောသမျှကို အမှန်တွေပါဟု တထစ်ချယူဆ၍ မရသေးပါချေ။

သူ၏ စိတ်ဝေဒနာလည်း ဖြစ်နိုင်သည်။ သူ့ယောက္ခမထီးဆိုသူ ခါးကုန်းကြီးမှာလည်း အမှန်တကယ်သေဆုံးသွားခြင်း ဟုတ်ချင်မှ ဟုတ်မေလိမ့်မည်။

အကယ်၍ မောင်ပြားကြီးက ရာဇဝတ်မှုတစ်ခုခုကို ကျူးလွန် ရန် ပိပိရိုရိုကြံစည်ပြီး ကျွန်ုပ်ကို အလိမ္မော်သက်သေသဘောမျိုး ဆွဲသွင်းတာလည်း ဖြစ်နိုင်သည်။

ကျွန်ုပ်ကိုယ်တိုင် မျက်ပါဆောင်ထင်မြင်လိုက်ရသော ခါးကုန်းကြီး မှာ သူ၏ လှည့်စားမှုမဟုတ်လျှင် ကျွန်ုပ်လည်း တစ္ဆေအခြောက်ခံရ ခြင်းဖြစ်မည်။ ဤသို့ဆိုလျှင် ကျွန်ုပ်အတွက်လည်း အတိတ်နိမိတ် မကောင်းတော့ချေ။

သို့သော် မောင်ပြားကြီး ပြောနေပုံ ဆိုနေပုံအရလည်း ကျွန်ုပ်

လေ့လာအကဲခတ်ကြည့်ရသမျှ သူ့အဖို့ လုပ်ကြံပြောဆိုနေကြောင်း ပါဟု ယူဆရန်မှာလည်း ခက်လှ၏။

ကျွန်ုပ်တစ်ယောက်တည်း တစ်ညလုံးမအိပ်နိုင်သေးဘဲ ဘယ်လို ပင်စဉ်းစားစေကာမူ မောင်ပြားကြီး ကျေနပ်လောက်နိုင်ပါသော အဖြေ(သို့မဟုတ်)ဖြေဆေးကို ကျွန်ုပ်အနေဖြင့် ပေးနိုင်လိမ့် မည်မထင်ပါ။

ကျွန်ုပ်မှာ သက်ပြင်းကိုသာ အကြိမ်ကြိမ်အခါခါချရင်း ဆေး လွယ်အိတ်ထဲတွင် အမြဲယူဆောင်လေ့ရှိသည့် မှတ်စုစာအုပ်လေးကို ဖွင့်ကြည့်လိုက်မိသည်။

ကျွန်ုပ် ပဲ့ထောင်ဖြင့်လာခဲ့စဉ်က “အင်းဝိဇ္ဇာ ဆရာညွှန်” ဟု ရေးသားထား သည်ကို အမှတ်စဉ်မဲ့တွေ့လိုက်ရသည် မဟုတ်ပါလော။

ထို့ကြောင့် ကျွန်ုပ်က စာမျက်နှာဟောင်းများ၊ မှတ်စုမှတ်ရာ ဂန္ထီရပညာများကို ရှာဖွေလှန်လှောကြည့်လိုက်၏။ (တကယ်ကို ကံအားလျော်စွာပင် ဖြစ်ပါလေ၏)

ဥ	အ	ရ	ဟ်
ခ	ဆ	ရာ	ခ
	ဘ	ယံ	ဘေး
မ	နီ	ဘေး	ဘ
င်	ပ	ပ	နီ

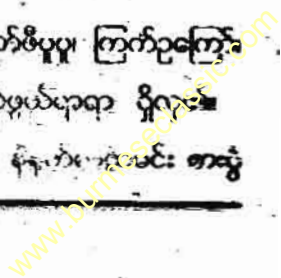
အထက်ဖော်ပြပါ ယေးကွက်ဘောင်များမှာ မြန်မာလူမျိုးတို့
၏ အဆောင်တစ်ခုပင်ဖြစ်သည်။ ဤကဲ့သို့ ပရလောကသားများနှင့်
ကြုံဆုံတွေ့လျှင် ရင်ဆိုင်နိုင်ရန် ဓားတစ်လက်၊ လှံတစ်ချောင်း၊
မြှားတစ်စင်းမဟုတ်သော်လည်း အကောင်းဆုံး ကြေးဝါဒိုင်းတစ်ချပ်
ပင်ဖြစ်သည်ဟု ဆိုထားပါ၏။

လောလောဆယ်တော့ ဤနည်းလမ်းကိုသာ စဉ်းစားမိ၍ အကူ
အညီ ပေးနိုင်ပါမည်။ တကယ်တွင်တော့ ကျွန်ုပ်က ပယောဂဆရာ
ယောပြန်ကြီး ဦးပဏ္ဍဝမဟုတ်ချေ။

နောက်တစ်နေ့ နံနက်တွင်မှပင် ကျွန်ုပ်အိပ်ရာမှ နိုးလာ၏။
 မောင်ပြားကြီးတို့ မိသားစုကား ကျွန်ုပ်အား လာနီးလောက်အောင်
 မိုက်မဲလှသောသူများ မဟုတ်ကြပါ။
 အတွေးအခေါ် အထိုက်အလျောက်ရှိခြင်းကဝင် အမှန်တာကယ်
 ပရလောကသားများနှင့် ကြုံတွေ့နေရပါက မောင်ပြားကြီး၏
 အသက်ကို ကယ်ဆယ်နိုင်ပါလိမ့်မည်။
 ရေခိုးချိုး မျက်နှာသစ်ပြီးချိန်တွင် ကော်ဖီပူပူ ကြက်ဥကြော်
 ထမင်းကြော် ရေခန်းစာတ်ဘူးတို့ဖြင့် ဇွယ်ပွယ်ဟုရာ ပိုကူး။
 မနေ့က ကြိုတင်မှာထားသည့်အတိုင်း နံနက်ပိုင်းကပင် စာဖွဲ့

(၄)

ပိုင်းတွင် ကျွန်ုပ်နှင့်မောင်ပြားကြီးတို့နှစ်ဦးသာ ရှိနေတော့၏။ ၎င်း၏ ဇနီးဖြစ်သော ဥမ္မာစိုး တစ်ယောက်ရှိမနေတော့ပါချေ။

“ကဲ... မောင်ပြားကြီးရေ၊ မောင်ရင့်ရဲ့ ပရလောက ပြဿနာတွေကို ရှင်းလင်းနိုင်ဖို့ လိုရင်းကိုပဲ ပြောတော့ မယ်ကွယ်၊ ပထမဦးဆုံး ကြေးဝါပြား ရအောင်ရှာပါ ... ကြေးနီအရော အစပ်မပါတဲ့ ကြေးဝါပြားရရင် ပိုကောင်း ပါတယ် ... ကြေးဝါပြားပေါ်မှာ ဟောဒီအဆောင်ကို သံချောင်းနဲ့ မောင်ရင့်ကိုယ်တိုင်ပဲ ရေးခြစ်ပါ ... ခြစ်ရ မှာက တနင်္ဂနွေနေ့ နံနက် (၆)နာရီက (၇)နာရီခွဲပေါ့။ တစ်ရက်ထဲနဲ့ မပြီးလည်း နောက်တစ်ပတ် တနင်္ဂနွေနေ့ ဒီအချိန်မှာပဲ ဆက်လုပ်ပါ ... ပရလောက သားတွေက များသောအားဖြင့် နေရောင်ခြည်ကို ကြောက်တတ်ပါ တယ်”

ဟု ကျွန်ုပ်ကမျှော်ရင်း အဆောင်အဖြစ် ရေးထားသည့် စာရွက် လေးကို ပေးလိုက်၏။ မောင်ပြားကြီးကမူ ထိုစာရွက်လေးကို မျှော်လင့်ချက်ကြီးစွာဖြင့် စူးစိုက်ကြည့်နေရင်းမှ ...

“ဟုတ်ကဲ့... ကျွန်တော့်ကို စေတနာထားပြီး လူကိုယ် တိုင် ကာကွယ်စောင့်ရှောက်ပေးတဲ့ ဆရာကြီးမြကြီးနဲ့ ဆရာကြီးပညာတွေကို လုံးဝကျေနပ် လက်ခံပါတယ်။ ဒီအတွက် ဘယ်လိုမှတော့ မအောက်မေ့ပါနဲ့ ...

ဆရာကြီးကို ရန်ကုန်ကနေ တကူးတက ရောက်လာခဲ့ရ
တဲ့ ခြေကြွေကို ပူဇော်ပါရစေခင်ဗျာ”

ဟုဆိုကာ စာအိတ်ဖြူလေးတစ်အိတ်ကို လှမ်းပေးလိုက်၏။

“အေးကွယ်... သာဓု... သာဓု... သာဓု...”

မောင်ပြားကြီးတစ်ယောက် ဘုန်းကြီးလို အသက်ရှည်ပြီး
လှူနိုင်တန်းနိုင်တဲ့ သာဝကတွေ ဖြစ်ပါစေကွယ်”

ကျွန်ုပ်က ဆုတောင်းမေတ္တာပို့သလိုက်ပြီး ညနေပိုင်းတွင်
ဘိုကလေး၊ ကျွန်းညိုမှ (၆)နာရီထွက်သော အပြန်သင်္ဘောနှင့်ပင်
ရန်ကုန်မြို့ဆီသို့ ပြန်လည်ရောက်ခဲ့ရလေတော့၏။

(၅)

သို့ဖြင့် နောက်တစ်လခန့်ကြာသောအခါ ပုဇွန်တောင်ခုန်
တောင်လုံးပြန်တွင်ရှိသည့် လိပ်စာအတိုင်း မောင်ပြားကြီးကိုယ်
တိုင်နေလိုက်သည်စာ ရောက်လာ၏။ စာထဲတွင်...

သို့

ဆရာကြီးမြစကြာခင်များ...

ကျွန်တော်ကို မရလောကသား (နာနာဘာဝတဓမ္မ)တွေ့
အရိပ်အယောင် မပြတော့ပါဘူး။ ကျွန်တော်လည်း ကျန်းမာပြီး
လာပါတယ်။ ဆရာကြီးဟာ ကျွန်တော်ရဲ့ အသက်သခင်ဆိုရင်လည်း
မမှားပါဘူး။

ဟို... ကျွန်သရေမရှိတဲ့ အိပ်မက်တွေလည်း မမက်တော့
ပါဘူး။ ဒါပေမယ့် ဆရာကြီးရေ... ကျွန်တော်မိန်းမ ဥဇာစိုးလည်း
မရှိတော့ဘူး။ တစ်ညနေမှာ မျှော်တောထဲက ပေါ်တူဂီ သင်္ဘော
ပျက်သက် ထွက်သွားတယ်လို့ မြင်လိုက်ကြသူတွေက ပြောပြကြပါ
တယ်။

ကျွန်တော်လည်း ခဲစားနန်းကို တိုင်ချက်ဖွင့်ပြီး လူစုလူဝေးနဲ့
မျှော်တောထဲကိုရှာဖွေမယ့် မတွေ့ပါဘူး။ အဲ... တုန့်ခြားဆန်းကြယ်
မှုတစ်ခုကတော့ ကျွန်တော်တို့ လူစုလူဝေးနဲ့ ရှာနေချိန်မှာ ပေါ်တူဂီ
သင်္ဘောပျက်ကြီးလည်း နွဲ့ထဲဆီကို တစ်စတစ်စ နှစ်မြှုပ်သွား
လိုက်တာ အစအနတောင်မှ မမြင်ရတော့ပါဘူး။

ဒါကြောင့် ... ကျွန်တော်မှာ အသက်ရှင်နေပေမယ့် ချစ်စဦး
လေးအတွက် တဖြေ့ဖြေ့ လောင်ကျွမ်းနေတဲ့ဝေဒနာကို ဆရာကြီး
မြစကြာနဲ့ပဲ ကုသချင်ပါတယ်။

ဆရာကြီး အလုပ်အားလပ်ရင် ဘိုကလေး ကျွန်ညိုဘက်ကို
အေးအေးဆေးဆေး လာခဲ့စေချင်ပါတယ်ခင်ဗျား။

ချစ်တထည်

မောင်ပြာကြီး (ကျွန်ညို)

ဟု ရေးသားထားသည်ကို ဖတ်လိုက်ရလေတော့၏။

စာဖတ်သူများ ကူမိတ် လိုရာပြည့်ဝကြပါစေ။

အောင်ကျော်စွာ

စိန်မိုးယံစာပေမှထွက်ရှိသည့်စာအုပ်များ

- ၁။ ဝရဇိန် (ပရဆန်းကြယ်ဂန္ထီရဝတ္ထုတိုများ)
- ၂။ ဝရဇိန် (ပရဆန်းကြယ်လုံးချင်းဝတ္ထု)
- ၃။ ဂန္ထီရဝိညာဉ် (ပရဆန်းကြယ်ဂန္ထီရဝတ္ထုတိုများ)
- ၄။ မိုးဆက်ရှင် (အချစ်လုံးချင်းဝတ္ထု)
- ၅။ မင်းပုည (စုံထောက်လုံးချင်းဝတ္ထု)
- ၆။ ဝနုတ်ကိုကိုဇော် (ဟာသဝတ္ထုတိုများ)
- ၇။ ဝနုတ်ဟိဏ်းဇော် (ဂန္ထီရဝတ္ထုတိုများ)
- ၈။ ဝင်းဇော်(သုံးဆယ်) (စုံထောက်ဝတ္ထုတိုများ)
- ၉။ ဝင်းဇော်(သုံးဆယ်) (ဂန္ထီရဝတ္ထုတိုများ)
- ၁၀။ ရွှေယမင်းဦး (အညံ့အခိုက်ကြုံလျှင် ဓာတ်ရိုက်
ဓာတ်ဆင်ယင်ကြားများ - ၂)
- ၁၁။ ပန်းချီရဲမာန် (ပုံပြဗုဒ္ဓဝင်ရှုပ်စုံ)
- ၁၂။ ပန်းချီရဲမာန် (ပုံပြငါးရာ့ငါးဆယ်ပုံပြင်)
- ၁၃။ ပန်းချီအဝိပတိ (အံ့စွယ်သုတ ဂန္ထီရပုံပြင်)

ရဲဘော်တို့
အေးချမ်းစေရန်

လွန်ကျော်ဦး

မိမိမိညို

အရှိန်ပြင်းပြင်းနှင့် တဝေါဝေါမြည်သံပေး၍ ချောင်းရင်ခွင် အတွင်းသို့ လှိမ့်ဝင်လာသည့် လှိုင်းလုံးကြီးများ။ ခွေးပု ရုတ်တရက် တွေ့လိုက်ရ၍ ကြောက်လန့်သွားမိသည်။ ကြည့်လော။ သည်ချောင်း ရိုးထဲတွင် မိသားစုဝမ်းရေးအတွက် ရောက်ခဲ့ဖူးသည်က အကြိမ်ကြိမ် အခါခါပင်။

ခုလို လှိုင်းလုံးကြီးများကို မတွေ့ဖူး။ မမြင်ဖူးခဲ့။ ထို့ကြောင့် ခွေးပု လှေပေါ်မှကြည့်ရင်း လှော်တက်ကို တင်းကြပ်စွာဆုပ်ကိုင်ပြီး လှေကို ထိန်းနေရသည်။ လှိုင်းလုံးကြီးများက ခွေးပုရှိရာသို့ အရှိန် ပြင်းပြင်းနှင့်လာနေသည်က ရင်ထိတ်စရာဖြစ်နေသည်။ ခွေးပု လှိုင်း လုံးကြီးများကိုကြည့်ရင်း ကြောက်လန့်ပြီး ချောင်းကွေ့ကန်ရှိရာသို့ လှေဦးတည်ပြီး အားကုန်လှော်ခတ်နေဆဲဖြစ်သည်။ သို့တိုင် လှိုင်း

လေ့နပ်ကျော်ဦး

မဝမ်းညို

အရှိန်ပြင်းပြင်းနှင့် တဝေါဝေါမြည်သံပေး၍ ချောင်းရင်ခွင် အတွင်းသို့ လှိုင့်ဝင်လာသည့် လှိုင်းလုံးကြီးများ။ ခွေးပု ရုတ်တရက် တွေ့လိုက်ရ၍ ကြောက်လန့်သွားမိသည်။ ကြည့်လေ။ သည်ချောင်း ရိုးထဲတွင် မိသားစုဝမ်းရေးအတွက် ရောက်ခဲ့ဖူးသည်က အကြိမ်ကြိမ် အခါခါပင်။

ခုလို လှိုင်းလုံးကြီးများကို မတွေ့ဖူး။ မမြင်ဖူးခဲ့။ ထို့ကြောင့် ခွေးပု လှေပေါ်မှကြည့်ရင်း လှော်တက်ကို တင်းကြပ်စွာဆုပ်ကိုင်ပြီး လှေကို ထိန်းနေရသည်။ လှိုင်းလုံးကြီးများက ခွေးပုရှိရာသို့ အရှိန် ပြင်းပြင်းနှင့်လာနေသည်က ရင်ထိတ်စရာဖြစ်နေသည်။ ခွေးပု လှိုင်း လုံးကြီးများကိုကြည့်ရင်း ကြောက်လန့်ပြီး ချောင်းကျောက်ရှိရာသို့ လှေဦးတည်ပြီး အားကုန်လှော်ခတ်နေဆဲဖြစ်သည်။ သို့တိုင် လှိုင်း

လုံးကြီးများကြားမှ ဝိုးတစ်ပါးတွေ့လိုက်ရသည် မိန်းမသတ္တန်တစ်ခုက
ပေါ်လာပြန်သည်။

“ဟင်”

“ဝုန်း”

ခွေးပုကြည့်၍ အံ့ဩထိတ်လန့်နေမိစဉ် “ဝုန်း” ဆိုသော
လှိုင်းလုံးကြီးထစ်လုံး မှိုက်ခတ်သံနှင့်အတူ ခွေးပု လှိုင်းလုံးကြားတွင်
မျောပါသွားသည်။

“ကျွန်မပစ္စည်းကို ... ပြန်ပေးပါရှင် ... ပြန်ပေးပါ”

ခွေးပု လှိုင်းကြားတွင် မျောပါရင်း အားသွန်ကူးခတ်နေမိ
သည်က မည်မျှကြာပြန်ခဲ့သည်မသိ။ ခန္ဓာကိုယ်တစ်ခုလုံး နံ့ချိုလေး
လံနေသည့်တိုင် ခွေးပုနားလဲတွင် အတတ်မမြတ် ကြားနေရသည့်
အထံက ဆွမ်းစိုလာပြန်သည်။

“ကျွန်မ ... ပစ္စည်းကို ... ပြန်ပေးပါရှင် ...
ပြန်ပေးပါ”

“ငါ ... မယူဘူး ... ငါမယူဘူး”

“ကိုခွေးပု ... ကိုခွေးပု”

လှိုင်းလုံးကြားတွင် ခွေးပု အားသွန်ကူးခတ်နေမိစဉ် ရုတ်တရက်
ဆောင့်တွန်းလိုက်သောအထိနှင့်အတူ ဝိုးရိမ်တကြီး ပေါ်သွက်လာ
သည်။ ခွေးပု လေးလံသော မျက်စိကို အားယူပြီး ဖွင့်ကြည့်
လိုက်မိစဉ် ဝိုးတစ်ပါးတွေ့လိုက်ရသည် မိန်းမသတ္တန်ကြောင့် အံ့အား

ထင်သွားမိသည်။

“နင် ... နင် ... ဘယ်သူလဲ ... နင့်ပစ္စည်းကို ... ငါပေးဘူး ... မပေးဘူး”

“ကိုဇွေးပု ... သတိထားနဲ့လေ ... ခင်ထားလေ ခင်ထား ... ကိုဇွေးပု အိပ်နေရင်း အစာနဲ့တူကြား အော်သံကြားလို့ ... ခင်ထားလာနို့တာ”

“ဟင်း”

ဇွေးပုဘေးတွင် စိုးရိမ်သောမျက်နှာပြင်ကြည့်ရင်း ပြောနေသည့် ခင်ထားအသံကြောင့် ဇွေးပုသက်ပြင်ချိုး ပတ်ခန်းကျင်သို့ ခေ့လဲ ကြည့်လိုက်မိသည်။

“ခင်ထား ... ငါ့ကို ... ငါ့ကို ... ချောင်းထဲက မိန်းမတစ်ယောက် ... သူ့ပစ္စည်းတွေ ပြန်ထောင်းနေတယ် ... ငြိမတော့ ငါ့နောက်ကို လှိုင်းလှန်ကြိုတွေ လိုက်လာလို့”

“ရှင်ဟို မိန်းမတစ်ယောက်က ... ပစ္စည်းထောင်းနေတယ် ... ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ် ... ခင်ထား... ငြိမတော့ လှိုင်းတွေ ကြားမှာ ... ငါကူးနေတာ”

ခင်ထားက စာန်ဟိုယ်ထုံး ဇွေးပုမျှားပြန်ပြီး တတုန်ထား ပြစ်နေသည့် ဇွေးပုကိုကြည့်ပြီး ပုခုံးပိုင်းလေးနှင့် ဇွေးပုအပို သုတ်

ပေးလိုက်သည်။ သို့တိုင် ခွေးပုအကြောက်မပြေနိုင်ဘဲ ဖြစ်နေသည်။

“ရှင် . . . တစ်ခုခုကို စိတ်စွဲလန်းပြီး အိပ်မက်တွေ
မက်နေတာနဲ့တူတယ်။ ဒီနေ့ . . . မဝန်းရွာက ဒေါ်ထွေးရီ
မှာထားတဲ့ငါး သွားပိုရဦးမယ် မဟုတ်လား . . .
ကိုသောင်းရန် . . . ရှင်ကို စောင့်နေတာကြာပြီ”

ခင်ထားစကားကြောင့် ခွေးပု လဲကဲလားပေါက်မှ လှမ်းကြည့်
လိုက်မိသည်။ မြင်တွေ့လိုက်ရသော နှောင်းချေပြင်က တည်တည်
ငြိမ်ငြိမ် စီးဆင်းနေဆဲဖြစ်သည်။ ခွေးပုရင်ထဲက အကြောက်မပြေ
နိုင်ဘဲ ရှိနေဆဲပင်။ တဝေါဝေါမြည်သံပေး၍ တက်လာသည့် လှိုင်း
လုံးကြီးများ။ ပြီး . . . ပစ္စည်းပြန်တောင်းနေသည့် မိန်းမအသံ။

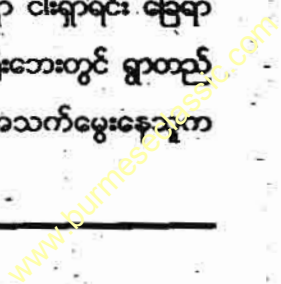
တကယ်တော့ ခွေးပုသည် ချောင်းရိုးကိုမှီပြီး တံငါအလုပ်ဖြင့်
အသက်မွေး လာခဲ့သည်ကြာပြီ။ ခုလို ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်ဖွယ်
အိပ်မက်မျိုး တစ်ခါဖူးမျှ မမက်ဖူးခဲ့။ ခုတော့ အိပ်မက်ထဲတွင်
ပစ္စည်းပြန်ပေးဘဲခံနေသည့် မိန်းမအသံကြောင့် ခွေးပု အံ့ဩနေမိ
သလို ရင်တထိတ်ထိတ် ခုန်နေဆဲဖြစ်သည်။

www.burmeseclassic.com

ခွေးပု လှော်တက်ကိုယူပြီး ချောင်းထဲသို့ ဆင်းခဲ့သည့်တိုင် မဝံ့မမဲဖြစ်နေဆဲပင်။ သည်ချောင်းရိုးကိုဖို့ပြီး အသက်မွေးနေရာသည် ၁၀။ ထူးခြားသည်က ခွေးပု မမက်စဖူးမက်နေသည့် အိပ်မက်ပင်။ အိပ်မက်ထဲတွင် ထူးထူးခြားခြား လှိုင်းလုံး ကြီးများနှင့် ပိန်းမအသံ။ ပြီး ကန့်မလာပင်ကြီး။

ကန့်မလာပင်များက ခွေးပုတို့ချောင်းကမ်းဘေးတွင် အစီအရီပေါက်နေသည်က အများကြီးပင်။ တကယ်တော့ ခွေးပု ချောင်းရိုးတစ်ခွင် မရောက်ဖူးသည့်နေရာ မရှိခဲ့။ ဖားရှာ ငါးရှာရင်း ခြေရာထပ်ခဲ့သည်ဆိုလျှင် မမှားခဲ့။ ပြီး သည်ချောင်းရိုးဘေးတွင် ရွာတည်ပြီး လယ်လုပ်ငန်းထက် တံငါအလုပ်ဖြင့် အသက်မွေးနေသူက များသည်။

“ခွေးပု . . . မြန်မြန်လာဟေ့ . . . ရေစစ်သွားရင်
ငါးရှာဖို့ မလွယ်ဘူးကွ”

“အေး . . . အေး . . . လာပြီ . . . လာပြီ”

ခွေးပု ချောင်းရေပြင်ကိုကြည့်ပြီး မည်မျှ အတွေးလွန်နေသည်
မသိ။ သောင်းရန် သတိပေးစကားသံကြားမှ ကမန်းကတမ်း လှေ
ပေါ်ဆင်းပြီး လှေဦးတည် ထွက်ခဲ့သည်က ချောင်းစုချောင်း။

ချောင်းစုချောင်းက ချောင်းမည်းမဟုတ်။ ပင်လယ်ပေါက်နှင့်
ဆက်နွယ်သော ချောင်းမကြီးဘေးတွင်ရှိသော ချောင်းလက်ဘက်
တစ်ခုဖြစ်သည်။ သည်ချောင်းစုချောင်းက အလှည့်သင့်လျှင် သားငါး
ကို စပါးသယ်သလိုရသည်။ ဒါကြောင့်လည်း တံငါသည်များက
မျက်စိကျသည်။ ခက်နေသည်က သည်ချောင်းပင်။ သည်ချောင်း
က ရွာစဉ်လေးငါးရွာကျော်ပြီးသည်နှင့် ရေတိမ်ချောင်းဖျားဖြစ်၍
ငါးများ ခိုအောင်းတတ်သည်။ ပြီး ယခင်က မော်တော်လေးများ
အသွားအလာရှိခဲ့သည့် ချောင်းတစ်ချောင်းလည်းဖြစ်သည်။

“ခွေးပု . . . မင်းကိုကြည့်ရကာ . . . ခုဇာလော . . .
တစ်ခုခုကို ထိတ်လန့်ကြောက်ရွံ့နေသလိုပါလား . . .
မင်း ဘာဖြစ်နေတယ်ဆိုတာ . . . ငါသိအောင်ပြော
စမ်းပါဦး . . . ခွေးပုရာ”

လှေဦးတွင်ထိုင်ပြီး လှေလှော်နေသော သောင်းရန် အဖေ
စကားကြောင့် ငူငူကြီးထိုင်နေသော ခွေးပု အဖြေစကားတုန်ပြန်ရန်

ခက်နေမိသည်။ ကြည့်လော။ ခွေးပုအဖြစ်က ထူးခြားနေသည်။ သုံး
လေးရက်ခြားဆိုသလို မက်နေသည့် အိပ်မက်ပင်။ သည်အိပ်မက်က
စမက်ခဲ့သည့် အိပ်မက်အတိုင်းပင် ပစ္စည်းပြန်တောင်းနေသည့်
မိန်းမနှင့် လှိုင်းလုံးကြီးများ။ ပြီး ... ချောင်းကမ်းပါးဘေးမှ
တန်ဖလာပင်။

“ခုတလော ငါ ညဘက်အိပ်ရမှာ ... အလိုလိုကြောက်
နေမိတယ် သောင်းရန်ရာ၊ အဲဒါ ... ငါ ဘာလုပ်ရ
မှန်းမသိလို့ ... စိတ်ညစ်နေရတယ်”

“မင်း ... အလုပ်ပင်ပန်းလို့ ... မအိပ်နိုင်တာ
ဖြစ်ပါလိမ့်မယ် ခွေးပုရာ ... သင့်ရာဆေးဝါးလေးလည်း
သောက်ကြည့်စမ်းပါဦး”

“မဟုတ်ဘူး ... သောင်းရန် ... မဟုတ်ဘူး ...
ငါ ကောင်းတဲ့အိပ်မက်ဆိုတွေ့ ... ဆက်ဆက်မက်နေ
လို့ ... အိပ်လို့မရတာကို ... ပြောတာပါ”

ခွေးပုက အိပ်မက်မက်ခဲ့သည့်အကြောင်းကို သောင်းရန်ကို
ပြောပြလိုက်မိသည်။ ခွေးပုစကားကြားမှ သောင်းရန် အတန်ကြာ
သည်အထိ စကားမဆိုဘဲ ချောင်းရေပြင်ကို ကြည့်နေသည်။
ပြီးမှ ...

“အေးကွာ ... မင်းမက်ခဲ့တဲ့ ... အိပ်မက်အတိုင်းဆို
အတော်ဆန်းတယ်လို့ ပြောရမှာဘဲ ... ငါ ညစ်နို့

သလောက်တွေ့မိရင် . . . မင်း ဒီချောင်းထဲမှာ အမှား
အယွင်းများ တစ်ခုခုလုပ်မိခဲ့လို့လား . . . ပြန်စဉ်းစား
ကြည့်ပါဦး ခွေးပုရာ”

“ငါ ဒီအလုပ်နဲ့ ချောင်းရိုးမြောင်းရိုးထဲမှာ . . . လုပ်စား
လာတာ မင်းလည်းအသိပဲ သောင်းရန်ရာ . . . ခက်နေ
တာက ငါ ဘာတစ်ခုမှ အမှားအယွင်းမလုပ်ခဲ့ဘူး ဆို
တာ . . . ငါ့ကိုယ်ငါသိတယ် . . . သောင်းရန်ရာ”

“ကဲ . . . စဉ်းစားမနေပါနဲ့တော့ ခွေးပုရာ . . . အချိန်ရှိ
တုန်း တို့သွားကြရအောင် . . . ချောင်းထဲရောက်မှ
ငါးရမှာ၊ ခုတောင် . . . အတော်လေးမှောင်လာပြီ ဟိုနေ့
ညက ဖိုးကူးတို့သွားအဖတေ့ ငါးတွေအတော်ရသွား
တယ်”

သောင်းရန်က ပြောပြောဆိုဆို လှော်တက်ကို အားစိုက်ပြီး
လှော်နေသည်မို့ ခွေးပု မနေသာ။ လှော်တက်ကိုထိန်းရင်း ချောင်းစု
ချောင်းထဲသို့ လှေဦးစင်လိုက်သည်။ ဘယ်နေရာကြည့်ကြည့် ည
အမှောင်ရိပ်နှင့်အတူ ချောင်းကမ်းပါးနှစ်ဖက်ဆီမှ အစီအရီဖြင့်
ပေါက်နေသည့် ဓနိ၊ ကန်မလာ၊ ကနစို၊ လမုပင်များနှင့် ကမ်းစပ်မှ
ခြုံနွယ်ပိန်းပေါင်းများ လွှမ်းခြုံနေသည့် ချောင်းစုချောင်း . . .

“သောင်းရန် . . . ဖိုးကူးတို့ ငါးရှာသွားလို့ ချောင်းထဲမှာ
ငါးခိုနိုင်ပါ့မလား”

“စိတ်မပူစမ်းပါနဲ့... ခွေးပုရာ ... ငါ ဟိုတစ်လောက
တွေ့ခဲ့တဲ့ မဆယ်ဂလိုင်ကျွေဖက်ကို တို့သွားမယ်ကွာ
အဲဒီကို ဘယ်သူမှမရောက်လို့ ငါးတွေခိုနေမှာ ကျိန်း
သေပဲ”

“နေပါဦး သောင်းရန်ရဲ့ ... အဲဒီ မဆယ်ဂလိုင်ကျွေက
သရဲခြောက်ကယ် မဟုတ်လား”

“ဒေး ... သရဲတော့ ခြောက်တယ်ပြောတာပဲကွာ
ငါတော့တစ်ခါမှ မကြုံခဲ့ဘူး ကဲပါကွာ ... တို့သွားပြီး
အခြေအနေကြည့်ကြတာပေါ့”

သောင်းရန်စကားကြောင့် ခွေးပု လှော်တက်ကို ခပ်သွက်သွက်
လှော်ခတ်လိုက်သည်။ ချောင်းရေစီးက ရေထရက်မို့လားမသိ။ ရေက
အရှိန်ဖြင့် စီးဆင်းနေဆဲ ဖြစ်သည်။ ရေစီးနှင့်အတူ ပင်လယ်ဖက်ဆီမှ
ရေထဲဖြင့် ဝင်လာမည့် ငါးပုစွန်တွေ။ သည်ငါးပုစွန်တွေက အစာ
ရှာရင်း ချောင်းစုချောင်းတွင် ခိုအောင်းနေမည်မှာ ကျိန်းသေပင်။

ခုလည်း ညအမှောင်ဆိုသော်လည်း လရောင်ပူပူအောက်
တွင် ဝိုးတဝါးနှင့် တွေ့လိုက်ရသည့် မဆယ်ဂလိုင်ဝဲကျွေ။ ခွေးပုကြည့်
ရင်း ရင်အလိုလို ထိတ်လာသည်။ ထိုစဉ် ညအမှောင်ကြား
ပေါ်ထွက်လာသော အသံများက ချောင်းရိုးတစ်ခွင် ပေါ်လာသည်။

“ဝုန်း”

“ဝုန်း”

“သောင်း . . . သောင်းရန်၊ တို့ကို သရဲခြောက်တယ်နဲ့ တူတယ်”

“မဟုတ်ပါဘူး ခွေးပုရာ . . . ငါးတွေပွက်နေတဲ့အသံပါကဲ . . . တို့လုပ်ငန်း စရအောင်”

သောင်းရန်က ပြောပြောဆိုဆို လှေပဲ့ဆီသို့လာနေ၍ ခွေးပု လှော်တက်ကိုထိန်းရင်း ချောင်းရေပြင်အခြေအနေကိုကြည့်ပြီး နားစွင့်လိုက်မိသည်။ ငါးပွက်သံများက ဆက်တိုက်ပေါ်လာ၍ ခွေးပု ပျော်သွားမိသည်။ ခွေးပု မပျော်လိုမဖြစ်။

ခုတစ်လော ခွေးပုတို့ ချောင်းရိုးအနံ့ ဘယ်လိုငါးရှာရှာ မရခဲ့။ ရပြန်တော့လည်း အိမ်ဟင်းစားဖို့လောက်သာ။ သည်ညှ ငါးများများ ရခဲ့လျှင် ဖောက်သည်ယူနေကြ ဒေါ်ထွေးဖိုကို ပေးဖို့ရှိသည်။ ခွေးပု ကွန်ကိုယူပြီး လှေဦးတွင် ပြောင်းထိုင်လိုက်သည်။ သောင်းရန်က လှေကိုထိန်းရင်း ရေစီးသံနှင့် တွေ့လိုက်ရသည့် မဆယ်ဂလိုင်ကွေ့ ဆီသို့ လှေဦးတည်လိုက်သည်။ သည်မဆယ်ဂလိုင်ဝဲကွေ့က မလွယ်။ ငါးကြီးများ ခိုအောင်းနေသော်လည်း ဘယ်တံငါသည်မှ မရှာရဲချေ။ ရေစီးသန်ပြီး ဝဲအော်သံနှင့်အတူ ဂလိုင်ထဲရောက်လျှင် အသက်ရှင်ဖို့ မလွယ်။

“သောင်းရန်... ခွေမှာ ငါးပွက်သံကြားတွေကြားရတယ်
လှော်ကွာ”

“ဖြစ်ပါမလား ခွေးပုရယ်... တော်ကြာ ဂလိုင်ဝဲဇက်ပါ
သွားရင် မလွယ်ဘူးကွ”

“မပါပါဘူး သောင်းရန်ရာ... မင်းထိန်းပြီးလှော်ရင်
ရပါတယ်ကွာ... ဟိုမှာ တွေ့လား”

ခွေးပုက လှေဦးတွင်ထိုင်ပြီး ကွန်ပစ်ရန်ပြင်ရင်း သောင်းရန်ကို
ပြောလိုက်သည်။ သောင်းရန် လှေကိုထိန်းရင်း ကြည့်လိုက်မိသည်။
လရောင်မှုန်ပျံ့ပျံ့အောက်မှ ချောင်းရေပြင်တွင် ဂယက်ထနေသည်
ငါးအုပ်ကြီးမြင်ကွင်းက အသည်းယားစရာ ဖြစ်နေသည်။ သောင်းရန်
လှေကိုထိန်းပြီး မဆယ်ဂလိုင်ဝဲကျွန်းနှင့် နီးနိုင်သမျှ လှေကိုကပ်လိုက်
သည်။ ခွေးပု ဂယက်ထနေသော ချောင်းရေပြင်ကို ကြည့်ရင်း
ငါးပွက်သံကြားရာဆီသို့ ကွန်ကိုပစ်ချလိုက်သည်။

“ဗွမ်း”

“ဝုန်း... ဝုန်း”

“ဟာ... ခွေး... ခွေး... ပု”

လှေဦးတွင် ဖော်တပ်ရပ်ပြီး ကွန်ပစ်နေသော ခွေးပု ကွန်ပစ်
ရင်း ရုတ်တရက် ရေထဲသို့ ကျသွားသည်အသံနှင့်အတူ လှေကို
ဆောင့်တိုးလိုက်သော ငါးကြီးတစ်ကောင်ကို လရောင်မှုန်ပျံ့
အောက်မှ မပျော်လင့်ဘဲတွေ့လိုက်ရ၍ သောင်းရန်အံ့ဩသွားမိသည်။

အရှိုန်ဖြင့် စီးဆင်းနေသော မဆယ်ဂလိုင်ဝဲကျွေ့ရေစီးနှင့်အတူ
 ခွေးပု ပေါ်လာနိုးကြည့်ရင်း သောင်းရန် မှင်သက်မိနေဆဲပင်။ ပြီးမှ
 သတိချပြီး ခွေးပုကို တကြော်ကြော်ခေါ်ရင်း ရေစီးအရှိုန်ဖြင့် မျောပါ
 သွားသောလှေကို အားကုန်လှော် ခတ်လိုက်မိသည်။ ပြီး . . .
 သောင်းရန် ချောင်းရေပြင်အနံ့ ရှာကြည့်သော်လည်း ခွေးပုအရိပ်
 အယောင်ကို မတွေ့ရတော့ချေ။

သောင်းရန် ချောင်းရေပြင်အနံ့ကြားရင်း ရင်ထဲတွင် ဆိုးနှင့်
 နေမိသည်။ မဆယ်ဂလိုင်ဝဲကျွေ့ဆီမှ ရေစီးသံ() တဟဲဟဲမြည်နေ
 သံက ညအမှောင်ကြားတွင် အသည်းထိတ်စဖွယ် ကြားနေရဆဲ
 ဖြစ်သည်။

“ဖြစ်ရလေ . . . ခွေးပုရယ် . . . ငါ့ကြောင့် . . .
 မင်းခုလို . . . ဖြစ်ရတာ”

“ကျွန်တော်... ကွန်ပစ်ချပြီး ကွန်ထဲပီနေတဲ့ ငါ့ကြီး
ဘေးခွန်းလို၊ ခေတ်ကျသွားတာ ... ဘကြီးမိုး”

“အင်း... ကံကြီးပေလို့သာပေါ့ ခွေးပုရယ် ... မင်း
အဖြစ်က မသေကောင်း မပျောက်ကောင်းကွယ် ...
တို့တစ်ရွာလုံးက မင်းကို သေပြီလို့ ထင်ထားကြတာ
ဒီဂလိုင်းဝဲကနေ ဘယ်လိုနဲ့ မင်းကန့်မလာပင်ကြီးဘေးက
တောထဲ ပြန်ရောက်လာတာလဲ ... ပြောစမ်းပါဦး”

ဘကြီးမိုးစကားကြောင့် ခွေးပုချောင်းချေပြင်ကို အထိုလို
ကြည့်ရောက်သွားမိသည်။ ကြည့်လေ။ ခွေးပုနှင့် သောင်းခွန်
ဆယ်ဂလိုင်းဝဲကွေ့တွင် ညဘက် ငါးရှာစဉ် ကြုံခဲ့ရသည့်က
ကျာချမ်းရာအဖြစ်ပင် မဟုတ်ပါလား။

www.burmeseclassic.com

“ကျွန်တော် ကွန်ထဲမိနေတဲ့ ငါးကြီးဆွဲပြေးလို့ ဂ... ဝ...
ကျွေးနားရောက်သွားခဲ့တာ ... အဲဒီနားမှာ သင်္ဘော
လေးတစ်စင်းကို တွေ့ခဲ့ရသေးတယ် ... ဘကြီးမိုး”

“ဟေ ... သင်္ဘောလေးတစ်စင်း ... ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်... ဘကြီးမိုး”

ခွေးပုစကားကြောင့် ဘကြီးမိုးမျက်နှာ ရုတ်ချည်းပြောင်းလဲ
သွားသလို အံ့အားသင့်သွားသည့်မျက်နှာက အထင်းသားပေါ်လာ
သည်။ ပြီး ခွေးပုကို မယုံကြည်နိုင်သည့်အကြည့်ဖြင့် ကြည့်
လိုက်ပြီး...

“တကယ်တွေ့ခဲ့တာလား ... ခွေးပု”

“တကယ်ပါ... ဘကြီးမိုးရဲ့ ကျွန်တော် သင်္ဘောနား
ရောက်တော့ လူတွေအများကြီးတွေ့ခဲ့ရတယ် ...
အဲဒီလူတွေရဲ့အော်သံတွေကြားရလို့ ကျွန်တော် ကြောက်
လန့်ပြီး ကူးပြေးခဲ့တာ ကျွန်တော် သတိရလို့ ကြည့်
လိုက်တော့ ချောင်းကမ်းပါးက ကန့်မလှပင်ကြီးဘေးမှာ
ရောက်နေတာ တွေ့ရတာပဲ”

“အင်း... မင်းကြုံတွေ့ခဲ့ရတဲ့အဖြစ်က အံ့ဩစရာလို့
ပြောရမှာပဲ ... တကယ်တော့ မင်း မဆယ်ဂလိုင်ပဲကျွေး
နားမှာတွေ့ခဲ့တဲ့ သင်္ဘောလေးက အဘတို့အိမ်ထဲတုန်း
က ဟောဒီ ချောင်းစုချောင်းထဲမှာ ခရီးသည်တွေပို့နေတဲ့

သင်္ဘောလေးတစ်စင်းပဲ ... ခွေးပု”

“ဒါဆို... အဲဒီ သင်္ဘောလေးက ဒီချောင်းထဲမှာ နစ်ခဲ့တာ၊ ဟုတ်လား ... ဘကြီးမိုး”

“ဟုတ်တယ် ခွေးပု ... အင်း ... မင်းနဲ့အကြောင်း တိုက်ဆိုင်တယ်လို့ ပြောရမှာပဲ ခွေးပု ... အဲဒီချောင်း ထဲမှာ သင်္ဘောလေးနဲ့ ပတ်သတ်ခဲ့တဲ့ အဖြစ်တစ်ခု ရှိခဲ့ဖူးတယ် ... ပြောရရင်တော့ကွာ မင်းကို အိပ်မက်ခဏ ခဏပေးတဲ့ မိန်းကလေးနဲ့ ဆက်နွယ်တယ်လို့ အဘ ထင်တယ် ... အဲဒီ မိန်းကလေးနာမည်က မစိမ်းညိုလို့ ခေါ်တယ်”

“ဗျာ ... မစိမ်းညို ... ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ် ခွေးပု ... မစိမ်းညိုရဲ့ မိဘတွေက ဟောဒီ ချောင်းဝရွာတစ်နယ်လုံးမှာ သိပ်ချမ်းသာကြတဲ့ သူတွေပေါ့ကွာ”

ဘကြီးမိုးစကားကြောင့် ခွေးပု အံ့သြသွားမိသည်။ မစိမ်းညိုဟူသော နာမည်လေးကို အခါခါရွှေ့တ်နေမိသည်။ မစိမ်းညိုသည် ဘာကြောင့် ခွေးပုကို ခဏခဏ အိပ်မက်ပေးပြီး ပစ္စည်းတောင်းနေသည့်အဖြစ်က ထူးဆန်းသလိုဖြစ်နေသည် မဟုတ်ပါလား။

“ဒါဆို... အဲဒီ မစိမ်းညိုက သူ့ပစ္စည်းတွေ ပြန်လာင်း နေတာလဲဘကြီးမိုး ကျွန်တော်လည်း စဉ်းစားလို့မရဘူး”

“တကယ်တော့ . . . အဲဒီ မစ်မိညိုဆိုတဲ့ မိန်းကလေးနဲ့ အဘတို့က ဆွေရိပ်မျိုးရိပ် မကင်းခဲ့တာတော့ အမှန်ပဲ ပြီးတော့ . . . မင်း မစ်မိညို အိပ်မက်ပေးပြီး ပစ္စည်းပြန် တောင်းတယ်ဆိုတော့ ကေန္တ သူနဲ့ပတ်သက်ခဲ့တဲ့ ပစ္စည်း တစ်ခုခု မင်းဆီမှာရောက်နေလို့ အစွဲအလန်းကြီးကြီးနဲ့ ပြန်တောင်းနေတာ ဖြစ်လိမ့်မယ်”

ဘကြီးမိုးစကားကြောင့် ခွေးယု ကြက်သီးမွှေးညင်းထသွား မိသည်။ ပြီး ခေါင်းကိုကုတ်ပြီး အတန်တန်စဉ်းစားနေမိစဉ် ရုတ်တ ရက် သတိရသွားမိသည်။

“ဘကြီးမိုးကို ပြစ်ရာတစ်ခုတော့ရှိတယ် . . . အဲဒါ ဘကြီးမိုး . . . ကြည့်ပေးပါဦး”

ခွေးယုက အခန်းထဲသို့ဝင်ပြီး သေတ္တာလေးထဲမှ အဝတ်စဖြင့် ချည်နှောင်ထားသော ပစ္စည်းလေးကို ပြလိုက်သည်။ ဘကြီးမိုးသည် အဝတ်စဖြင့် ချည်နှောင်ထားသော ပစ္စည်းလေးကို တဖြည်းဖြည်း ကြည့်လိုက်သည်။

“လက် . . . လက်စွပ်ကလေးပါလား ခွေးယု . . . နေပါဦး ဒီလက်စွပ်ကလေးကို မင်း . . . ဘယ်ကရလာ ခဲ့တယ်ဆိုတာ ဘကြီးကို ပြောစမ်းပါဦး”

“ကျွန်တော် မဆယ်ဂလိုင်းဝဲကျွေးနားမှာ ကျွန်ုပ်တို့က ရလာခဲ့တာ . . . ဘကြီးမိုး”

ဘကြီးမိုးသည် ကြေးညှိုရောင်တက်နေသော လက်စွပ်ကလေးကို အပြန်ပြန် အလှန်လှန်ကြည့်ကာ ခွေးပုမျက်နှာကို ကြည့်လိုက်သည်။ ပြီး . . . လက်စွပ်ကလေးကို အခါခါ ပွတ်တိုက်လိုက်သော အခါ ဝင်းလဲ့စွာ အရောင်ထွက်လာသည်ကို ခွေးပုကြည့်ရင်း အံ့အားသင့်သွားမိသည်။

ကြည့်လေ။ လက်စွပ်ကလေးကို ခွေးပုရခဲ့စဉ်က သတိမထားမိခဲ့။ သာမန်လက်စွပ် ကလေးတစ်ကွင်းဟုသာ ထင်ခဲ့သည်။ ခု ဘကြီးမိုးလက်ထဲရောက်မှ တန်ဖိုးရှိသည့် ရွှေလက်စွပ်ကလေးမှန်း သိခဲ့ရသည်။

“အင်း . . . တိုတိုနဲ့ ပြောရုံရင်တော့ကွာ . . . အဲဒီ မစိမ်းညိုဆိုတဲ့ မိန်းကလေးက စံပယ်ဆိုတဲ့သင်္ဘောလေးနဲ့ သူ့ချစ်သူနဲ့ မင်္ဂလာဆောင်ဖို့ မြို့တက်ပြီး ရွာအပြန်မှာ မဆယ်ဂလိုင်ဝဲကျွေးနား အရောက် ဒီရေဂိုက်ပြီး သင်္ဘောလေး တိမ်းမှောက်ခဲ့တယ် ဆိုပါတော့ကွာ။ အဲဒီတုန်းက မင်္ဂလာဆောင်ဝတ်ဖို့ ဝယ်လာတဲ့ လက်ဝတ်လက်စားတွေ အတော်ပါလာတယ် . . . ဒါပေမဲ့ မရှောင်လင့်တဲ့ ကံကြမ္မာဆိုးကြောင့် မစိမ်းညိုဟာ သူ့ချစ်သူနဲ့ မင်္ဂလာမဆောင်လိုက်ရဘဲ ဘဝချင်းလွဲခဲ့ရတဲ့ အဖြစ်ပေါ့ကွာ . . . အဲဒီ သင်္ဘောလေးမှောက်မှာက ညညဆိုရင် မဆယ်ဂလိုင်ဝဲကျွေးမှာ အော်ဟစ်အကူအညီတောင်းတဲ့ အသံတွေ ကြားကြားနေရလို့ ဘယ်

သူမှ အဲဒီနေရာမှာ ထားငါးမရှာရဲကြတဲ့... တကယ်တော့ မစိမ်းညိုဟာ သူနဲ့အတူပါလာတဲ့ လက်ဝတ်လက်စားတွေကို အစွဲအလန်းကြီးပြီး မကျွတ်မလွတ်ရှာဘဲ ဝိညာဉ်ဘဝနဲ့ ဟောဒီ ချောင်းစုချောင်းထဲမှာ တစ်ဝဲလည်လည် ဖြစ်နေတဲ့ဘဝပဲ ခွေးပု”

ဘကြီးမိုးစကားကြောင့် ခွေးပု အလိုလို မြင်ယောင်နေမိသည်က မဆယ် ဂလိုင်ဝဲကျွေ။ ထိုချောင်းထဲတွင် နှစ်ပေါင်းများစွာ နှစ်မြှုပ်နေခဲ့သည့် သင်္ဘောလေး၊ ထိုသင်္ဘောလေးနှင့် အတူရှိနေဆဲဖြစ်သော မစိမ်းညို၏ဝိညာဉ်။

“ဒီတော့ မစိမ်းညိုဟာ မင်းနဲ့ပတ်သက်နေထယ်လို့ ပြောရမှာပဲ... မင်းရလာတဲ့ ဟောဒီလက်စွပ်ကလေးကို ရောင်းချပြီး မစိမ်းညိုအတွက် ကုသိုလ်ကောင်းမှု ပြုပေးလိုက်ပါကွယ်... ဒါမှ သူ့ခမျာ ကောင်းရာဘုံဘဝကို ခံစားနိုင်ရမှာ... ဪ မစိမ်းညို... မစိမ်းညို”

ဘကြီးမိုးက စိတ်မကောင်းစွာပြောရင်း ချောင်းရေပြင်ကို ဝေးကြည့်ပြီး ခွေးပုလက်ထံသို့ လက်စွပ်ကလေးကို ထည့်လိုက်သည်။ ခွေးပု လက်စွပ်ကလေးကိုကြည့်ရင်း ရင်တထိတ်ထိတ်ခုန်ဘူးမိသည်။ ကြည့်လေ။ ချောင်းရေပြင်နှင့်အတူ မဆယ်ဂလိုင်ဝဲကျွေတွင် စွဲလန်းစိတ်နှင့် မကျွတ်မလွတ်နိုင်ရှာသည့် မစိမ်းညိုဘဝ။

သို့တိုင် ရောင်းချပြင်ကိုကြည့်ရင်း ငွေယူကြည့်ရသော အိမ်
 မက်ထဲမှ လှိုင်းလုံးကြီးများနှင့်အတူ “ကျွန်မပစ္စည်းကို ပြန်ပေးပါ”
 ဟူ၍ တောင်းခံနေသည် မစိမ်းညိုဝိညာဉ်ရှိရာ မဆယ်ဂလိုင်းဝဲကျွေ့မှ
 အဖြစ်ကိုတွေးရင်း ကြက်သီးအလိုလို ထသွားမိလေတော့သည်။

လွန်ကျော်ဦး

စိန်မိုးယံစာပေမှထွက်ရှိသည့်စာအုပ်များ

- ၁။ ဝရဇိန် (ပရဆန်းကြယ်ဂန္ထီရဝတ္ထုတိုများ)
- ၂။ ဝရဇိန် (ပရဆန်းကြယ်လုံးချင်းဝတ္ထု)
- ၃။ ဝတ္ထီရဝိညာဉ် (ပရဆန်းကြယ်ဂန္ထီရဝတ္ထုတိုများ)
- ၄။ မိုးဆက်ရှင် (အချစ်လုံးချင်းဝတ္ထု)
- ၅။ မင်းပုည (စုံထောက်လုံးချင်းဝတ္ထု)
- ၆။ ဓနုတ်ကိုကိုဇော် (ဟာသဝတ္ထုတိုများ)
- ၇။ ဓနုတ်ဟိမ်းဇော် (ဂန္ထီရဝတ္ထုတိုများ)
- ၈။ ဝင်းဇော်(သုံးဆယ်) (စုံထောက်ဝတ္ထုတိုများ)
- ၉။ ဝင်းဇော်(သုံးဆယ်) (ဂန္ထီရဝတ္ထုတိုများ)
- ၁၀။ ရွှေယမင်းဦး (အညံ့အခိုက်ကြုံလျှင် ဓာတ်ရိုက်
ဓာတ်ဆင်ယင်ကြားများ - ၂)
- ၁၁။ ပန်းချီရဲမာန် (ပုံပြုဖုဒွင်ရှင်စုံ)
- ၁၂။ ပန်းချီရဲမာန် (ပုံပြုငါးရာ့ငါးဆယ်ပုံပြင်)
- ၁၃။ ပန်းချီအဝိပတိ (အံ့ဩဖွယ်သုတ ဂန္ထီရပုံပြင်)

နေတ်ဟိုက်လားလော်

ကပ္ပိယထိပ်သီး

ဝိညာဉ်ပြန်ဆာဓား

မားရှားရှပ် ရိုးငှာပိယဖိလ ပိလကခနိယာလိလခ လကခပိလခေးဌိ ဝိုဝ

ကိဝိုဝ ဝိုဝကိဝိးဒိဝို ဝိုဝခနိယာပိလိယ ဝိုဝကိဝိးပိလိယာ ဝိုဝကိဝိးပိလိယာ ဝိုဝကိဝိးပိလိယာ

စန္ဒတိဟိတိးဇေ

ဝိးဒိလ ဝိုဝကိဝိးပိလိယာ ဝိုဝကိဝိးပိလိယာ ဝိုဝကိဝိးပိလိယာ ဝိုဝကိဝိးပိလိယာ

လျှိုဝဝိုဝ ။ ဝိုဝကိဝိးပိလိယာ ဝိုဝကိဝိးပိလိယာ ဝိုဝကိဝိးပိလိယာ ဝိုဝကိဝိးပိလိယာ

ဂျာမလျှိုဇေ မလခနိယာ ဝိုဝကိဝိးပိလိယာ ဝိုဝကိဝိးပိလိယာ ဝိုဝကိဝိးပိလိယာ

စန္ဒတိဟိတိး (၃၅) ဝိဇ္ဇာပိဋက

။။၁၁၁၁၁၁၁၁

။။ ဝိဇ္ဇာပိဋကနိ ဝိုဝကိဝိးပိလိယာ ဝိုဝကိဝိးပိလိယာ ဝိုဝကိဝိးပိလိယာ

လျှိုလျှိုလျှိုလျှိုလျှို ဝိုဝကိဝိးပိလိယာ ။ ဝိုဝကိဝိးပိလိယာ ဝိုဝကိဝိးပိလိယာ

မြန်မာပြည် စစ်ကြီးပြီးစကာလဖြစ်သည်။

လျှိုလျှိုလျှိုလျှိုလျှို ဝိုဝကိဝိးပိလိယာ ။ ဝိုဝကိဝိးပိလိယာ ဝိုဝကိဝိးပိလိယာ

ထိုအချိန်က ကျွန်ုပ်သည် စစ်ကာလအတွင်း၌ အတူလက်တွဲ၍

လျှိုလျှိုလျှိုလျှိုလျှို ဝိုဝကိဝိးပိလိယာ ။ ဝိုဝကိဝိးပိလိယာ ဝိုဝကိဝိးပိလိယာ

တပ်သို့လေ့လာရန် တွေ့ရလေအထက်ပိုင်း၌ ရွာလေးတစ်ရွာသို့

လျှိုလျှိုလျှိုလျှိုလျှို ဝိုဝကိဝိးပိလိယာ ။ ဝိုဝကိဝိးပိလိယာ ဝိုဝကိဝိးပိလိယာ

သွားရောက်ကာ ၎င်းနှင့် စစ်အတွင်းကာလက ဆောင်ရွက်ထား

လျှိုလျှိုလျှိုလျှိုလျှို ဝိုဝကိဝိးပိလိယာ ။ ဝိုဝကိဝိးပိလိယာ ဝိုဝကိဝိးပိလိယာ

သည် ကိစ္စတစ်ခုပင်အတွက် တွေ့ဆုံပြီးပြန်လာခဲ့ရာ၊ ထိုအပြန်ခရီး

လျှိုလျှိုလျှိုလျှိုလျှို ဝိုဝကိဝိးပိလိယာ ။ ဝိုဝကိဝိးပိလိယာ ဝိုဝကိဝိးပိလိယာ

တွင် ကျွန်ုပ်နေထိုင်ရာ တွေ့တော်ကို တိုက်ရိုက်မပြန်ဖြစ်ဘဲ ရေညှိ

လျှိုလျှိုလျှိုလျှိုလျှို ဝိုဝကိဝိးပိလိယာ ။ ဝိုဝကိဝိးပိလိယာ ဝိုဝကိဝိးပိလိယာ

သင်းသို့ ခရီးဆက်ခဲ့ရလေ၏။

လျှိုလျှိုလျှိုလျှိုလျှို ဝိုဝကိဝိးပိလိယာ ။ ဝိုဝကိဝိးပိလိယာ ဝိုဝကိဝိးပိလိယာ

လျှိုလျှိုလျှိုလျှိုလျှို ဝိုဝကိဝိးပိလိယာ ။ ဝိုဝကိဝိးပိလိယာ ဝိုဝကိဝိးပိလိယာ

တို့ ဦးဆောင်သော ဖော်လှန်ရေးတပ် တစ်တပ်လုံးကို ပဲခူးရိုးမ အတွင်းရှိ လိုဏ်ဂူတစ်ဂူထဲ၌ ဖက်ဆစ်ဂျပန်များ ပိုင်းပိတ်ဆို တိုက် ခိုက်ခြင်းကို ခံခဲ့ကြရလေ၏။

ထိုသို့ ဖြစ်နေချိန်တွင် မမျှော်လင့်ဘဲ လိုဏ်ဂူထဲတွင် အင်းဝ ခေတ် နန်းစဉ်သုံးစားတစ်လက်ကို ရရှိခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ ထိုစဉ်က ထိုစားတွင်ရှိနေသော ထူးခြားချက်တစ်ခုမှာ လွန်စွာမှ အံ့ဩစရာ ကောင်းလှပေ၏။

အခြားတော့မဟုတ်၊ ထိုစားကို ရရှိသော နံရံပေါ်တွင် စား ကြောင်းများ ထွင်းထုထားလေ၏။ ထိုစားကို တွေ့ရှိသောသူမှာ မူလစားပိုင်ရှင်ဖြစ်သူအတွက် ရည်စူးပြီး တန်ဖိုးကြီးတရားတစ်ခု ဆိုတွင် သွားရောက်လှူဒါန်းပေးရန် တောင်းဆိုထွင်းထုထားသော စာပင်ဖြစ်သည်။

ထိုစားကို ရရှိသောအချိန်က ကျွန်ုပ်တို့သည် ဖက်ဆစ်ဂျပန် တို့၏ အလစ်အငိုက် ပိတ်ဆိုတိုက်ခိုက်ခြင်းကို လိုဏ်ဂူအတွင်း ခံလိုက်ရသဖြင့် ကျွန်ုပ်တို့သည် အုပ်စုနှစ်စုခွဲကာ ဖက်ဆစ်ဂျပန်များ ကို ပြန်လည်ထိုးဖောက် တိုက်ခိုက်၏။ ထိုသို့တိုက်ခိုက်ရာတွင် ကျွန်ုပ်တို့အုပ်စုတစ်စုသည် ထိုဖက်ဆစ်ဂျပန်များအား တိုက်ခိုက် ခုခံပြီး ကျွန်ုပ်မိတ်ဆွေကြီး ကပ္ပိယသီလ ဦးဆောင်သောအုပ်စုကို တော့ အင်းဝခေတ် နန်းစဉ်သုံးစားတစ်လက်ကို ယူဆောင်စေကာ လိုဏ်ဂူအတွင်းပိုင်း လူတစ်ကိုယ်ဝင်အပေါက်မှ လွတ်မြောက် ရောင်

တိမ်းစေခဲ့၏။

ကျွန်ုပ်တို့စီးသော အုပ်စုကတော့မူ ဖက်ဆစ်ဂျပန်များကို ခုခံတိုက်ခိုက်ရင်း ထိုလူတစ်ကိုယ်ဝင်ပေါက်မှ တဖြည်းဖြည်း ဆုတ်ခွာလွတ်မြောက်ခဲ့ပါတော့သည်။

သို့ဖြင့် ဖက်ဆစ်ဂျပန်များ တစ်ယောက်မကျန် မြန်မာပြည်မြေပေါ်မှပြေးရပြီး စစ်ကြီးပြီးဆုံးသွားသောအခါ ထိုစားကိုယူဆောင်ပြီး သိမ်းဆည်းထားသော မိတ်ဆွေကြီး ကပ္ပိယသီလထံ ယခုကဲ့သို့ ကျွန်ုပ်သွားရောက်ခြင်း ဖြစ်ပေသည်။

မိတ်ဆွေကြီး ကပ္ပိယသီလထံရောက်တော့ ထိုစားကို ၎င်းနှင့် ညီအစ်ကိုဝမ်းကွဲတော်သူ ကျွန်ုပ်တို့ တော်လှန်ရေးတပ်တွင် ယုံကြည်အားထားစိတ်ချရဆုံး သွေးသောက်ခဲ့သော သခင်မြင့်စိုးထံ၌ ထိုအချိန်ကတည်းက တစ်ပါတည်းလှူဆောင်စေကာ သိမ်းဆည်းထားခိုင်းခဲ့ကြောင်းသိရသဖြင့် သခင်မြင့်စိုးရှိရာ ရမည်းသင်းသို့ ကျွန်ုပ် ခရီးဆက်ခြင်း ဖြစ်တော့သည်။

ရမည်းသင်းရောက်တော့ သခင်မြင့်စိုး သိမ်းဆည်းထားသော ထိုစားကို ယူဆောင်ကာ ကျွန်ုပ်နေထိုင်ရာသို့ ချက်ချင်းကြိုရာကားဖြင့် ဖြန့်ထုတ်လိုက်ပါ လာခဲ့ရလေ၏။ သို့ရာတွင် ဖြစ်ချင်တော့တောင်ဂျွန်အောင် သချိုင်းကုန်း (သုဿန်)နှင့် မနီးမဝေ၌ ကျွန်ုပ်တို့ စီးရင်းလိုက်ပါလာသော ကားစက်ချို့ယွင်းသွားသဖြင့် ထိုနေရာ၌ပင် တစ်ညအိပ်ကြရတော့သည်။

ထိုညက အခြားခရီးသည်များ ကြုံရာကားများကိုစောင့်ပြီး
 လိုက်ကြသော်လည်း ကျွန်ုပ်သည် ခရီးဆက်တိုက်ကြိုထားရသဖြင့်
 အတော်လေးပင်ပန်းကာ ဆက်မလိုက်တော့ဘဲ တောင်ငူမြို့ရှိ
 ကျွန်ုပ်၏ အဒေါ်တစ်ဦးထံသို့ ဝင်ရောက်နားခိုရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်
 တော့သည်။

ထိုကြောင့် ကျွန်ုပ်သည် မိုးလင်းမှ အဒေါ်ဖြစ်သူအိမ်သို့ သွား
 ရောက်နားခိုရန် ဆုံးဖြတ်ပြီး ထိုညကတော့ တောင်ငူမြို့အဝင်
 သူဃာန်စရပ်တစ်ခုမှာပင် စတည်းချခဲ့လေတော့၏။
 ညသည် လပြည့်ညဖြစ်သဖြင့် လောကဓာတ်တစ်ခုလုံး အလင်း
 ရောင်များဖြင့် ရှင်းသန့်ကြည်လင်လှလျက်ရှိ၏။

သို့ရာတွင် ထိုနေရာ ထိုဝန်းကျင်ကား သူဃာန်မြေဖြစ်သဖြင့်
 တော်ရုံတန်ခုံလှ အိပ်ပိုမပြောနှင့်။ အနားကပင် ဖြတ်သွားဝံ့ကြမည်
 မဟုတ်ပေ။ ကျွန်ုပ်အတွက်ကတော့မူ ထိုကံစွမ်း၊ ထိုအတွေ့အကြုံ
 များသည် သိပ်ထူးဆန်းအံ့ဩစရာ မဟုတ်သလို ကြောက်လန့်
 မနေဝံ့စရာများလည်း မဖြစ်ပါချေ။

ထိုကြောင့် ကျွန်ုပ် ထိုကံသို့ ရွေးချယ်ဆုံးဖြတ်ပြီး သူဃာန်စရပ်
 ပေါ်၌ တစ်ယောက်တည်း အိပ်စက်အနားယူခဲ့ခြင်း ဖြစ်တော့၏။
 ကျွန်ုပ် ခရီးပန်းထွားခြင်းကြောင့် မှေးခနဲ အိပ်လျော့သွားကာ
 အတန်ကြာပြီးနောက် ကျွန်ုပ်နံ့ဘေးတွင် လူတစ်ယောက်၏ ပိပိသံ
 ကြားလိုက်ရသဖြင့် ကျွန်ုပ် ငါတစ်ယောက် လန့်နိုးကာ

အိပ်ရာမှ ချက်ခြင်းထကြည့်လိုက်သည်အခါ ကျွန်ုပ်နှင့် မနီမဝေးတွင် လူတစ်ယောက်၏ ပုံရိပ်လိုလို၊ လိပ်ပြာတစ်ကောင်လိုလို အရာတစ်ခုကို မသဲမကွဲတွေ့ရှိလိုက်ရလေ၏။

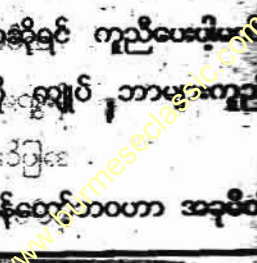
ရုတ်တရက်တော့ ကျွန်ုပ်အံ့သြထိတ်လန့်ခွားမိသည်။ သို့ရာတွင် မပိရိုးတပိုး ထိုသတ္တန်အရိပ်၏ ဝေဒါင်းသို့အသနားခံလာသော စကားများကြောင့် ကျွန်ုပ်နဂိုမူလအတိုင်းပင်ဖြစ်ကာ ၎င်း၏ စကားတို့ကို အောက်ပါအတိုင်း နားထောင်ခဲ့တော့သည်။

“ကျွန်တော့်ကို ကူညီပေးပါ မိတ်ဆွေရယ် ... ကျွန်တော်တောင်းပန်ပါတယ် ... ကျွန်တော့်ဘဝမှာ အတော်လေးဒုက္ခရောက်နေလို့ပါ ... မိတ်ဆွေမကူညီရင် ကျွန်တော့်ဘဝတော့ ဒီတစ်သက်ဆုံးပါပြီ”

ထူးဆန်းသော ထိုပုံရိပ်ထံမှ စကားများကြောင့် ကျွန်ုပ် စိတ်စင်တစား ဖြစ်သွားမိသလို၊ ၎င်းအတွက်လည်း စိတ်မကောင်းဖြစ်ခွားရသည်။ စိတ်မကောင်းဖြစ်ခြင်းမှာ တခြားတော့မဟုတ်။ ၎င်းသည် ဝိုသံစွတ်၍ တောင်းဆိုနေခြင်းကြောင့် ဖြစ်ပါသည်။

“ခင်ဗျားကိုသာ ကူညီပေးရမှာလဲ ... ခင်ဗျားလိုချင်တဲ့ အရာအညီ ကျုပ်တတ်နိုင်တာဆိုရင် ကူညီပေးပါမယ်။ ခင်ဗျားကို ကျုပ် ဘာမှမကူညီပေးရပါဘူး။ ပေးရမလဲဆိုတာ”

“ဒီလိုပါ မိတ်ဆွေ ... ကျွန်တော့်ဘဝဟာ အခုမိတ်ဆွေ

ဆွေ မြင်ရတဲ့အတိုင်း ပုံရိပ်မပီမသဖြစ်နေတဲ့ ဝိညာဉ်
လောကသားတစ်ဦးပါ ... အထူးသဖြင့် ကျွန်တော်ဟာ
အခြားဝိညာဉ်လောကသားတွေလို မဟုတ်ဘဲ တွယ်ရာ
မှီခိုရာမဲ့ဘဝ ရောက်နေရပါတယ်”

ထိုပုံရိပ်က စကားကို ခေတ္တဖြတ်လိုက်ပြီး အသံထွက် ငိုရွက်
လေသည်။ ပြီးမှ စကားကိုပြန်ဆက်၏။

“အခုလိုပုံစံဘဝမျိုးရောက်ရတာကို ကျွန်တော် အစအ
ဆုံးရှင်းပြမှ မိတ်ဆွေ သဘောပေါက်ပါလိမ့်မယ် ...
ဒါကြောင့် တဆတ်သည်းခံပြီးတော့ နားထောင်ပေးပါ။
အဲဒီလိုမှလည်း မိတ်ဆွေ နားလည်သဘောပေါက်ပြီး
ကျွန်တော့်ကို ကူညီပေးလို့ရမှာ”

“ကျွန်တော့်အကြောင်းကို အစက ပြန်ပြောရရင် ဒီလိုပါ
မိတ်ဆွေ ... ကျွန်တော်ဟာ သမ္မာအာဇီဝကျကျ
ခွန်အားနဲ့ ဝမ်းကြောင်းတဲ့ ပန်းရံဆရာတစ်ဦးပါ ...
ကျွန်တော့်မှာ အသက်လောက်မက မြတ်နိုးရတဲ့ ဇနီးတစ်
ယောက်လည်း ရှိပါတယ်”

“တစ်နေ့မှာပေါ့... မမျှော်လင့်ဘဲ ကျွန်တော်ဟာ နေပူ
မိုးရွာမရွှောင် အလုပ်ပင်ပန်းမီးမီးထားတဲ့ ဒဏ်တွေကြောင့်
အပြင်းဖျားပြီး နှစ်ရက်နဲ့တစ်ညတိတိ သတိလက်မပြော
ခဲ့ပါတယ် ... အဲဒီအချိန်မှာ ... ကျွန်တော့်ရဲ့ ခန္ဓာ

ကိုယ်ကနေ ကျွန်တော့်ဝိညာဉ်ဟာ အပြင်လောကကို
ခေတ္တရောက်ရှိခဲ့ရတယ် ဆိုပါတော့ဗျာ . . . ကျွန်တော့်
ဝိညာဉ်ဟာ ဆွေမျိုးသားချင်းတွေဆီ . . . ပြီးတော့ . . .
မိတ်ဆွေအပေါင်း အသင်းတွေဆီ အားလုံးပျံ့နှံ့အလည်
ရောက်ရှိခဲ့လို့ပေါ့”

“ဒီလိုနဲ့ . . . လွင်မြားနတဲ့ ကျွန်တော့်ဝိညာဉ်ဟာ
နှစ်ရက်နဲ့တစ်ညပြည့်ဖို့အချိန်မှာ ကျွန်တော့် မူလခန္ဓာ
ကိုယ်ထဲ ဝင်ရောက်ဖို့ ပြန်သွားချိန်မှာပဲ ကျွန်တော့်
ဘဝကြီးတစ်ခုလုံး ကပြောင်းကပြန်ကို ဖြစ်သွားရတော့
တာပါပဲ မိတ်ဆွေရယ်”

ဟု ပြောပြီး ထိုပုံရိပ်က ခွက်ကြီးတင် ငိုပြန်လေတော့၏။
အတန်ကြာမှ စကားကိုဆက်လေသည်။

“ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ . . . ကျွန်တော့်ခန္ဓာကိုယ်ထဲကို
တခြားဝိညာဉ်တစ်ဦးက ဝင်ရောက်ပြီး ကျွန်တော့် ခန္ဓာ
ကိုယ်နဲ့ အသက်ရှင်နေထိုင်နေလို့ပါပဲခင်ဗျား . . . မိတ်
ဆွေပဲ ဒီကိစ္စကို စဉ်းစားကြည့်ပါဦးဗျာ . . . ကျွန်တော်
ပိုင်ဆိုင်တဲ့ ခန္ဓာကိုယ်ထဲကို တခြားဝိညာဉ်တစ်ဦး အစား
ထိုးဝင်သွားရတဲ့ကိစ္စ ကျွန်တော့်ဘဝမှာ ဒီလောက်ကြီး
မားတဲ့ ဆုံးရှုံးမှုမျိုး ရှိဦးတော့မလား” *

ပြီးတော့ . . . ကျွန်တော့်ခန္ဓာကိုယ်ထဲ အစားထိုးဝင်

သွားတဲ့ ဝိညာဉ်ဟာ တခြားသူမဟုတ်ဘဲ ကျွန်တော်
 ကိုယ်တိုင် ပန်းရံအတတ်ပညာနဲ့ ဝူသွင်းပေးခဲ့တဲ့လူပျ
 ဒီလူဟာ လူ့ဘဝမှာတုန်းက လူကောင်းမဟုတ်ဘူး၊
 အရက်သောက် . . . ဖဲရိုက်နဲ့ အင်မတန် ဆိုးတေမုက်
 မဲတဲ့လူ . . . အခုတော့ . . . ကြည့်စမ်း . . . ဒီလူဟာ
 ကျွန်တော့်ခန္ဓာကိုယ်ထဲ ဝိညာဉ်အစားထိုးဝင်ရောက်ပြီး
 ကျွန်တော် အသက်မကမြဲလဲနီးလှတဲ့ ဇနီးကိုပါ အပိုင်
 သိမ်းရက်လေတယ်ဗျာ . . . ကျွန် တော်ဇနီးကကော့
 ဒီအကြောင်းကို လုံးဝသိရှာပုံမပေါ်ဘူး . . . ကျွန်တော့်
 အမှတ်အထင်နဲ့ပဲ ရှိနေခဲ့တယ် . . . ဒီထက်ဆိုးရွားလှတဲ့
 အဖြစ်က ဒီလူယုတ်မာကြောင့် အခု ကျွန်တော့်ဇနီးမှာ
 ကိုယ်ဝန်ရှိနေပြီဗျ . . . တော်တော်ရက်စက်ယုတ်မာ
 ဘဲလူဗျာ . . . ကျွန်တော်ဖြင့် ရင်နာလို့ မဆုံးပါဘူး
 မိတ်ဆွေရယ်'

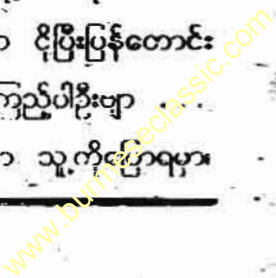
ထိုပုံရိပ်က မောသွားဟန်နှင့် စကားကို ဖြတ်တောက်လိုက်ပြီး
 စိတ်မကောင်းဖွယ် ငိုပြန်တော့သည်။ ကျွန်ုပ်လည်း ၎င်းပြောသမျှ
 နားထောင်ရင်းအတော်လေး စိတ်မကောင်း ဖြစ်ရပါသည်။ ကြားရ
 သောစကားနှင့် ကြုံရသောအဖြစ်အပျက်က တကယ်ကို မယုံ
 ကြည်နိုင်စရာလည်း ကောင်းလှပေ၏။

သို့ရာတွင် . . . ကျွန်ုပ်မျက်မှောက်ကြားရ ကြုံရသည့် အဖြစ်

အဖျက်မို့ မယုံကြည်၍လည်းမရတော့ချေ။ ပြီးတော့... သူ့အား
 ရဟန်းများဟောကြားထားသော တရားဒေသနာတော် အများအပြား
 တွင် သုံးမယုံတစ်ဘုံကျင်လည်ကုန်သော သတ္တဝါများစွာတို့အနက်
 ဝိညာဉ်လောကသားများကျင်လည်ရာသည် အင်မတန်မှ ဆန်နုပြား
 နှက်နဲလှသည်ဟူ၍ ရှိပေရာ။ ထို့ကြောင့် ထိုကဲ့သို့ ကြုံနေရသော
 ဖြစ်ရပ်မျိုးမှာ တကယ်ပင်မှန်ပေလိမ့်မည်။

ထိုပုံရိပ်သည် ငိုရွက်နေရင်း ၊ လန်းမှ ဆက်ပြောလာပြန်
 တော့၏။

“ဒါနဲ့ ကျွန်တော်လည်း ... အဲဒီလူ ညဘက်အိပ်တဲ့
 အချိန်မှာ အိမ်မက်အမျိုးမျိုးပေးပြီး နေရာဖယ်ပေးဖို့
 တောင်းပန်ခဲ့တယ်။ အကြိမ်ကြိမ်ပါပဲ ... ဒါပေမယ့်
 ဒီလူ ဒီစကားမျိုးပြောထွက်လာလိမ့်မယ်လို့ မထင်မိဘူး
 ဟာ ... သူဒီနေရာကနေ မဖယ်ပေးပါရစေနဲ့တဲ့ ...
 မကြာခင် အချိန်မှာ သူ့ရင်ခွေသွေးလေးကလည်း
 လူ့လောကထဲ ရောက်တော့မယ် ... ကျွန်တော့်ဇနီးကို
 လည်း ကျွန်တော်ချစ်သလို ချစ်သတဲ့ဟာ ... အဲဒါ
 ကြောင့် သာယာချမ်းမြေ့နေတဲ့ သူတို့မိသားစု ဘဝလေး
 ကို မဖျက်ဆီးဖို့ ကျွန်တော့်ထံမှာ ငိုပြီးပြန်တောင်း
 ပန်တယ် ... မိတ်ဆွေစဉ်းစားကြည့်ပါဦးဗျာ
 ဒီလိုစကားမျိုးကို ကျွန်တော်ကသာ သူ့ကိုပြောရမှာ

သူသာ ကျွန်တော့်နေရာကို လုတဲ့သူ ... ဒါကြောင့် ကျွန်တော်ဟာ ပုံစံမစီ တွယ်ရာမဲ့ ဝိညာဉ်ဘဝကို ရောက် နေတာပါ မိတ်ဆွေ ...”

“ဒီလိုနဲ့ ... ကျွန်တော်လည်း နေ့စဉ်နဲ့အမျှ စိတ် ဆင်းရဲသောကကြုံရပြီး ... ကြရာမရတဲ့အဆုံး ကျွန် တော်တို့ ဝိညာဉ်လောကသားတွေနဲ့ အမြဲထိတွေ့ ဆက်ဆံမြင်နိုင်တဲ့ သဒ္ဓါင်းစောင့်ဘိုးဘိုး တစ်ဦးထံမှာ ဒီအကြောင်းကိစ္စ အကုန်ပွင့်ပြော အကြံတောင်းတဲ့အခါ မှာ အဲဒီလူရဲ့ အုတ်ဂူကို ဖြိုလိုက်ရင် အဲဒီလူရဲ့ ဝိညာဉ် အပြင်ကို ပြန်ရောက်ပြီး ကျွန်တော့်ခန္ဓာကိုယ်ထဲ ကျွန် တော့်ဝိညာဉ် ပြန်ဝင်နိုင်မယ်လို့တော့ပြောတယ် ... အဲဒီလူရဲ့ အုတ်ဂူကို ရိုးရိုးသာမန်ပစ္စည်းနဲ့ ဖြိုဖျက်လို့ မရဘဲ ဘုန်းတန်ခိုးရှိတဲ့ လူတွေကိုင်ဆောင်တဲ့ ပစ္စည်း တစ်ခုခုနဲ့ ဖြိုဖျက်မှ ဒီလူရဲ့ ဝိညာဉ်ဟာ ပြန်ထွက်နိုင် မှာတဲ့”

“ဒါကြောင့် ... ကျွန်တော့်ဘဝကို ကယ်တင်နိုင်မယ့်လူ နေ့စဉ်နဲ့အမျှ စောင့်မျှော်ရင်း အခုလို မိတ်ဆွေမမျှော် လင့်ဘဲရောက်လာပြီး မိတ်ဆွေထံမှာပါလာတဲ့ ဇား တစ်လက်ဟာ ဘုန်းတန်ခိုးရှိတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေ ကိုင်ဆောင် တဲ့ဓားဖြစ်မှန်း ကျွန်တော် သိလိုက်ရတဲ့အတွက် မိတ်

ဆွေထံမှာ အခုလို အကူအညီ တောင်းရတာပါ”

ဟု ရှင်းပြလာသော ထိုပုံရိပ်စကားအဆုံးတွင် ကျွန်ုပ် ဇာတ်ရုပ်လည် နားလည်သဘောပေါက်သွားပြီး ချက်ချင်းဆုံးဖြတ်ချက်ချလိုက်လေတော့၏။

“ဒီကိစ္စဆို ဘာမှမပူပါနဲ့ဗျာ . . . ခင်ဗျားကို ကျွန်ုပ် ကူညီပါ့မယ်၊ ကဲ . . . ကျွန်ုပ် ဒီဓားနဲ့ ပြို့ဖျက်ပေးရမယ် အုတ်ဂူကိုသာ ပြပေတော့”

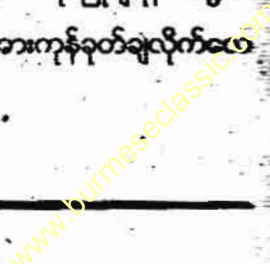
ဟု ကျွန်ုပ်က ပြောလိုက်လျှင် ထိုပုံရိပ်သည် လွန်စွာမှ ဝမ်းပန်းတသာဖြစ်ကာ ကျွန်ုပ်အား အကြိမ်ကြိမ်ကျေးဇူးတင် ကြောင်းပြောရင်း ထိုင်ချိန်းလေတော့၏။

ထို့နောက် . . . ကျွန်ုပ်သည် ၎င်းခေါ်ဆောင်ရာနောက်သို့ လိုက်သွားခဲ့၏။ အတန်ကြာလျှောက်လှမ်းပြီးသောအခါ အနည်းငယ်ဟောင်းစပြုနေသော အုတ်ဂူတစ်လုံးရှေ့တွင် ရပ်လိုက်ပြီးနောက် ၎င်းက . . .

“အဲဒီ အုတ်ဂူပဲ မိတ်ဆွေ”

ဟု ညွှန်ပြလေ၏။ ထိုအခါ . . . ကျွန်ုပ်သည် ၎င်းပြောထားသည့်အတိုင်း အုတ်ဂူခေါင်းပိုင်းမှစ၍ အရင်မြို့ချရန်အတွက် ဓားကို လက်မှကျွန်ုပ်ကျွန်ုပ်ပါအောင် ဆုပ်ပြီး အားကုန်ခတ်ချလိုက်လေတော့၏။

“ချင်”

“ချလွင်”

အုတ်ဂူနှင့် ဓားထိခတ်လိုက်သံအဆုံးတွင် ကျွန်ုပ်၏ ဓားသည်
ထည်း အံ့ဩစရာကောင်းလောက်အောင် လက်ထဲမှ လွင့်စဉ်ပျောက်
ကွယ်သွားရလေတော့သည်။ မည်သည့်နေရာမျှ အစရှာ၍မရတော့
ချေ။ လွန်စွာမှ ထူးဆန်းလှပေ၏တကား။

“ဟင် . . . ဒါဆို . . . မောင်ထိပ်သီး ကြုံတွေ့မြင်
မက်ရတဲ့ အိပ်မက်ဟာ အတော့်ကို ထူးဆန်းတာပါလား”

“ဟုတ်တယ် ဦးလေး . . . ကျုပ်တစ်သက်မှာ ဒီလောက်
ထူးဆန်း အံ့ဩစရာကောင်းတဲ့ အိပ်မက်မျိုး တစ်ခါမှ
မကြုံဖူးတာမို့ . . . ကျုပ်ကိုယ်တိုင်တောင် အဲဒီကိစ္စအတွက်
ယနေ့အချိန်အထိ ပြန်အမှတ်ရပြီး စိတ်မကောင်းဖြစ်နေ
တုန်းပဲဗျာ”

ဟု ကျွန်ုပ်က ထိုကိစ္စကိုကြုံတွေ့ပြီး ခြောက်လခန့်အကြာတွင်
ကျွန်ုပ်၏ ဦးလေးဖြစ်သူ ဦးသိရိအား အကြောင်းစုံပြန်ပြောပြလိုက်ခြင်း
ဖြစ်ပေ၏။

“ဒါနဲ့ နေ့စမ်းပါဦး . . . ပျောက်ဆုံးသွားတဲ့ အဲဒီစားကို
မောင်ထိပ်သီးလုံးဝ ရှာမတွေ့တော့ဘူးလား . . . ပြီး
တော့ ကိုယ်စားဝင်ထားတဲ့ ဝိညာဉ်မိသားစု အဖြစ်အပျက်
ကရော အပြင်မှာ တကယ်ပဲ တွေ့သလား”

ဟု မေးလာသဖြင့် ကျွန်ုပ်သည် သဲက်ပြင်းရှည်လျားစွာ
ချလိုက်ပြီး . . .

“အင်း . . . ဟုတ်တယ်ဦးလေး . . . ကျုပ် . . . အဲဒီ
တောင်ငူမြို့အဝင် သုဿန်ဇရပ်ပေါ်မှာ အိပ်ပျော်ပြီး
အိပ်မက်မက်တယ် . . . အိပ်မက်ထဲက အပြင်အပျက်
အတိုင်းမက်ပြီး အိပ်မက်က လန်နီးလာတဲ့အချိန်မှာ

အဲဒီတုန်းလက်ထဲမှာ လုံးဝမရှိတော့ဘဲ ပျောက်ဆုံးသွား
 တယ် ... ပြီးတော့ ... အိပ်မက်ထဲက ဝိညာဉ်
 မိသားစုအဖြစ်အပျက်ကတော့ အပြင်မှာတကယ်ရှိသ
 လား ... မရှိသလားဆိုတာလည်း ဘယ်လိုမှ အတတ်
 ပြောလို့မရခဲ့ဘူး ... ကျုပ် ခုနပြောသလို စိတ်
 မကောင်းတာက စစ်အတွင်းမှာ ကျုပ်တို့ လိုဏ်ဂူထဲက
 မပျော်လင့်ဘဲရခဲ့တဲ့စား ... အဲဒီစားရဲ့ မူလပိုင်ရှင်
 ဆန္ဒအတိုင်း မဖြည့်ဆည်းပေးနိုင်ခဲ့တဲ့အတွက်ကြောင့်
 ကျုပ်လုံးဝ စိတ်မကောင်းဖြစ်ခဲ့ရတာပဲ ဦးလေး”

ဟု ကျွန်ုပ်က စိတ်မကောင်းဟန်ဖြင့် ရှင်းပြပြောဆိုလိုက်လေ
 တော့သတည်း။

ဝန်ခံချက်။ ။ မိတ်ဆွေတစ်ဦး၏ ပြောပြချက်ကို အခြေခံ၍
 ရေးဖွဲ့ပါသည်။

ဝနုတ်ဟိထီးဇော်

အောင်

သုန္ဒရီသွေ့၊ သေဖြူ၊
ညာခရီးတစ်ခရီးတိုက်လန်စရာ

သုန္ဒရီဆွေ (သပြေ)

ညသရီးတစ်စလဲ့ထိတ်လန့်စရာ

ကျွန်တော်နှင့် မောင်သန်းပင်း ရွာကလေးကိုရောက်တော့ မောင်စပြုနေပြီ။ တူတော်မောင် သတို့သားလောင်း ထွန်းထွန်းဦးက ခရီးဦးကြိုပြုပြီး သူ့မင်္ဂလာမဏ္ဍပ်ရှိရာ ရွာလယ်ပိုင်းကို ခေါ်သွားကြသည်။ ကျွန်တော်ရောက်တယ်ဆိုရင်ပဲ သူ့လာ နှုတ်ဆက်၊ ငါလာနှုတ်ဆက်နှင့် နားချိန်ပင်မရ။ အတူပါလာသူ မောင်သန်းဝင်းကို အားနာသော်လည်း မတွေ့ရတာကြာပြီဖြစ်တဲ့ ဆွေမျိုးဉာတိ အပေါင်းအသင်းများနဲ့တွေ့တော့ စကားလက်ဆုံ ပြောမကုန်ဖြစ်နေမိသည်။ ကျွန်တော့်ညီနှင့် ခယ်မကလည်း ဆွေမျိုးကလည်းများ။ အပေါင်းအသင်းကလည်း များလှသဖြင့် မင်္ဂလာမဏ္ဍပ်အတွင်း လူစည်ကားလှပေသည်။

“ကဲ . . . အစ်ကိုကြီး နောက်မှစကားပြော ဟိုး . . . ဦးလေး

သုန္ဒရီဆွေ (သပြေ)

ညသရီးတစ်စခဲထိတ်လန့်စရာ

ကျွန်တော်နှင့် မောင်သန်းပင်း ရွာကလေးကိုရောက်တော့ မှောင်စပြုနေပြီ။ တူတော်မောင် သတို့သားလောင်း ထွန်းထွန်းဦးက ခရီးဦးကြိုပြုပြီး သူ့မင်္ဂလာမဏ္ဍပ်ရှိရာ ရွာလယ်ပိုင်းကို ခေါ်သွားကြသည်။ ကျွန်တော်ရောက်တယ်ဆိုရင်ပဲ သူ့လာ နှုတ်ဆက်၊ ငါလာနှုတ်ဆက်နှင့် နားချိန်ပင်မရ။ အတူပါလာသူ မောင်သန်းဝင်းကို အားနာသော်လည်း မတွေ့ရတာကြာပြီဖြစ်တဲ့ ဆွေမျိုးဉာတိ အပေါင်းအသင်းများနဲ့တွေ့တော့ စကားလက်ဆုံ ပြောမကုန်ဖြစ်နေမိသည်။ ကျွန်တော့်ညီနှင့် ခယ်မကလည်း ဆွေမျိုးကလည်းများ။ အပေါင်းအသင်းကလည်း များလှသဖြင့် မင်္ဂလာမဏ္ဍပ်အတွင်း လူစည်ကားလှပေသည်။

“ကဲ . . . အစ်ကိုကြီး နောက်မှစကားပြော ဟိုး . . . ဦးလေး

ရန်ထွန်းအိမ်မှာ စားဖို့သောက်ဖို့စီစဉ်ထားတယ် . . . ဒီက
ညှော်သည်ပါ တစ်ခါထဲသွားကြတာပေါ့ . . . ကဲ . . . လာ
ညဘက် ရွာတီးပိုင်းနဲ့ဖျော်ဖြေဦးမှာ . . . အဲဒီကျမှ တစ်ခါ
ပြန်လာတာပေါ့”

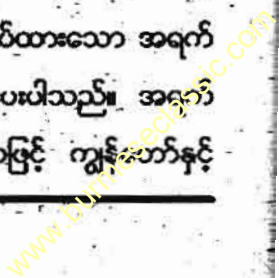
ညီဝမ်းကွဲ စိန်သောင်းက ဓာတ်မီးတစ်လက်ဖြင့် လာခေါ်
နေသဖြင့် ဆွေမျိုးမိတ်သင်္ဂဟများကို တောင်းပန်ပြီး ခဏလိုက်
သွားသည်။

“ကဲ . . . ဆရာတို့ ရေခဲချင်ရင် ပေ ၇ဒီမှာ အဆင်သင့်
ခပ်ထားတယ်၊ ရေခဲပြီးမှ စားကြတာပေါ့”

အစ်ကိုရန်ထွန်းအိမ်မှ သူရင်းငှားက ရေခဲရန်အဆင်သင့်
ပြင်ပေးသဖြင့် အားနာပါးနာ ကျွန်တော်တို့ ရေခဲလိုက်ပါသည်။
ရေခဲပြီး ခြောက်လှေများနှင့်အတူစားဖို့ နေရာယူလိုက်ကြသည်။

“ထမင်းမစားခင် နည်းနည်းလောက်ပေါ့ကွာ . . . ဆေး
ဖြစ်ပါးဖြစ် တို့တောအရက်ကလေး မြည်းကြပါဦး . . .
မင်္ဂလာဆောင်မှာညှော်ခံဖို့ လိုရမယ်ရ တောင်ပေါ်က မှာ
ထားတာကွ . . . သဘာဝချက်အရက်ပဲ . . . ဘာခံတု
ပစ္စည်းမှမရောဘူး”

အစ်ကိုရန်ထွန်းမှ တောသဘာဝ ချက်လုပ်ထားသော အရက်
ပုလင်းနှစ်ပုလင်းကို ကျွန်တော်တို့ဝိုင်းသို့ ချပေးပါသည်။ အရက်
နှင့်မြည်းရန် တောကြောင်သားဟင်းပါချပေးသဖြင့် ကျွန်တော်နှင့်

မောင်သန်းဝင်း တောကြောင်သားမြည်းလိုက် အရက်အနည်းငယ်
 သောက်လိုက်ဖြင့် အတော်အတန် မူးလာပြီဖြစ်သဖြင့် အရက်
 သောက်ခြင်းကို ရပ်ပစ်လိုက်သည်။ ထမင်းခိုင်းပါ အဆင်သင့်ဖြင့်
 နေသဖြင့် မင်္ဂလာဆောင်တွင် ကျွေးမွေးသော ဟင်းလျာများကို
 ဆာဆာဖြင့် တဝစားလိုက်သည်။

“အစ်ကို့ရေ . . . မနက်မှ တစ်ခါတွေ့သေးတာပေါ့၊
 မင်္ဂလာဆောင်အိမ် ပြန်သွားဦးမယ် . . . ဟိုမှာ ဆွေမျိုး
 တွေ့ အပေါင်းအသင်းတွေကို ခုခဏနေ ပြန်လာမယ်လို့
 ပြောလာခဲ့တာ”

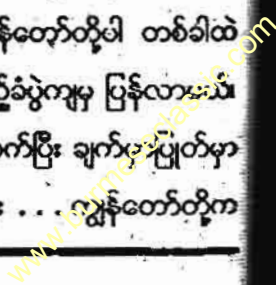
ဟု နှုတ်ဆက်ရင်း ကျွန်တော်ညီ စိန်သောင်းနှင့်အတူ
 ဝေလာမလှုပ်သို့ ကျွန်တော်တို့ ပြန်သွားကြသည်။

“ဟဲ့ . . . ဘယ်သူလဲလို့၊ ငါ့မောင် . . . ကျော်လွင်ကိုး။
ကြည့်စမ်းဟယ် ဝလို့၊ ဒါထက် နင့်ဇနီး မနှင်းနုတို့ကော
နေကောင်းရဲ့လား။ မနက်ကျ တို့အိမ်လာခဲ့ဦးနော်”

အစ်မဝမ်းကွဲတော်သူ အုတ်တွင်းကုန်းရွာမှ မမြင့်သူက ကျွန်
တော့်ကိုမြင်တော့ အားရဝမ်းသာနှုတ်ဆက်ရင်း အိမ်လည်ခေါ်နေ
သည်။

“အစ်မ ဒီညမပြန်ဘူးလား . . . ၁၅-မိနစ်လောက်
လျှောက်ရတာ ပြန်ပေါ့ . . . ကျွန်တော်တို့ပါ တစ်ခါထဲ
လိုက်မယ် . . . မနက် မင်္ဂလာညှော်ခဲပွဲကျမှ ပြန်လာမယ်။
ဒီမှာက တီးတာဆိုတာတွေနဲ့ နောက်ပြီး ချက်ပြုတ်မှာ
တွေနဲ့ အိပ်ရမှာလည်း မဟုတ်ဘူး . . . ကျွန်တော်တို့က

ခရီးပန်းလာတာ၊ အစ်မတို့ရွာကို လိုက်အိပ်မယ်”

ကျွန်တော်က နားအေးဝါးအေးနေလိုသဖြင့် အစ်မတို့ရွာမှာ သွားအိပ်လိုကြောင်း အစ်မကိုပြောလိုက်မိသည်။

“ဟဲ့ . . . ငါပြန်လို့ ဘယ်ဖြစ်မလဲ၊ ကိုယ့်တူ ကိုယ့်သား မင်္ဂလာပွဲ . . . အောက်ခြေသိမ်းလုပ်ကိုင်စောင့်ရှောက် ပေးရမှာဟဲ့ . . . နင်တို့သွားချင်ရင် စိန်သောင်းတို့ညီအစ် ကိုတွေ ယိုက်ပို့ခိုင်းလိုက်မယ် . . . ညကြီးမင်းကြီး သွား မနေပါနဲ့ဟယ်၊ တစ်ညတစ်လေ ဒီလိုပဲ ဖြစ်သလိုအိပ် လိုက်ကြတာပေါ့”

“ကဲ . . . အစ်မ လုပ်စရာရှိတာသာလုပ်၊ ဟိုမှာ အောင် ငြိမ်းတို့လူစု လှမ်းခေါ်နေလို့ ကျွန်တော်သွားလိုက်ဦးမယ်”

ကျွန်တော်လည်း ငယ်သူငယ်ချင်း အောင်ငြိမ်းနှင့် ကျော်ဝတို့ စကားဝိုင်းသို့ ထွက်လာမိသည်။ အစ်မ မမြင့်သူက ချက်ရေးပြုတ် ရေးကိစ္စအတွက် အမျိုးသမီးအုပ်စုဘက်သို့ ထွက်သွားလေသည်။

“သူငယ်ချင်း နေကောင်းရဲ့နော်၊ ဘယ်လိုလဲ . . . သီးနှံ တွေ စပါးတွေအတော်ရရဲ့လား၊ စိုက်ပျိုးရေးသမားတွေ ခေတ်ပဲကွာ . . . အစစ အဆင်ပြေမှာပေါ့”

ကျွန်တော်က သူငယ်ချင်းများကို နှုတ်ဆက်လိုက်ရာ သူငယ် ချင်းကျော်ဝက . . .

“ငါ့လခွီး . . . မင်းဆီက အရက်စော်နဲ့လိုက်တာကွာ”

ဒီအရွယ်အထိ သောက်တုန်းပဲလားကွ”

“မဟုတ်ပါဘူးကွာ . . . အပေါင်းအသင်းတွေတွေ့တာနဲ့ တစ်ခွက်တစ်ဖလားငုံလာတာပါ . . . စွဲစွဲမြဲမြဲရယ် မဟုတ် ပါဘူး . . . အချမ်းပြေလေးပါကွာ”

ဟု မလုံမလဲဖြင့် ကျွန်တော်ဖြေလိုက်သည်ကို မောင်သန်းဝင်းက ပြုံးလျက် ကျွန်တော့်စကားကို ခေါင်းညိတ်ထောက်ခံလိုက်သည်။

ရွာတီးဝိုင်းအဖွဲ့၏ တေးသံများကလည်း ကောင်းလှသဖြင့် လာရောက်နားထောင်ကြသူများ မလျှပ်အတွင်းသာမက အိမ်ထဲ ထပ်မှာပင် လူအပြည့်ဖြစ်နေသည်။

“အစ်ကိုရေ . . ဒီအတိုင်းဆို တစ်ညလုံး ကျွန်တော်တို့ အိပ်ရမှာမဟုတ်တော့ဘူး . . . ခံမိပန်းလာတာ ခဏဖြစ် ဖြစ် လှဲချင်လိုက်တာ အစ်ကိုရယ်”

မောင်သန်းဝင်းက တဝါးဝါးသမ်းရင်း ကျွန်တော့်ကို တီးတိုး စကားဆိုလာသည်။ ကျွန်တော့်ကို အားကိုးပြီး အဖော်အဖြစ် လိုက်လာသူဖြစ်သဖြင့် ကျွန်တော်လည်း သူ့ခဏနားနေရန် ဘယ်လို စီစဉ်ရမှန်းမသိ ဖြစ်နေသည်။

“ငါ့ညီရေ . . လူတွေဒီလောက်များနေတာ၊ ခဏလှဲဖို့ တောင် ဘယ်လိုစီစဉ်ရမှန်းမသိတော့ဘူး . . . ကဲကွာ မထူးတော့ပါဘူး . . . အစ်မ မမြင့်သူတို့ရွာ သွားအိပ်မယ် ကွာ . . . ဒီရွာနဲ့ ဘာမှမဝေးဘူး . . . မိနစ် (၂၀)ထက် ပိုမလျှောက်ရဘူး . . . တို့ဒေသက အေးချမ်းတယ်၊ မြေမ ကြောက်ရင် ဘယ်အချိန်သွားသွား အန္တရာယ်မရှိဘူး ကဲ . . ပြောနေကြတာပဲ . . သွားမယ်ကွာ”

ကျွန်တော်က ကျွန်တော်တို့ရွာနဲ့ တစ်မိုင်ခန့်ဝေးသော မြင့်သူတို့ရွာသို့ သွားရန် ပြင်လိုက်သည်။ မြေကင်း အန္တရာယ်အတွက် လက်နှိပ်ဓာတ်မီးယူသွားသင့်သဖြင့် သူငယ်ချင်းလုံးပွန်း၏ တတ်ခဲ

နှစ်လုံးထိုးဓာတ်မီးကို ခေတ္တငှားလိုက်သည်။

“သူငယ်ချင်း . . . ငါ့ဓာတ်မီးက ဓာတ်ခဲအားသိပ်မ
ကောင်းတော့ဘူး . . . ဒါပေမယ့် မြွေတွေကင်းတွေတော့
မြင်နိုင်ပါတယ် . . . အိမ်သာသွားချင်ရင်တော့ အိမ်ရှေ့
အိမ်ကိုသာသွားပေရော့ . . . ဒီအိမ်နောက်ဖေးမှာက
ချက်တဲ့ပြုတ်တဲ့အဖွဲ့တွေနဲ့”

ကျွန်တော်လည်း ဘာမှပြန်ပြောမနေတော့ဘဲ လှထွန်းဓာတ်မီး
ယူလာပြီး ရွာထဲကအသာ ထွက်လာမိတော့သည်။ ကျွန်တော်တို့
ဘယ်မှာသွားအိပ်မည်ဆိုတာကိုလည်း အားနာသဖြင့် ဘယ်သူမှ
မပြောခဲ့ချေ။ ကျွန်တော်တို့ ရွာကထွက်လာတော့ ညရုစ်နာရီ
ခွဲခန့်ရှိချေပြီ။ ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်သား သောက်ထားသော
အရှိန်ကြောင့် ခိုဝေခိုဝေနှင့် ရွာကလေးထဲမှ တိတ်တဆိတ် ထွက်
လာပါတော့သည်။

ဆောင်းညချမ်းဖြစ်သဖြင့် နှင်းမှုန်များကလည်း တဖွဲဖွဲ ကျ လျက်ရှိသည်။ လက်နှိပ်ခါတ်မီးကလည်း ရှေ့တစ်လန်ကွာလောက် ပင် ကောင်းကောင်းအလင်းရောင် မပေးနိုင်။ ခေါင်းငုံ့လျက် ကိုယ့် ခြေလှမ်း ရှေ့သုံးတောင်ကွာလောက်သာ ကြည့်လျှောက်နိုင်တော့ သည်။

“အစ်ကို့ရေ ဆေးလိပ်တစ်လိပ် ယူဖွာလာတာကမှ ဝါတ် မီးထက် အလင်းရောင်ရဦးမယ် . . . လင်းတဲ့ဝါတ်မီး ငှား ခဲ့ပြီးရော . . . ကျွန်တော်တော့ အစ်ကို့နောက်ကနေ မှန်း လိုက်နေရတယ် . . . သောက်ထားတာတောင် ဘယ် ရောက်ကုန်မှန်းမသိတော့ဘူး . . . ချမ်းလားလို့က်တာ”

“မင်းကလည်းကွာ ဘာမှမစိုးရိမ်စမ်းပါနဲ့ လိုရွာနဲ့ အဲဒီ

အုတ်တွင်းကုန်းဆိုတဲ့ရွာက လှမ်းခေါ်တောင် ကြားနေရတာ လာစမ်းပါ လမ်းလျှောက်ရင်း တဖြည်းဖြည်းနွေးလာမှာပါ”

ကျွန်တော်က မောင်သန်းဝင်ကိုပြောရင်း ခြေလှမ်းမြန်မြန် လှမ်းနေသဖြင့် သူနှင့်ကျွန်တော် တစ်လန်ကွာလောက် လှမ်းသွားသည်။

“အစ်ကို နေပါဦး။ ဒီမှာ ဘာကြီးမှန်းမသိဘူး ကျွန်တော့်အနား ဆန်ကောတစ်ချပ်နဲ့ ယပ်ပေ ဘင်ယပ်နေသလို တိုင်းတိုင်းနဲ့ . . . ဒီဘက် ဓါတ်မီးထိုးပြစမ်းပါဦး . . . ကြက်သီးကို ဖျန်းကေနေထ သွားတာပဲ”

“မင်းကလည်း မူးမူးရွှေရွှေနဲ့ ပြောနေပြန်ပြီ . . . အတူတူ သွားတဲ့လူချင်း ငါတော့ဘာမှ မကြားရမခံစားရဘူး။ မင်းစိတ်ထင်လို့ပါကွာ . . . ကဲ . . . ငါ ဓါတ်မီးနဲ့ ထိုးကြည့်ပြီးပြီ။ ဘာရှိလို့လဲ . . . ကဲလာ . . . ငါနဲ့ကပ်လိုက်”

ကျွန်တော်က မောင်သန်းဝင်ကို ကျွန်တော်နဲ့ ကပ်လိုက်ရန် ပြောပြီး လူသွားလမ်း အလယ်ခေါင်ကနေ တဖြည်းဖြည်းသွားပါသည်။

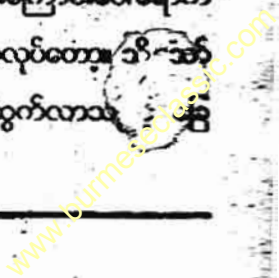
အောင်မလေး . . . ဟဲ့ မောင်သန်းပင်း လုပ်ပါဦး . . . ငါ့မျက်နှာနားကပ်ပြီး မင်းပြောသလို ဆန်ကောတစ်ချပ်နဲ့ ယပ်ခပ်နေသလို တိုင်းတိုင်းနဲ့ . . .”

“ဟုတ်တယ်အစ်ကို ကျွန်တော် သိလိုက်တယ် ... တာ
လာပြန်ပြီ အစ်ကိုရေ ... ကျွန်တော်တို့ကို ရွှေကနေလုပ်
လိုက် ဘေးကနေလုပ်လိုက်နဲ့ ... မဖြစ်ဘူး ...
နောက်ပြန်လှည့်မှ ကျွန်တော် ကြောက်လာပြီ”

“ဒီလောက်လျှောက်လာပြီးမှ ပြန်လှည့်သွားချင်တော့ဘူး
တို့ လက်ထဲတုတ်တို့တစ်ချောင်းတောင် မပါဘူးကွာ ...
တာ ... ဟေ့ကောင် ငါ့ အနားကပ်နေ ခုတစ်ခါ အသံ
ပိုပြင်းလာတယ်”

“ဟုတ်တယ် အစ်ကို ... ပြန်လှည့်ကြပါစို့ ... ကျွန်
တော် ရောက်ချင်ရာရောက် ထွက်ပြေးချင်စိတ်ပေါက်
လာပြီ”

ကျွန်တော်လည်း လန့်လာသည်။ မောင်သန်းဝင်း ထွက်ပြေး
မှာစိုးလို့ သူ့လက်ကို ဆွဲထားရသေးသည်။ ရွာဘက်ကို လှမ်းအော်
ရင်လည်း မင်္ဂလာအောင်က တီးသံမှတ်သံ သီချင်းသံများကြောင့်
ကြားနိုင်မည်မထင်။ တစိုးစိုးလုပ်နေသည့် အသံကလည်း ပိုလို့သာ
သိရလာသည်။ နောက်ဆုံးလမ်းပေါ်မှဆင်းပြီး လှည်းလမ်းကြောင်းပေါ်
နှစ်ယောက်သား ဆင်းလာခဲ့သည်။ လှည်းလမ်းကြောင်းပေါ်ရောက်
တော့ တစိုးစိုးအသံမကြား ယပ်ခပ်သလိုလည်း မလုပ်တော့။ သိအော်
လမ်းပေါ်မှ လှည့်သည်သံလို အသံနက်ကြီးနဲ့ ထွက်လာသလို
လှမ်းကို အပြန်နှုန်းတင်၍ သွားနေမိသည်။

လှည်းလမ်းကြောင်းနှင့် ယှဉ်နေသော လူသွားလမ်းမှာ တဖြည်းဖြည်းနှင့် လှည်းလမ်းကြောင်းနဲ့ ကွာမှန်းမသိကွာလျက်ရှိရာ ကြောက်လန့်ဖွယ်အသံနှင့် တဂိုးဂိုးယပ်ခပ်သလိုလုပ်နေမှုလည်း မခံစားရတော့ပေ။ သို့သော် ကြောက်စိတ်က မပြယ်ဘဲ နှင်းထူထူ ညမောင်မောင်ထဲ နှစ်ယောက်သား လက်တွဲမဖြုတ်ရဲ့တော့ချေ။ တဖြည်းဖြည်း အုတ်တွင်းကုန်းရွာနားနီးလာပြီဖြစ်သဖြင့် ရဲစိတ် များပြန်ဝင်လာသလို ဖြစ်လာသည်။

“ဗျို့ ... ဆရာတို့”

ဟူသော အသံက ထန်းနှစ်ပင်ခြေ ရှေးမှ ရုတ်တရက် ထွက်လာသည်။

“အောင်မယ်လေး ... လုပ်ပါဦး အစ်ကို”

မောင်သန်းဝင်းက ကျွန်တော့်ကို ပြေးဖော်လိုက်ပါသည်။ ကျွန်တော်က ထန်းပင်ရင်းသို့ လက်နှိပ်ခါတ်မီးထိုးကြည့်လိုက်ရာ လူတစ်ယောက်ရပ်နေသလို မသဲမကွဲ မီးရောင်ပိုန်ပိုန်အောက်တွင် မြင်လိုက်ရသည်။

“လူပါကွ ... မကြောက်စမ်းပါနဲ့ တဲ့နှစ်ယောက်စလုံး သိုင်းတတ်ထားတာပဲ”

ကျွန်တော်က နှစ်သိမ့်စကားဆိုခိုက် ထန်းပင်အောက်မှ စကားသံထွက်လာပြန်သည်။

“ကျုပ် ထန်းရည်ခိုးတက်နေတာဗျို့ ခင်ဗျားတို့ နှစ်ဦးယူ

သွား . . . ကျွပ်အတွက် ပြန်တက်ယူလိုက်ဦးမယ်”

ပြောပြောဆိုဆို ထန်းပင်ပေါ်တက်သွားသဖြင့် ကျွန်တော် တို့လည်း ထန်းပင်အောက်က ထန်းရည်နှစ်အိုးကို ယူလိုက်သည်။

“ငါ့ညီရေ အချမ်းပြေ အကြောက်ပြေ အစ်မမြင့်သူတို့အိမ် ကျ တဝသောက်ကြတာပေါ့ကွာ”

ဟု မောင်ထန်းဝင်ကို ပြောပြီး ထန်းပင်ပေါ်မှလူကို ငါတ် မီးနှင့်ထိုးကြည့်ရာ ထန်းပင်ပေါ် အလင်းမရောက်သဖြင့် မမြင်ရ။

“ကျေးဇူးပဲ ဆရာရေ”

ကျွန်တော်က ဓါတ်မီးတစ်လက်ဖြင့် ရှေ့ကိုကြည့်ဂရုစိုက် သွားနေသလို မောင်သန်းဝင်းကလည်း ထန်းချည်အိုးနှစ်လုံးကို မဖိတ်အောင် ဂရုစိုက်သွားနေရသည်။ ရွာနှင့် တစ်ဖာလုံလောက် သာ ဝေးတော့သဖြင့် ဖြေးဖြေးမှန်မှန်သာသွားနေပါသည်။ မင်္ဂလာဆောင်က သီချင်းဆိုသံများကလည်း ကြားနေရဆဲ ဖြစ် ပါသည်။ အုတ်တွင်းကုန်းရွာထိပ်မှ ဦးလေးထွန်းဝအိမ်က မီး ရောင်တလက်လက်ကို လှမ်းမြင်နေချိန်။

“ဟာ . . . အစ်ကို . . . ကျွန်တော့် လက်ပေါ် အေးကန် ဆိုပြီး မြွေတစ်ကောင်ပတ်လိုက်သလိုပဲ ကြည့်စမ်းပါဦး ကျွန်တော် ထန်းချည်အိုးတွေ လွှတ်ချလိုက်တော့မယ်”

“မင်းကလည်း ခုထိအကြောက်မပြေးသေးဘူး . . . ကဲ

ဘယ်မှာလဲ မြေ ... ထန်းရည်စက်မှန်တော့ အေးကနဲ
ဖြစ်သွားတာဖြစ်မှာပေါ့ကွာ”

မောင်သန်းဝင် လက်နှစ်ဖက်လုံးကို ဓါတ်မီးပြင်ထိုးကြည့် ရာ
ဘာကောင်မှမတွေ့ရ။

“ဟာ ... ကျွန်တော် မကိုင်ချင်တော့ဘူး ... ဓါတ်မီး
ကျွန်တော် ပေး အစ်ကိုပဲကိုင်ဗျာ ဘာမှန်းကိုမသိဘူး ...
တော်ကြာ အေးကနဲဆို မြေပတ်လိုက်သလို ဖြစ်ဖြစ်သွား
တယ် ... ဓါတ်မီးနဲ့ ထိုးကြည့်တော့လည်း ဘာမှမရှိ
ဘူး”

“ကဲပါကွာ ... ရွာထိပ်ပဲရောက်နေပြီ ငါပဲကိုင်ပါတော့
မယ် ... ကဲ ... ပေး ပေး”

ကျွန်တော် သူ့လက်ထဲမှ ထန်းရည်အိုး နှစ်လုံးကိုယူပြီး သွား
နေရာ ရွာထိပ်အဝင်ခွေးများထွက်လာပြီး ကျွန်တော်တို့နှောက်
အတင်းထိုးလိုက်နေပါသည်။

“ဦးလေးထွန်းဝ ရေလုပ်ပါဦး ဓါတ်မီးပါယူခဲ့ပါ ...
ကျွန်တော်တို့ကို ခွေးတွေဝိုင်းဆွဲတော့မယ်”

ရွာထဲမှခွေးများ ထွက်လာပြီး ဟောင်လိုက်အူလိုက် အတင်း
ပြေးဆွဲလိုက်လုပ်နေသဖြင့် အသည်းတထိတ်ထိတ် ရင်ထဲမှာ ခြစ်
နေရသည်။ ထိုစဉ် ဦးလေးထွန်းဝနှင့် သူ့သားကြီးကောင်
ဓါတ်မီးများ ကိုယ်စီကိုင်လျက် ထွက်လာကြသည်။

“ဟေ့ ... ဘယ်သူတွေလဲ ကွ့”

ဟူသော ဦးလေးထွန်းဝအမေးကို

“ကျွန်တော် ဟိုဘက်ရွာက ကျော်လွင်ပါ ... ဦးလေး
လုပ်ပါဦး ကျွန်တော်တို့ကို ခွေးတွေကိုက်တော့မယ်”

“ဟယ် ... ငါတူပါလား ဘယ်နှယ်အချိန်မတော်ကြီး
ဟာ ... မင်းလက်ထဲ ဘာကြီးကိုင်ထားတာလဲ”

ဦးလေးထွန်းဝတို့သားဖေ ဓါတ်မီးရောင်ကြောင့် ကျွန်တော်တို့
ထင်းထင်းလင်းလင်းမြင်နေရသည်။ ကျွန်တော်တို့ အနား၌ ခွေး
ဆယ်ကောင်ခန့် ဟောင်လိုက် အူလိုက်ဖြင့် အသည်းယားဖွယ်
မြင်နေရသည်။

“ဟေ့ကောင် မောင်ကျော်လွင် မင်းလက်ထဲက ဘာကြီး
တွေလဲကွ လွှင့်ပစ်လိုက်စမ်းပါ အဲဒါကို မြင်လို့ခွေးတွေ
ဒီလောက်ဖြစ်နေတာကိုး”

“ထန်းရည်အိုးပါ ... ဦးလေးထွန်းဝရဲ့ ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ဟေ့ကောင် ဘယ်ကထန်းရည်အိုးဟုတ်လို့လဲ အိုးကွဲကြီး
ထဲ ဘာကြီးထည့်လာမှန်းမသိဘူး အပြန်လွှင့်ပစ်လိုက်စမ်း”

ကျွန်တော်လည်း ဦးလေးထွန်းဝ ဓါတ်မီးရောင်ဖြင့် အသေ
အချာကြည့်လိုက်ရာ အိုးကွဲထဲ ထန်းသီးလုံးကြီးများ ထည့်ထား
သည်ကိုတွေ့လိုက်ရသဖြင့် တအံ့တဩဖြစ်သွားလျှင် လက်ထဲမှ
လွှတ်ချလိုက်သည်။ ကျွန်တော် လွှတ်ချလိုက်သော အိုးကွဲနှင့်

ထန်းသီးလုံးကြီးများသည် တလိမ့်လိမ့်ဖြင့် လှည်းလမ်းကြောင်းသို့ လိမ့်ဆင်းသွားတော့သည်။ ခွေးများ တအားထိုးဟောင်ပြိုး ထန်းသီးလုံးနောက်ပြေးလိုက်ကြသည်ကို ထိတ်ထိတ်လန့်လန့် တွေ့လိုက်သည်။ လှည်းလမ်းကြောင်းတစ်လျှောက် တဖုတ်ဖုတ်ထွက်ပြေးသည့် ခြေသံကြားသဖြင့် ဓါတ်မီးများဖြင့် ထိုးကြည့်ရာ ဘာ မျှမတွေ့ရသော်လည်း ခွေးများဟောင်၍ နောက်မှအပြေးလိုက်နေသည်ကို ကျွန်တော်တို့တွေ့လိုက်သည်။

“ကဲ . . . ကဲ ငါ့တူတို့ အိမ်ထဲဝင်ကြဦး ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ . . . ဦးလေးပြောပြပါဦး မင်းတို့ဟာ ဘာတွေဖြစ်ပြီဦး ဘာတွေလုပ်လာတာလည်း မသိဘူး”

ဦးလေးထွန်းဝက ကျွန်တော်တို့ကို သူ့အိမ်ထဲခေါ်သွားသဖြင့် ကျွန်တော်နှင့် မောင်သန်းဝင်းလိုက်သွားသည်။ မောင်သန်းဝင်းက ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်လျှက်ရှိနေသဖြင့် ဧရတစ်ခွက် တောင်းတိုက်လိုက်၏။ ကျွန်တော်က မင်္ဂလာဆောင်အိမ်ကနေ ဒီရွာကို အိပ်ဖို့လာသည့်အကြောင်း၊ ကျွန်တော်တို့ရွာနှင့် ဒီရွာသွားသည့် လူသွားလမ်းအတိုင်း လျှောက်လာရာ ဆန်ကောဖြင့် ယပ်ခပ်သလို ခံစားနေရသဖြင့် လှည်းလမ်းကြောင်းအတိုင်း လျှောက်လာမိကြောင်း ထန်းနှစ်ပင်နားရောက်တော့ ထန်းချည်နိုးတက်သူနဲ့တွေ့လို့ ထန်းချည်နှစ်နှစ်ပေးလိုက်ကြောင်း သူပေးလိုက်သည့် ထန်းချည်မှာ အိုးကွဲနဲ့ ထန်းသီးလုံးသာဖြစ်နေကြောင်း ကြုံတွေ့သမျှကို အသေးစိတ်ရှင်းပြတော့

ဦးလေးထွန်းဝက ခေါင်းတည့် ညိတ်ဖြင့် နားထောင်နေပါသည်။

“အင်း . . . ဖြစ်နိုင်ချေရှိတယ် . . . မကျွတ်မလွတ်ဘူး ထင် . . . တယ်အေးလေ အသေဆိုးနဲ့ သေရတာပဲ ဘယ် ကောင်းရာ မွန်ရာရောက်မလဲ”

ဦးလေးထွန်းဝ တစ်ယောက်ဘာပြောမှန်းမသိဖြစ်နေသဖြင့် ကျွန်တော်တို့ နှစ်ဦးအကြောင်သား ဖြစ်နေသည်။

“အဖေကလည်း ဒီလူအကြောင်းသိသားနဲ့ စိတ်ကောင်း လည်းမရှိ အကျင့်လည်းမကောင်းတော့ ဘယ်တော့မှ ကောင်းရာမရောက်ဘူး”

ဦးလေးထွန်းဝသားကပါ ဝင်ပြောပြန်ရာ ကျွန်တော်လည်း မအောင့်အီးနိုင်တော့ဘဲ ဘယ်သူ ဘာဖြစ်တာလဲဟု မေးလိုက် ပိပါသည်။

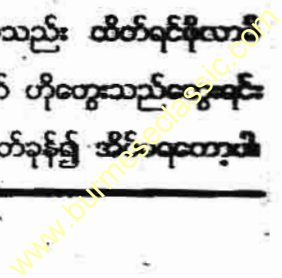

“အော် . . . ငါ့တူတို့ ဘယ်သိပါ့မလဲ . . . တို့ရွာက မိခင်နဲ့ညားတဲ့ ဟိုကနွားက ငမဲညှိဆိုတဲ့ကောင်ပေါ့ကွာ နေ့တိုင်းမူးရူးနေတာ တော်ကြာဘယ်သူ ကြွက်ခိုးလို့ တော်ကြာဘယ်သူ ဘဲခိုးလို့နဲ့ လက်ခြေကလည်းဆော့ တော်ကြာဘယ်သူနဲ့ ရန်ဖြစ်လို့ တော်ကြာဘယ်သူရိုက် လို့နဲ့ အော့ကြောလန်ပေါ့ကွာ . . . လွန်ခဲ့တဲ့ နှစ်ပတ် လောက်က အဲဒီထန်းနှစ်ပင်ပေါ်ကနေ တူလို့ ကတာ ထန်းရည်အိုးကွဲတွေကြားမှာ ပြင်းမကောင်၊ ရှမကောင်း

ရုပ်ပျက်ဆင်းပျက် သေနေလိုက်တာ နောက်မိုးလင်းမှ
 သိရတယ် ... အဲဒီကောင်တစ္ဆေ သရဲဘဝရောက်နေ
 ထင်ပါရဲ့ကွာ ... မင်းတို့ ကြုံသလို ဘယ်သူမှတော့
 မကြုံသေးဘူးသေးဘူး သာဝလည်း သူ့ထန်းပင်ကို
 မတက်တော့ဘူးကွ”

“ဦးလေးထွန်းဝ ... ရှင်းပြမှ တွန့်တော်တို့ အကြောက်
 ကြီး ကြောက်သွားမိသည် ... မရူးမစင်း အဆင်မပြင်
 တတ်သော ကိုယ့် ကိုယ်ကိုလည်း မကျေမနပ် ဖြစ်နေမိ
 သည် ... ညကြီးမင်းကြီး သက်စွန့်ဆံဖျားနိုးတက်တဲ့
 ထန်းရည်ကို ဘယ်ကလာတဲ့ လှပန်းမသီတဲ့ နှုတ်
 သူပေးမှာလဲ ... နောက်ပြီး ထန်းပင်ပေါ် ပြန်တက်သွား
 ရင်လည်း သူတက်သွားတာ ဖြစ်ရမှာပေါ့ ... ဒီထန်း
 ပင်နားရောက်အောင် ရွာအထွက်ကတည်းက ခြောက်
 လှန့်ပေးတာဖြစ်မှာ လို့လည်းတွေးလိုက်မိပါသည် ...
 အကယ်၍သာ ဦးလေးထွန်းဝနှင့်မတွေ့ဘဲ အိမ်အထိ
 ထန်းရည်အိုးဟု သတ်မှတ်ထားသော အိုးကွဲနှင့်ထန်းသီး
 ကို ယူလာမိရင် ... ကျွန်တော် ဆက်မတွေးရဲ့တော့ပါ
 ဖြစ်စဉ်အားလုံးကို တွေးရင်းအသည်း ထိတ်ရင်ဖိုလာ
 သည် ... ထိုညက ကျွန်တော် ဟိုတွေးသည်တွေးရင်း
 ကြောက်စိတ်များဖြင့် ရင်တထိတ်ခုန်၍ အိမ်ထဲရောက်မိ

မောင်သန်းဝင်းတစ်ယောက် ကျွန်တော်နှင့်ကျောခြင်း
ကပ်လျက် တမေးမျှ အိပ်ရပုံမပေါ်ပါ . . . ထိုစဉ်က
အကြောင်းကို တွေးလေတိုင်း ယနေ့ထိ ရင်တုန်မစဲဖြစ်မိ
ပါတော့သည်။

သုနန္ဒာဆွေ(သပြေရုံ)

စာမူကလောင်ရှင်သစ်များဆီသို့ သတင်းကောင်းပါပြင် . . .

စိန်မိုးယံစာပေတိုက်မှလစဉ်ထွက်ရှိသော

၁။ ဝရဇိန် (ပရဆန်းကြယ်ဂန္ထီရဝတ္ထုတိုများ)

၂။ ဝရဇိန် (ပရဆန်းကြယ် လုံးချင်းဝတ္ထု)

၃။ ဂန္ထီရဝိညာဉ် (ပရဆန်းကြယ်ဂန္ထီရဝတ္ထုတိုများ)

တွင် ဖော်ပြရန် စာပေဝါသနာပါသူ၊ ကလောင်ရှင်အသစ်များ အနေနှင့် ပရဆန်းကြယ်ဂန္ထီရဝတ္ထုတိုများကိုပေးပို့နိုင်ပါသည်။

စာမူရေးသားရာတွင် A4 စာမျက်နှာ(၈)မျက်နှာမှ (၁၂)မျက်နှာ အတွင်း ရေးသားပေးပို့ရပါမည်။ ကိုယ်တွေ့ဖြစ်ရပ်ဆန်း၊ ဂန္ထီရ ပရလောကနှင့်သက်ဆိုင်သော သံရဲ၊ သစ္စေ၊ ဝိညာဉ်အစရှိသည် အကြောင်းရာများကို ဦးစားပေးရေးသားပေးပို့နိုင်ပါသည်။

စာမူဖော်ပြခံရပါက စာမူနှင့်စာအုပ်လက်ဆောင်များကို ပေးမည်ဖြစ်ပါသည်။

စာမူရေးသားပေးပို့လိုပါက-

ဓာတ်ပုံ(၂)ပုံ၊ အမည်၊ ကလောင်အမည်၊ မှတ်ပုံတင်အမှတ်၊ နေရပ်လိပ်စာ၊ ကိုယ်တိုင်ရေးစာမူဖြစ်ပါကြောင်းဝန်ခံကတိများနှင့် အတူ ပေးပို့နိုင်ပါသည်။

စာမူကိစ္စနှင့်ဝေဖန်အကြံပေးလိုပါက-

အမှတ်(၄၄) ပထမထပ် အင်းဝလမ်း၊ ကျောက်မြောင်းရပ်ကွက်၊

တာမွေမြို့နယ်၊ ရန်ကင်းမြို့၊

ဇုန် - ၀၉၅၀၀၀၉၃၇